

A

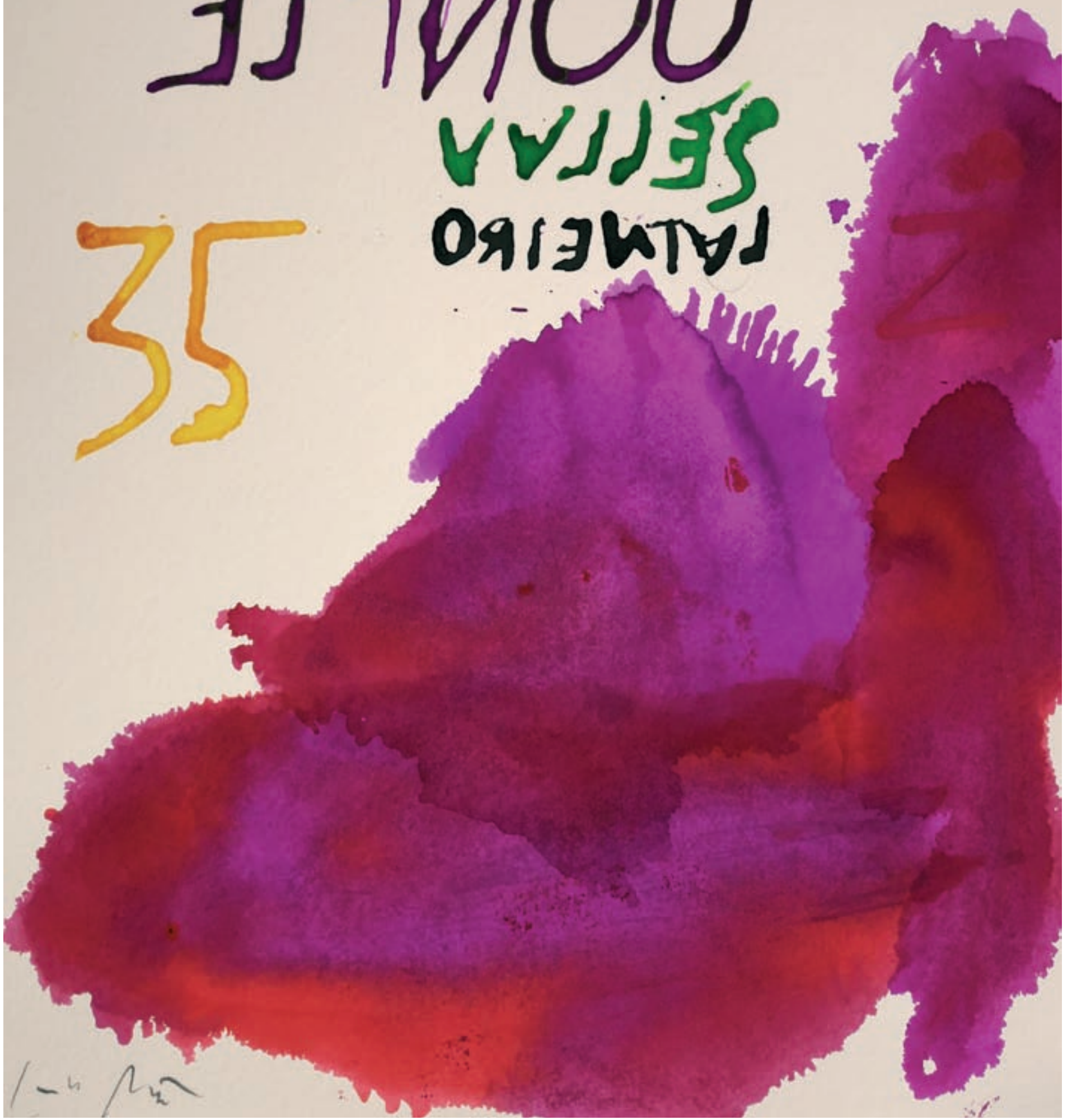
Z

UNION

SERRA
PALMEIRO

35

1-6/12

Avancem en la sostenibilitat

A Agbar, cuidem l'aigua i el medi ambient per contribuir al desenvolupament sostenible del planeta i assegurar l'aprovisionament d'aigua a tota la població. Impulsem la resiliència dels municipis amb una gestió del cicle integral de l'aigua basada en l'economia circular, on la innovació i les aliances convergeixen per al progrés i el benestar de les persones i dels territoris.

Reduïm les emissions de gasos d'efecte hivernacle derivades del nostre consum elèctric.

Gestionem els recursos hídrics **de forma eficient** per garantir la seva disponibilitat.

Consolidem la flota sostenible amb **vehicles elèctrics i híbrids** endollables.

Generem energia verda a partir de la valorització del biogàs i de les instal·lacions fotovoltaïques.

Donem una segona vida a l'aigua: regenerem l'aigua per a nous usos.

Apostem per la **transformació digital dels serveis** del cicle integral de l'aigua per millorar l'eficiència i la resiliència.

Garantim el subministrament d'aigua a tothom sense deixar ningú enrere.

Agbar

🌐 agbarclients.cat

✉ [@AGBARclients](https://twitter.com/AGBARclients)

📷 [@agbar.cat](https://www.instagram.com/agbar.cat)

El periodisme proper és el millor antídoto contra la desinformació

Salvador Illa i Roca
President de la Generalitat de Catalunya

Quan un diari celebra 35 anys no és per casualitat, sinó perquè hi ha coses que s'han fet bé. S'han fet molt bé. La transformació i la irrupció del món digital ha estat tot un repte per als mitjans de comunicació, que han hagut d'adaptar-se als nous temps. EL 9 NOU no només ha sabut superar aquest repte, sinó que ha mantingut les seves conviccions fundacionals mentre s'adaptava a les noves tecnologies i als nous formats.

Osona, el Lluçanès, el Moianès, el Ripollès i el Vallès Oriental tenen el privilegi de comptar amb un diari excel·lent, de mirada propera i veraç. I ho puc afirmar de primera mà. Durant la meua etapa com a alcalde de la Roca del Vallès, vaig tenir l'oportunitat de conèixer de prop el seu compromís amb el bon periodisme, el de qualitat.

GRISelda ESCRIGAS

Sempre he defensat la importància dels diaris amb un abast territorial específic. Aquells que posen la lupa en qüestions de proximitat. Perquè aquest model de fer periodisme és essencial, ja que fomenta l'escolta activa i evita que la informació es perdi en la voràgine global. En aquest sentit, el periodisme proper és el millor antídoto contra la desinformació.

Actualment la defensa del periodisme rigorós i de qualitat esdevé un acte de responsabilitat i compromís amb la veritat, així com amb el dret de la ciutadania a estar informada de manera precisa i objectiva. Apostar per mitjans com EL 9 NOU és apostar per un periodisme que incentiva el debat públic aportant notícies objectives i contrastades. Només així podem construir una societat conscient i crítica davant la manipulació i la desinformació.

EL 9 NOU representa el model de periodisme compromès, arrelat al territori i amb una mirada sempre crítica i veraç. Per aquest motiu, enhorabona per aquests 35 anys, i que en vinguin molts més!

EL 9 NOU

EL 9 NOU del Vallès Oriental celebra 35 anys aquest 2024. El diari va publicar una edició especial per la Fira de l'Ascensió el maig de 1989, que obria a portada amb un titular a quatre columnes que deia: "Ara es jutgen a Granollers casos denunciats fa més de dos anys." Al cap de quatre mesos, el divendres 8 de setembre de 1989, EL 9 NOU arribava als quioscos amb aquesta crida: "Els presos [de Quatre Camins] són a punt d'arribar i encara no se sap qui els vigilarà." Des de llavors, cada dilluns i divendres, EL 9 NOU ha procurat no fallar mai als quioscos i llibreries, a les bústies dels subscriptors i, darrerament, al quiosc digital d'EL9NOU.CAT. Això vol dir 3.455 edicions en 35 anys, tres dècades i escaig d'informació de proximitat.

En aquest suplement

Els protagonistes de 35 anys d'informació

d'aniversari trobaran una selecció de protagonistes vallesans del 1989 fins ara. Cadascuna de les seccions del diari ha fet una tria d'al-

menys 35 persones que han contribuït a empènyer la roda de la història del Vallès Oriental. Com totes els tries, serà absolutament injusta:

els lectors trobaran a faltar altres homes i dones o li destorbaran algun dels noms que proposen els periodistes d'EL 9 NOU. I tindran tota

la raó del món. Qui de debò construeix el Vallès Oriental són les més de 400.000 persones que viuen a la comarca i els milers que ens han deixat des del 1989. En aquest suplement no hi són tampoc –i ens sap molt greu– milers d'herois anònims: pagesos que no abandonen la terra; industrials i operaris en innovació contínua; empresaris i emprenedors atents al progrés de la seva comunitat; botiguers que resisteixen al comerç electrònic; sanitaris compromesos amb la salut de la gent; mestres i professors que formen infants, joves i adults; voluntaris de grups, associacions i col·lectius que posen el seu gra de sorra allà on l'estat del benestar falla o no arriba; gent gran que transmet la seva saviesa als més joves i joves que troben noves idees perquè avancem. A tots ells, les nostres disculpes perquè no són en aquest suplement.

Som especialistes en professionals de l'hostaleria i l'alimentació.

Descobreix-nos a Granollers i a www.comerco.es

35è aniversari d'EL 9 NOU
Per molts anys!

Aprofita els avantatges de formar part del:

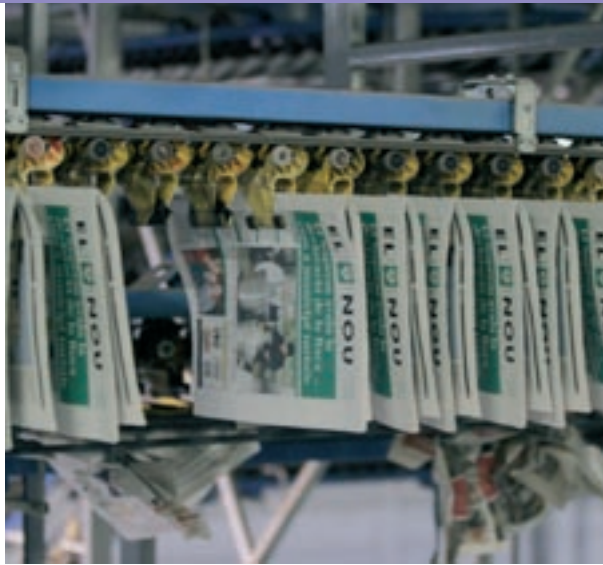
Distribuidor de les marques: **COALIMENT** **Comerco**

Un compromís llarg i exitós

Lluïsa Moret Sabidó
Presidenta de la Diputació
de Barcelona

Han canviat moltes coses des que va sortir el primer número d'EL 9 NOU del Vallès Oriental, ara fa 35 anys. El món era ben diferent: encara faltaven dos mesos perquè caigués el Mur de Berlín i Europa comencés una transformació profunda de la qual encara vivim les conseqüències. I la comarca encara havia de viure coses que ara formen part de la seva normalitat. Tot just aquell 1989 es completava, amb el tram Figaró-Centelles, el desdoblament de la vital C-17 al Vallès Oriental. D'altra banda, no existien encara dos espais que actualment

GRISelda ESCRIGAS

són un pol d'atracció: La Roca Village i el Circuit de Montmeló.

En aquell món en què la tecnologia digital ja havia començat a entrar en els àmbits professionals i a les redaccions periodístiques, però en què encara érem lluny de l'ús de telèfons mòbils, tauletes i xarxes socials, l'aparició de l'edició del Vallès Oriental d'EL 9 NOU va constituir un pas més en la consolidació d'una premsa local amb vocació nacional que la democràcia havia portat. Una premsa en català, amb voluntat de servei i proximitat, atenta a les demandes i les inquietuds del territori, una premsa amb noms propis que no necessàriament havien de ser els d'estrelles mediàtiques, sinó també de ciutadans i ciutadanes amb coses a dir i a fer.

Trenta-cinc anys després, el compromís d'EL 9 NOU segueix en peu. La seva continuïtat és un èxit i demostra l'encert de la decisió de posar-lo en marxa. Com a portaveu del municipalisme que és la Diputació de Barcelona, us transmeto la meua felicitació i la de tota la institució per aquesta fita, i us animo a continuar endavant amb el mateix esperit i tenacitat.

Trenta-cinc anys fent periodisme

Autoritats vallesanes, periodistes i membres del consell d'administració a l'estrena d'EL 9 NOU del Vallès Oriental el 1989

RAMON FERRANDIS

Beth Codina
Presidenta del consell
d'administració de Prosa,
editora d'EL 9 NOU

Una de les coses que més m'agrada de la meua feina és que em permet rodejar-me de gent que sap molt més que jo d'un munt de coses. Gent més hàbil, més experta, més sàvia. Amb més dots de lideratge i més capacitat de persuasió. Gent que escriu molt bé. Gent que parla molt bé. Gent sensible i empàti-

ca. Aquest, i no cap altre, és el gran privilegi d'ocupar un càrrec directiu en una empresa: poder escollir de qui envoltar-se. I aquest, i no cap altre, és el gran plaer d'estar al davant d'aquest petit grup que encapçala EL 9 NOU, format per gent que vesteix la samarreta, que té talent i que dona sempre més del que rep.

I parlant de gent sàvia, l'altre dia vaig tenir l'ocasió de dinar amb el veterà periodista Juan Antonio Giner, un home amb aquella saviesa pausada i sòlida, cuinada a foc lent, que només dona l'edat. La meua memòria, rovellada i selectiva, va seleccionar dues anècdotes d'una conversa que va ser llarga i diversa. La primera, que el bon periodisme

és aquell que interessa, emociona i fa pensar. Això va venir a tomb perquè resulta que un dels articles més llegits del *New York Times* –no en recordo l'any– havia estat la història d'un home, ja vell, que havia mort sol a casa i el cadàver del qual no havia estat trobat, pels veïns, fins passats 15 dies i a causa de la ferum que inundava l'escala. La història il·lustrava la solitud absoluta en què viuen algunes persones en les nostres societats. Una història que va interessar –molt–, que va emocionar i que, sense dubte, fa pensar.

La segona idea que vaig retenir d'aquell dinar és la següent: als Estats Units la premsa local ha tingut, des de principis del segle XX, una gran tradició. Cada ciutat entre mitjana i gran tenia un, si no dos, diaris locals. L'any 1978 Giner escrivia: "Avui, 120 milions d'americans llegiran un diari [...] tasca que els ocuparà de mitjana 34 minuts." Els últims anys, entre 2007 i 2024 aproximadament –no entraré a analitzar-ne les causes, que són múltiples i controvertides– han tancat 2.500 capçaleres i s'espera que els propers anys ho facin unes altres 500. El desert informatiu resultat d'aquesta mortaldat de premsa impresa és el paradís del trumpisme. Dit d'una altra manera, hi ha una correlació clara entre periodisme –o millor dit, entre *absència* de periodisme– i el triomf de propostes populistes que polaritzen les societats, apel·lant a les emocions i aprofitant-se de les inquietuds i temors dels ciutadans, amb promeses tramposes de solucions ràpides i fàcils a problemes complexos.

Com diu un bon amic, al periodisme li podem posar molts adjectius (*local, nacional, internacional...*) però al final, de periodisme, només n'hi ha un, i és el que es fa amb rigor i honestat. I això és el que hem fet a EL 9 NOU durant 35 anys i el que intentarem continuar fent uns quants anys més, convençuts que, en aquests temps convulsos que ens ha tocat viure, som més necessaris que mai.

EL 9 NOU

**35 anys informant
i creixent al Vallès
Oriental**

Des de la UEI, felicitats!

**Impulsant les
empreses de la
comarca cap a l'èxit**

uei.cat

35 anys, 35 protagonistes

Una selecció de les persones que han liderat accions en l'àmbit social, ambiental o sanitari al Vallès Oriental

BENJAMÍ AGUILAR és un convençut i ferm defensor de la bicicleta

com a mitjà de transport per al dia a dia. Aquesta és la filosofia que ha impregnat a l'entitat Granollers Pedala, que treballa per fomentar una mobilitat més sostenible a la ciutat. Han fet pressió a l'Ajuntament perquè s'impulsin carrils bici i altres infraestructures que en facilitin l'ús. Des de l'entitat, també han fet una aposta per la ciclo-logística en l'enviament de paqueteria. La iniciativa de Granollers Pedala s'ha replicat amb altres entitats similars a municipis del Vallès Oriental que plegades treballen per potenciar la mobilitat interurbana amb bicicleta.

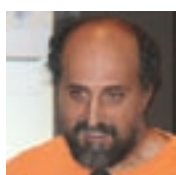

El naturalista Martí Boada en una entrevista amb EL 9 NOU de l'any passat

TONI ARRIZABALAGA, conservador del Museu de Ciències Naturals de

Granollers des de 1987. Es va llicenciar en Biologia el 1982 a la Universitat de Barcelona i es va especialitzar en l'ecologia, distribució i parasitologia dels petits mamífers, els carnívors i els quiròpters. Arrizabalaga ha impulsat la creació d'un grup d'investigadors al museu que, amb els anys, s'han convertit en referents d'àmbits com el dels ratpenats, els petits mamífers o les papallones. En paral·lel, han fet una aposta per implicar la ciutadania en la recerca científica a partir de ciència ciutadana. L'any 2010, el MCNG va ampliar-se amb la construcció d'un nou edifici.

TONI ALTAIÓ ha estat una de les cares visibles de la Campanya contra el

Quart Cinturó (CCQC), el conglomerat d'entitats creat l'any 1992 per oposar-se a la construcció de l'autovia orbital per enllaçar les capitals de la segona corona metropolitana de Barcelona. Des de 2005, és un dels portaveus d'aquesta plataforma. Altaió, veí de Caldes, va ser tècnic i dinamitzador ambiental de l'Adenc, una de les entitats integrades a la CCQC. Ha participat en altres accions d'activisme ecologista com el projecte de camp de golf a Caldes i ha estat membre del grup de debat sobre la revisió del Pla d'Ordenació Urbànica Municipal (POUM) de Caldes.

Un home de bosc

Martí Boada, de Sant Celoni, ha estat distingit per l'ONU

Sant Celoni

EL 9 NOU

El naturalista Martí Boada (Sant Celoni, 28 d'octubre de 1949) ha portat la seva passió pel bosc en l'estudi d'entorns propers com el Montseny, que coneix com el palmell de les seves mans, i d'altres llocs del món. Ha rebut tota mena de reconeixements i premis per la seva trajectòria. Un dels darrers, el Premi Trajectòria que concedeix el Clúster de la Bioenergia de Catalunya. La Generalitat li va concedir la Creu de Sant Jordi l'any 1999.

És doctor en Ciències Ambientals, màster i lli-

cenciat en Geografia per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Hi ha treballat de professor titular i ha fet recerca a l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals (ICTA). A més, ha dirigit el Grup de Recerca en Conservació, Biodiversitat i Canvi Global. És autor o coautor de desenes de títols i treballs científics.

Les seves recerques arreu del planeta li han permès reunir un gran fons arxivístic, documental i material. Ja ha arribat a acords de donació amb els ajuntaments de Sant Celoni i Llinars, que es faran càrrec de la seva conservació i difusió.

Al llarg de la seva carrera, ha estat professor visitant de les universitats de Califòrnia i Montana (Estats Units), Zacatecas i Sant Nicolás (Mèxic), Talca (Xile) i Tolosa de Llenguadoc (França). És membre del Comitè Espanyol del Programa de les Nacions Unides per al Medi Ambient, de la Comissió de Comunicació i Educació de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura i del Fòrum Global 500 de les Nacions Unides. Aquesta darrera institució li va concedir, l'any 1995, el Premi Global 500, que li va lliurar personalment Nelson Mandela.

JOSEP BOTEY, arquitecte granollerí nascut el 19 de maig de

1943. Es va formar a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona. Va signar conjuntament amb els arquitectes Lluís Cuspinera i Andreu Bosch l'edifici del Museu de Granollers, al carrer Anselm Clavé, i de la Creu Roja, al carrer Joan Prim, de Granollers. També la remodelació del pavelló Ave Maria del complex de La Maternitat, a Barcelona. A títol individual, és autor de l'edifici del Teatre Auditori de Granollers i del Centre Cultural de Can Rajoler, de Parets. També va pensar la reforma de l'edifici de la Pia Almoïna, a Barcelona, per allotjar-hi el Museu Diocesà de Barcelona.

Felicitem
EL 9 NOU
per 35 anys
d'informació
de proximitat

Ajuntament de Mollet del Vallès

Mollet del Vallès,
Vila del Llibre
18, 19 i 20 d'oct.
2a edició

Parc de
Can Mulà

Xarxa de Viles del Llibre 2024
Els petits relats ens mouen

@viladellibre

Amb el neguit de descobrir

L'oceànografa Marta Estrada, de Granollers, és una de les científiques més reputades de l'Estat

Granollers

EL 9 NOU

El neguit de descobrir forma part de l'ADN de l'oceànografa Marta Estrada, de Granollers. Li ve dels seus pares, Josep Estrada i Feli Miyares, que s'havien dedicat a la recerca arqueològica. La mirada cap als mars i als oceans la va fixar gràcies al professor Ramon Margalef, que li va dirigir la seva tesi doctoral *Estudis sobre les poblacions d'organismes aquàtics en el medi no uniforme*, que Marta Estrada va presentar l'any 1976 després d'haver-se llicenciat en Biologia (1968) i Medicina i Cirurgia (1970) a la Universitat de Barcelona. A finals dels anys seixanta, ja va participar en diverses campanyes a bord del buc oceanogràfic *Cornide de Saavedra*. Al llarg de la seva carrera ha participat en investigacions científiques al Mediterrani però també als oceans Atlàntic, Àrtic i Antàrtic. Amb Josefina Castellví, van ser de les primeres espanyoles a trepitjar

La científica Marta Estrada i Miyares, a la porta de l'institut de Granollers que porta el seu nom el 2022

l'Antàrtida.

Als anys vuitanta, Estrada va ser cap de departament de Biologia Marina i Oceanografia de l'Institut de Ciències del Mar del CSIC. Entre 1995 i 1997, va dirigir aquest organisme. Un dels seus camps

de recerca ha estat el plàncton i la manera com aquest pot reduir el diòxid de carboni a l'atmosfera. Tot plegat ha quedar recollir en diversos llibres i publicacions científiques. Estrada va rebre la Creu de Sant Jordi el 2014

i la Medalla Narcís Monturiol al mèrit científic el 1995, totes dues concedides per la Generalitat. Va ser una de les candidates al premi Vallesà de l'any 2014. El 2016, el nou institut creat a Granollers va adoptar el seu nom.

AGUSTÍ COROMINAS, cineasta, divulgador i pedagog de Granollers.

El 2023, Corominas va estrenar, amb Juan del Río, el documental *Alter Nativas*. "El principal problema és l'agricultura industrial, promoguda per les grans indústries i monopolis, que ens porta a comprar segons els seus interessos i no segons una alimentació sana i saludable", denunciava en un acte a Mollet. Recentment, ha dirigit el treball audiovisual *El noi de la càmera* sobre Eduard Olivés, fotògraf i videògraf mort el 2022 que s'havia dedicat a documentar molts actes a la ciutat. De fet, ha col·laborat amb molts projectes per donar a conèixer iniciatives de la comarca. L'any 2017, per exemple, va dirigir el documental *La màgia de cantar* per commemorar els 140 anys d'història de la Societat Coral Amics de la Unió. També havia fet treballs dedicats als seus coneixements del món de l'educació. Entre aquests, *Els mestres catalans, de la guerra a l'exili* de l'any 2005. En la vessant política, va tancar la llista electoral de la Crida per Granollers, vinculada a la CUP, en les eleccions municipals de 2015.

SANTIAGO CUCURELLA, historiador vinculat amb la Garriga. Va morir el

febrer de 2015 amb 61 anys. Va ser l'ideòleg, fundador i director fins l'any 2014 de la Fundació Martí l'Humà, de la Garriga, impulsada per difondre la formació universitària a tota mena de col·lectius. Cucurella va néixer a Barcelona l'any 1954 i era llicenciat en Filosofia i Lletres i en Didàctica de les Ciències Socials. Va treballar de professor a l'institut Manuel Blancafort de la Garriga, on era catedràtic d'història contemporània. A més, va ser-ne director durant quatre anys, de 1981 a 1985. També havia participat en la creació de Contrapunt, associació Unesco de la Garriga, que va dirigir entre 1996 i 2000. Hi havia dirigit les col·leccions d'assaig i monografies. Era membre de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i de l'Institut d'Estudis Catalans. Va ser autor o coautor de diversos llibres d'assaig, de text, novel·les i material educatiu en suport multimèdia. Cucurella també va fer formació a professorat en cursos de la Universitat de Girona, de la de Vic, de la de Barcelona i a l'Escola d'Estiu Rosa Sensat.

LLUÍS CUSPINERA L'arquitecte Lluís Cuspiner (la Garriga, 1942) ha

posat en valor l'arquitectura modernista i ha estudiat aquest moviment, especialment, les obres de Manuel Joaquim Raspall. Això l'ha convertit en un gran defensor del patrimoni arquitectònic, especialment a la Garriga. Per exemple, va promoure el reconeixement de la mansana Raspall per aconseguir la declaració de Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN), que es va acabar obtenint l'any 1998. També va denunciar l'impacte dels treballs d'ampliació de l'històric Balneari Blancafort fa una vintena d'anys. Amb els arquitectes Josep Maria Botey i Andreu Bosch i Planas, va projectar l'edifici del Museu de Granollers, al carrer Anselm Clavé; la seu de l'Assemblea de la Creu Roja del carrer Joan Prim i la restauració del pavelló Ave Maria del complex sanitari de La Maternitat, a Barcelona, entre d'altres. El 2006, va ser un dels redactors del Pla Especial de Patrimoni Arquitectònic de Granollers amb Vicenç Oliveras i Joan Valls. En els darrers anys, va col·laborar amb el missioner Jordi Mas al Camerun.

RAMON DAVÍ ha destacat per la seva implicació en

entitats socials, culturals i esportives de la ciutat. Va ser un dels fundadors d'Amcis d'El Xiprer l'any 2010, va ser membre de la junta del Casino de Granollers entre 2004 i 2008, i va formar part de la Fundació Vallès Oriental i de la junta del Club Bàsquet Granollers, on hi va entrar amb només 18 anys. Recentment, s'ha implicat en l'organització del cicle Debats al Casino. Professionalment, és procurador de tribunals. Va ser vicedegà del Col·legi de Procuradors de Barcelona entre 2011 i 2019 i va tenir un paper important en la reivindicació que jutges, advocats i procuradors van fer a Granollers per aconseguir la construcció d'uns nous jutjats. Ha rebut diverses distincions per la seva faceta professional: la Creu de Sant Raimon de Penyafort, que li va lliurar el Ministeri de Justícia l'any 2019, i la Medalla d'Honor pels serveis prestats a la Justícia que li va concedir la Generalitat l'any 2020. També ha estat implicat en l'activitat política a la ciutat com a regidor de CiU entre els anys 1991 i 2003. Vallesà de l'Any 2023 pels lectors d'EL 9 NOU.

CARME DIABY Quan era petita va patir abusos sexuals per part d'un amic de

la família que els va llogar una habitació en un pis de Granollers. Va ser cinc anys després d'arribar del Senegal amb la seva mare. El seu pare ja havia vingut a Catalunya abans i havia trobat feina al taller dels germans Castells, a Santa Agnès. Va ser allà on es van instal·lar en primera instància. Després d'anys de silenci, el 2019, Carme Diaby va explicar públicament els abusos que va patir. Tres anys després, el 2022, va crear l'Associació Carme Diaby per donar suport, acompanyar i conscienciar sobre els abusos sexuals a menors. L'any 2023, la història va quedar recollida en l'obra de teatre documental *Darrere la porta*, que aquesta activista feminista va crear juntament amb Òscar Oberzo, actor i productor teatral de Cardedeu. El muntatge, que es va presentar a Colòmbia el 2023, es va poder veure a Granollers el desembre d'aquell mateix any. Els lectors d'EL 9 NOU li van reconèixer la tasca amb el guardó Vallesà de l'Any 2019. El 2022, també va rebre el premi Home dels Nassos que convoca la colla dels Blaus de Granollers.

JAUME DURAN És director de la Fundació Sanitària Mollet, que gestiona l'Hospital Universitari de Mollet, el centre sociosanitari i l'espai de salut mental i addiccions. També les residències de gent gran de La Vinyota i Santa Rosa, a Mollet, i Pedra Serrada, a Parets. L'obra social es vehicula a través d'El Roure. Jaume Duran és doctor en Medicina i Cirurgia per la UAB i especialista en medicina familiar i comunitària i medicina esportiva. A banda, té un màster en Direcció d'Organitzacions Sanitàries i en Direcció i Administració d'Empreses per ESADE, un en Bioètica i és llicenciat en Ciències Religioses i està especialitzat en teologia bíblica. Sota la seva direcció, la Fundació Sanitària Mollet va estrenar el nou edifici hospitalari (2010) i va es reconver- tir l'antic hospital en un centre sociosanitari (2013). Tot just a finals de setembre, va estrenar el nou edifici que ha construït per aglutinar tota l'activitat docent. La primavera de 2023 Jaume Duran va publicar el llibre *La dimensió humana: neurones i salms*, on explora la visió de l'essència de l'ésser humà.

MARIANO FERNÁNDEZ És un professor de filosofia jubilat que havia fet classes a Agramunt, Sabadell i Granollers. En concret, a l'institut Antoni Cumella on va treballar 22 anys. Fernández és un dels impulsors de la Universitat Popular de Granollers (UPG). La iniciativa va prendre forma l'any 2014 amb l'aposta d'un grup de persones que participaven en les tertúlies filosòfiques que es feien a Roca Umbert i que van crear l'Associació Impulsora per l'Educació Popular. El gener de 2015, van arrencar ja els primers cursos de literatura, història, art, antropologia i filosofia amb una trentena d'alumnes. A partir d'aquest moment, la UPG ha anat creixent i aquest curs 2024/2025 té una oferta de més de 40 formacions. El curs 2023/2024 més de mil persones van participar en les activitats. La UPG és una entitat sense ànim de lucre que està gestionada per persones voluntàries. Té un caràcter cultural i ofereix una oferta formativa àmplia en diverses branques del coneixement amb rigor acadèmic i científic. Està oberta a tothom amb independència del nivell de formació.

Joan Garriga, amb la seva novel·la 'Les llambordes' al 2020

Un historiador de quilòmetre zero

Joan Garriga, peça clau per recuperar la memòria de la Guerra Civil i el franquisme

La Garriga

EL 9 NOU

Joan Garriga i Andreu (la Garriga, 1945) és doctor en Història Contemporània i advocat i té una llarga trajectòria de recerca i divulgació de la història de Granollers i del Vallès Oriental, especialment durant el període de

la Guerra Civil espanyola i la dictadura franquista, amb els quals s'ha especialitzat. Els seus treballs sobre aquests temes han donat lloc a diverses publicacions, entre les quals una vintena de llibres. Entre d'altres, *Revolta i Guerra Civil a la Garriga. 1936-1939*, coautor amb Albert Camps, Josep Homs, Jacint

Jordana, Jacint i Joaquim Ledesma de *Granollers, 1936-1939: Conflicte revolucionari i bèl·lic; Granollers, caciquisme i fractura democràtica. 1848-1939 o Franquisme i poder polític a Granollers (1939-1975)*.

La seva trajectòria professional va iniciar-se com a advocat durant els anys de la transició cap a la democràcia (1970-1984) portant la defensa de diverses persones que havien estat represaliades pel franquisme. Més endavant, però, se centra en la faceta d'historiador i també en la docència: va fer classes a l'institut Sant Andreu, de Barcelona; a l'institut Antoni Cumella, on va ser cap del departament d'història i director. També va ser director del Museu de Granollers (1997-2001), president del Centre d'Estudis de l'Associació Cultural de Granollers (1996-1999), director de la revista Lauro, membre del consell assessor de Can Jonch Centre de Cultura per la Pau i ha estat director, coautor o guionista d'una vintena de documentals per a televisió. A la Garriga, en els darrers anys, s'ha vinculat a l'entitat La Garriga Secreta i ha participat en diversos treballs de recuperació de la memòria històrica al municipi.

L'Ajuntament de la Roca del Vallès felicita **EL 9 NOU** Vallès Oriental pel seu

35è
aniversari

Felicitats, i per molts anys!

Ajuntament de
la Roca del Vallès

WWW.LAROCA.CAT

Una heura que ha crescut forta

Lluïsa Oller va treballar a Viver de Bell-lloc des de la seva creació al 1982 i fins que es va jubilar

Cardedeu

EL 9 NOU

Lluïsa Oller és l'ànima de Viver de Bell-lloc, una entitat social de Cardedeu que treballa per a la integració social i laboral de persones amb discapacitat física i mental. Els seus orígens es remunten a l'any 1982 per la inquietud d'un grup de famílies sobre el futur dels seus fills amb discapacitat en acabar la seva etapa escolar.

Infermera de professió, Oller s'hi va implicar des del primer dia, quan l'entitat va aconseguir la cessió d'uns terrenys a la finca de Bell-lloc. Tenia una germana amb discapacitat i això la va sensibilitzar sobre les necessitats d'aquest col·lectiu i li va oferir eines per donar-los suport. La jardineria –amb la producció d'heura com a element inicial– van ser l'aposta per formar professionalment aquests joves. Van començar amb un grup de 18 persones. A finals dels anys vuitanta, ja van ser reconeguts com a centre especial de treball i

Lluïsa Oller, ànima de Viver de Bell-lloc, a les instal·lacions de l'entitat a Cardedeu al 2014

van adoptar el nom de Viver de Bell-lloc. L'any 1991 van començar a fer treballs de jardineria per a l'Ajuntament de Granollers i, a partir d'aquí, s'hi han sumat altres activitats com l'agricultura ecològica, la vigilància d'estacionaments regulats. Oller va treballar a Viver de Bell-lloc fins que va fer 65 anys. Amb tot, llavors, hi va seguir

vinculada.

Oller va obrir casa seva com un espai de residència. Durant anys, hi han viscut un centenar de persones diferents fins que, l'any 2018, la Fundació va tirar endavant un projecte per transformar-la en una residència.

Ha rebut diverses distincions com el premi Vallesà de l'Any 2017 que concedeixen

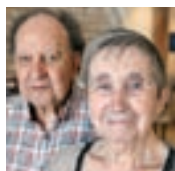
els lectors d'EL 9 NOU. També va ser Cardedeuenc de l'Any 2012. La vila li va dedicar un carrer el 2020.

Un altre dels noms clau a la història de Viver de Bell-lloc ha estat el de Manel Palou, que va morir el juny de 2023 amb 76 anys quan era president de la fundació. Abans, havia estat director del CET i de la Llar Residència.

MANEL ISNARD, biòleg de formació, és un dels experts amb més

coneixement dels rius i rieres de les conques del Besòs i la Tordera. Jubilat a finals de 2023, ha desenvolupat bona part de la seva trajectòria professional al Consorci Besòs Tordera. Hi va començar a treballar l'any 1997 com a cap de control d'abocaments. Des del 2002 i durant més de 20 anys ha estat el responsable de medi fluvial del Consorci Besòs Tordera. A banda de la seva tasca professional, ha impulsat la recerca sobre el retorn de la llúdriga a la conca del Besòs i l'any 2014 va aconseguir captar les primeres imatges d'aquest mamífer al riu Tenes gràcies a unes càmeres de fotoparany. Al març, va rebre un Premi de l'Aigua, que concedeix l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua en reconeixement a la seva trajectòria professional. Manel Isnard va néixer a Barcelona l'any 1958 i, des de fa anys, viu a l'Ametlla. A banda de ser llicenciat en Ciències Biològiques, té un màster en Gestió Gerencial. En l'àmbit esportiu ha estat campió del món (tres cops), d'Europa i d'Espanya de vela lleugera. El 2016, va fer la travessa de l'Atlàntic.

TUNI JORDANA I FREDERIC MALÀS Aquesta parella ha

estat l'ànima de la llibreria La Gralla, de Granollers. Jordana va ser una de les fundadores de l'establiment l'any 1966 i Malàs es va sumar al projecte pocs anys després d'arrencar. Jordana, que va morir el maig de 2024 amb 90 anys, havia destacat per una trajectòria vital de compromís amb la cultura, l'associacionisme, les llibertats democràtiques i la lluita antifranquista formant part de comitès de solidaritat i donant suport a persones represaliades pel règim i a entitats que encobrien activitats antifranquistes. Jordana també va ser una de les fundadores de l'Associació de Veïns de Granollers Centre i de l'Ateneu de Granollers. També es va implicar en entitats com Amics de l'Àfrica, la Coordinadora per la Pau i la Solidaritat del Vallès Oriental o la Plataforma Aturem la Guerra. L'Ajuntament de Granollers li va concedir la Medalla de la Ciutat el 2006. Des de La Gralla, Malàs va impulsar accions com Fem un Llibre, que es fa per l'Ascensió. Ell guarda a casa tots els treballs fets des de 1979. Tots dos van ser finalistes del premi Vallesà de l'Any del 2019.

MERCÈ LLAURADÓ, fundadora i presidenta d'Apindep Ronçana, una

cooperativa de consumidors i usuaris sense ànim de lucre que es va crear l'any 2006 tot i que, des de 1994, ja treballava com a associació. Apindep dona suport a persones amb dependència i treballa per aconseguir la màxima autonomia possible de les persones que assisteix amb serveis com el centre especial de treball i suports assistencials, d'assessorament i terapèutics. Ofereix serveis de fisioteràpia, psicologia, logopèdia, reeducació o psicomotricitat. La llavor de l'associació Apindep és en una notícia publicada a EL 9 NOU l'any 1994 per fer-se ressò de la lluita de quatre mares –entre les quals Llauredó– que tenien fills amb discapacitat i que demanaven que es complís la llei per integrar els alumnes amb discapacitat a l'escola ordinària. De fet, Apindep reivindica a les administracions dotar les escoles amb les persones i els recursos necessaris perquè això sigui una realitat. Llauredó va guanyar el premi Vallesà de l'Any 2015 que convoca EL 9 NOU i en què els lectors del diari escullen la persona guardonada amb els seus vots.

RAFAEL LLEDÓ ha estat 21 anys el director gerent de l'Hospital

General de Granollers, fins al 2023, quan va deixar el càrrec per dirigir el Consorci Sanitari del Maresme. Lledó va arribar a Granollers amb 36 anys procedent de l'Hospital Clínic de Barcelona, on era adjunt a la direcció mèdica. Durant el període de la seva direcció, l'Hospital de Granollers va passar d'un pressupost de 42 milions l'any a prop de 200. També de 1.000 a 2.000 empleats. S'han impulsat nous equipaments com l'edifici de consultes externes, el nou edifici compacte –amb el nou servei d'urgències i altres equipaments pendents de posar-se en marxa com els quiròfans– i l'edifici per fer tractaments de radioteràpia a malalts de càncer a partir del treball conjunt amb l'Hospital Clínic i els altres centres sanitaris del Vallès Oriental, d'Osona i del Ripollès aplegats a la xarxa C-17. També el nou equipament sanitari del carrer Girona, al centre de Granollers, amb espais per a consultes externes com les d'oftalmologia i nous quiròfans per a cirurgia menor i major ambulatoria com els galindons, les cataractes o les hèrnies.

XOSÉ LOMBAO ha estat una de les cares visibles de la lluita per

l'habitatge a Granollers i al Vallès Oriental en els darrers anys. Nascut a Paderne, una petita aldea rural de l'interior de Galícia, viu a Granollers des de 1990. Va fer estudis de dret i sociologia, que no va acabar, i va treballar a Telefònica, on estava implicat en la defensa dels drets dels treballadors i on va participar en la creació del sindicat Comissions de Base (Cobas). L'any 2011 es va implicar en la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) que va sorgir arran de l'acampada a la Porxada lligada al moviment del 15-M. Això ha fet que la seva presència hagi estat habitual en les mobilitzacions per evitar desnonaments o en les trobades per conèixer els casos. També ha estat vinculat a altres moviments socials. Xosé Lombao va ser candidat al premi Vallesà de l'Any 2019. Llavors, recordava que el problema de l'habitatge seguia ben viu: "Hem passat de la falsa solució de les hipoteques a l'angoixa pels lloguers creixents. Una part de la població, minoritària, però important, no té alternativa a ocupar els habitatges que encara són dels bancs."

CARME GRAU és la gerent i coordinadora responsable de salut d'Oncovallès,

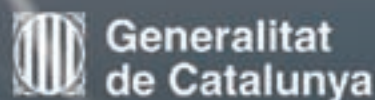
una fundació que ajuda malalts de càncer i les seves famílies i que té la seu a Granollers. Oncovallès disposa d'un equip de 10 professionals amb una quarantena de voluntaris especialistes i prop de 300 voluntaris puntuals. Ofereix tallers terapèutics, xerrades de prevenció i taules informatives sobre el càncer de mama, de colon, de pulmó o de pell i campanyes per recaptar fons per finançar les seves activitats. L'entitat també col·labora amb ajuntaments del Vallès Oriental i amb centres o institucions sanitàries. Grau i Oncovallès porten una trajectòria de més de 20 anys al costat de les persones que pateixen càncer i de les seves famílies. Professionalment, va treballar d'auxiliar d'infermera en centres com la Mútua de Granollers, l'Hospital de Granollers o la Clínica Planas, de Barcelona. En el projecte d'Oncovallès, també hi ha implicat Pere Cladellas, marit de Grau, que és el president de la fundació. Els lectors d'EL 9 NOU van triar Carme Grau com a Vallesana de l'any 2011 en una votació popular.

catalanwines.cat

CATALUNYA On el *vi* és cultura

*El valor del nostre paisatge,
la riquesa del nostre vi.*

Mercè Riera a les instal·lacions del nou magatzem d'aliments que El Xiprer va obrir el 2015 en una nau del Ramassar i que va millorar l'atenció a les famílies

Un xiprer ben arrelat

Mercè Riera va obrir casa seva a persones amb necessitat i va donar així origen a El Xiprer

Granollers

EL 9 NOU

Mercè Riera és l'ànima d'El Xiprer des que, l'any 1997, ella i el seu marit, Xavier Quincoques, van decidir obrir casa seva –al carrer Josep Umbert, a Granollers– a persones que estaven soles o que necessitaven algun suport. Era la mateixa casa –Can Riera dels Cavalls– on va néixer el 19 d'agost de 1944.

Mercè Riera va estudiar fins a 17 anys però, llavors, no va voler seguir i va

començar a treballar a casa fent brodats a màquina. Amb 21 anys, es va casar amb Xavier Quincoques, amb qui van tenir quatre fills. A casa seva, també van començar l'activitat de repartiment d'aliments, que va arrencar donant suport a set famílies vinculades a la parròquia de Santa Maria del Jaire, situada al barri de la Torreta, a la Roca. L'any 2015, amb la voluntat de millorar l'atenció que es donava a les famílies, van traslladar el magatzem d'aliments a una nau del

Ramassar, en terme de les Franqueses.

El Xiprer ha anat creixent amb el pas dels anys i amb l'augment de les necessitats a partir de crisis econòmiques com la de l'any 2008 o de les noves realitats socials com l'arribada d'immigrants, sovint sense papers. Més de 5.000 persones van ser usuàries d'El Xiprer l'any passat repartides entre Granollers, Canovelles, les Franqueses i la Roca. També han anat entomant nous reptes com la formació professional de

persones migrades perquè puguin aconseguir un contracte laboral i regularitzar la seva situació a l'Estat. Sempre, oferint un plat a taula i una estona de conversa i suport a les persones que ho necessiten des de la casa d'acollida del carrer Josep Umbert. I tot, gràcies a la feina de desenes de voluntaris que hi col·laboren.

Mercè Riera va rebre la Creu de Sant Jordi el 2014 i va guanyar la primera edició del premi Vallesà de l'Any, que va organitzar EL 9 NOU.

GERMÀ MORLANS

Nascut a Llinars l'11 de gener de 1956, es va

llicenciar en Medicina a la Universitat de Barcelona l'any 1979. Va fer tota la seva carrera professional a l'Hospital de Granollers, on va entrar com a estudiant en pràctiques. És especialista en medicina interna i geriatria i va ser responsable mèdic de la Unitat de Cures Pal·liatives de l'Hospital General de Granollers des de 1997 fins que es va jubilar, a finals de 2019. Recentment, es va implicar en els actes de commemoració del centenari de la construcció de l'edifici històric de l'Hospital de Granollers. Morlans va rebre el premi Vallesà de l'Any 2007 a elecció dels lectors d'EL 9 NOU.

GRISelda ESCRIGAS

IMMA NAVARRO

va presidir la Fundació Apadis, que va néixer a

Granollers l'any 1994 però que, des del 2002, es va instal·lar al barri Bellavista, a les Franqueses. Han treballat per la integració i la normalització de les persones amb discapacitat i han impulsat projectes pioners com els restaurants El Gato Verde, que va obrir a Bellavista l'any 2014 i més endavant va traslladar-se al Teatre Auditori de Granollers. L'any 2021, Apadis va acordar la seva fusió amb la FVO. Els lectors d'EL 9 NOU van escollir-la com a Vallesana de l'Any 2008.

FRANCESC PARDO

Nascut a Torrelles de Foix l'any 1946, va arri-

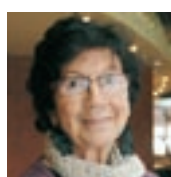
bar a Granollers el 1997 per substituir Blai Blanquer com a rector de la parròquia de Sant Esteve. Hi va estar 11 anys, fins al 2008, quan va ser designat bisbe de Girona, un càrrec que va ocupar fins a la seva mort, l'abril de 2022 a 75 anys. A Granollers, Pardo va tirar endavant la construcció de la nova rectoria i les noves dependències parroquials a través d'un permuta. Va impulsar la construcció de l'orgue Josep Maria Ruera, que es va estrenar l'any 2007. A banda del càrrec de rector de Sant Esteve, va ser arxiprest de l'àrea de Granollers entre els anys 1999 i 2004 i vicari episcopal del Vallès Oriental entre 2001 i 2004, quan la comarca encara pertanyia a l'Arxidiòcesi de Barcelona. Amb la creació del bisbat de Terrassa, va ser-ne vicari general.

DEMETRIO PITA

Va ser president de la Fundació Policlínica, de Granollers,

fins que va morir de forma sobtada el 13 de setembre de 2005 amb 61 anys. Va estar una dècada al capdavant de l'entitat sanitària, on va arribar el 1995 després de la suspensió de pagaments de la societat. Primer, com a president de Policlínica, SA, i, a partir del 2000, com a president del patronat de la fundació, que es va constituir per gestionar l'equipament sanitari que hi havia al carrer Girona. Pita –tothom del sector el coneixia com a professor Pita– va protagonitzar un enfrontament amb el Departament de Salut de la Generalitat –amb la consellera Marina Geli al capdavant–, que va acabar retirant el concert amb el centre sanitari i aquest va acabar cessant la seva activitat. Demetrio Pita era catedràtic d'Oftalmologia a la Universitat de Barcelona.

MONTSERRAT PONS

Periodista nascuda l'any 1937 al Pont de

Vilomara. Ha destacat per la seva trajectòria en defensa de la justícia social, la pau i els drets humans. Una d'aquestes experiències va ser a la Marxa Mundial per la Pau i la No-Violència com a col·laboradora de la Fundació Cultura de Pau, que l'any 2009 la va portar per diversos països del món en una experiència que va recollir al llibre *Caminos de paz*. Durant la transició, va implicar-se en la defensa de l'ensenyament públic i de la cultura i la llengua catalana. Ha col·laborat amb diversos mitjans de comunicació, entre els quals EL 9 NOU, i ha estat implicada amb organismes com el Centre de Cultura per la Pau de Granollers, la Fundació Orquestra de Cambra o el comitè d'ètica de l'Hospital de Granollers. Medalla de la Ciutat de Granollers el 2014.

XAVIER QUINCOQUES

Nascut a Granollers, va morir el 27 de març de 2003

a 60 anys. Va destacar per la seva intensa activitat social. Entre d'altres, va ser membre fundador i va presidir durant 22 anys la Fundació Vallès Oriental, que treballa per la inserció social i laboral de persones amb discapacitat. La FVO li va lliurar la seva medalla d'or l'any 2002. També va destacar per la seva implicació política a la ciutat. Va ser regidor per CiU des de 1983 fins a la seva mort. Va portar les regidories de Benestar Social, Salut Pública, Acció Cívica, Barris i Cultura. També va ser conseller comarcal des de la constitució d'aquest organisme el 1988. Havia estat conseller comarcal de Benestar Social i Serveis i, quan va morir, ho era de Política Social. Estava casat amb Mercè Riera, amb qui va formar la casa d'acollida El Xiprer.

JOSEP QUI-TET

veí de Sant Celoni, és voluntari de la Creu Roja des de

1978, quan va ser un dels impulsors de l'assemblea del Baix Montseny, que va constituir la primera junta el 1979. Fins aleshores, havien col·laborat amb el grup d'Arenys de Mar. Entre els anys 1992 i 2015 va ser president d'aquest grup local. Però també ha ocupat càrrecs al comitè provincial de Barcelona (el va presidir entre 2007 i 2019) i a la direcció de Creu Roja a Catalunya, càrrec que ocupa des del 2019 i ha revalidat aquest 2024. Durant el seu primer mandat com a màxim responsable a Catalunya d'aquest ONG, es va haver de fer front a la pandèmia de la covid i les seves conseqüències o l'arribada de persones refugiades d'Ucraïna pel conflicte bèl·lic. "La grandesa és que no som de ningú. Ni dels polítics ni de l'Església", destacava sobre aquesta ONG.

Àngela

Montseny

La tranquil·litat d'estalviar simplificant el teu dia a dia.

Consulta condicions a estabanell.com/ofertes

Fibra + Mòbil + Llum

Pla Llar Connectada

**Fibra 600 +
Mòbil 5G 30GB +
Llum**

24,90€/mes

+ el teu consum de llum

900 828 494
estabanell.com

estabanell

Per un aquí millor

VICENÇ SÁEZ DE TEJADA
Activista social i cultural de

Granollers, va morir de forma sobtada el 21 de març de 2022 a 62 anys. Nascut a Cadis, va arribar a Granollers l'any 1962. Va ser tècnic de Cultura a l'Ajuntament i, després, va fundar i treballar a l'empresa de serveis culturals Tríptic. Més endavant, es va incorporar a l'equip del Teatre Auditori de Granollers (TAG). A banda, Vicenç Sáez de Tejada va estar lligat a moltes activitats socials i cíviques. Va créixer al barri de Sant Miquel, on va formar part de l'associació de veïns. Va estudiar a l'Escola Pia i a l'Escola Municipal de Treball. Va formar part de la candidatura del PSUC a les eleccions municipals de 1979. L'any 2023, l'Ajuntament li va lliurar a títol pòstum la Medalla de la Ciutat.

EL 9 NOU

El metge més internacional

Carles Vallbona, una autoritat als Estats Units en salut comunitària i pediatria

El doctor Carles Vallbona, al Teatre Auditori de Granollers el 2006

de Houston, a Texas, i director mèdic del Programa de Salut Comunitària del Harris County Hospital District. Va col·laborar amb la NASA i van destacar treballs seus sobre el control de la hipertensió arterial i la diabetis.

Tot i viure als Estats Units, sempre va mantenir el contacte amb Granollers, que visitava periòdicament. Des de 1994, formava part del Patronat de la Fundació Hospital Asil de Granollers. A la ciutat, ha donat nom a un institut de Secundària i a l'Observatori de la Salut Carles Vallbona, creat a l'Hospital. També va col·laborar amb diverses institucions sanitàries de Catalunya.

Vallbona va merèixer al llarg de la seva carrera nombrosos premis i distincions. Entre d'altres, va ser designat fill predilecte de Granollers l'any 1998. El 1991, va rebre la Medalla Narcís Monturiol al mèrit científic i, el 2010, la Medalla Josep Trueta, al mèrit sanitari. Els lectors d'EL 9 NOU li van concedir el títol de Vallesà de l'Any 2010.

INAUGURACIÓ DEL CENTRE DE GESTIÓ DE VERDS MUNICIPAL

DIVENDRES 18 D'OCTUBRE, A LES 10 H
UBICACIÓ: CAMÍ DE CAN DRAPER A CAN REIXAC (passada la deixalleria)

1r
Centre de Gestió de Verds Municipal de Catalunya

Al Centre de Gestió de Verds Municipal podràs gestionar els residus verds (gespa, poda, brancada, etc.) de forma eficient i ràpida.

Granollers

EL 9 NOU

El doctor Carles Vallbona (Granollers, 1927-Austin, 2015) ha estat un dels granollerins amb més projecció internacional de les darreres dècades. Nascut el 1927, va estudiar Medicina i es va especialitzar en diverses uni-

versitat estrangeres fins que va fixar la seva residència als Estats Units, on vivia en el moment de la seva mort a 88 anys. Allà, Vallbona va ser una autoritat en l'àmbit de la salut comunitària i en pediatria. Era professor de Serveis Distingits en Medicina Familiar i Comunitària al Baylor College of Medicine

SALVI SAFONT

Nascut el 1945, és un dels pagesos històrics

de Gallecs. El seu avi, Salvi Safont Sunyer, i la seva àvia, Anna Daró Vila, van arribar-hi als anys vint del segle XX procedents de Castelló d'Empúries. Van començar com a masovers a Can Blanc fins que l'any 1933 van comprar la finca, on encara avui viu la família. L'any 1971 va ser uns dels propietaris de Gallecs a qui el govern espanyol –encara en període de la dictadura de Franco– va expropiar la casa i les terres per tirar endavant un projecte d'urbanització que mai es va arribar a materialitzar. Amb tot, la família va continuar conreant aquelles terres i va mantenir l'explotació de vaques. L'any 1984 van aconseguir les primeres llicències provisionals per poder seguir amb la seva activitat i això "va portar una certa calma", explicava ell mateix a EL 9 NOU en un reportatge publicat l'any 1993. Amb tot, Safont sempre ha tingut la incertesa per l'ús de les terres en un futur. En el darrer anys, Safont ha fet una aposta pels conreus d'agricultura ecològica amb varietats antigues de cereals.

LLUÏSA SALVADOR

Mestra nascuda a Palou l'any 1939. Va fundar l'Escola

Montserrat, que va funcionar entre els anys 1965 i 1971 a Palou i que va néixer amb el suport d'un grup de famílies a qui no agradava el model educatiu de l'escola nacional que hi havia. Des de ben petita, Salvador tenia clar que volia ser mestra i ho va aconseguir amb el suport de Rita Gibernau, mestra de l'antiga escola de Palou. Durant els darrers anys del franquisme, Salvador es va implicar en la lluita per aconseguir un model educatiu democràtic, català, coeducatiu i obert a la integració. Va treballar a l'escola Educator, on va aprendre del mestre Donat Puig. També a l'escola Fàtima, al barri Congost; a l'escola Jacint Verdaguer, de Canovelles, i a l'escola Sant Esteve de la Cooperativa d'Ensenyança de Granollers, que va ser el precedent de l'escola Salvador Espriu. Va ser aquí on va tancar la seva etapa laboral l'any 2000. Salvador va ser una de les fundadores del Casal del Mestre, des d'on han impulsat moviments de renovació pedagògica. Va ser-ne presidenta fins al 2016.

LUCÍA SEVILLA BLAYA

va néixer el 25 de març de 2020. Feia

pocs dies que s'havia declarat l'estat d'emergència a l'Estat espanyol per la pandèmia del coronavirus. La Lucía, filla de la Meritxell Blaya i d'en Joaquin Sevilla, de Montmeló, va ser el primer nadó nascut a la Clínica del Carme, que durant el primer confinament provocat per la covid va concentrar bona part dels serveis d'obstetrícia i neonatologia que habitualment es prestaven als hospitals de Granollers i Mollet. Un total de 191 nens i nenes van néixer a la Clínica del Carme durant els mesos que va prestar aquest servei a partir de l'ofertament que La Mútua de Granollers va fer a les autoritats sanitàries catalanes. La Lucía i els seus pares van ser uns dels protagonistes de la campanya solidària "Somriures que curen" de l'any 2020 que va impulsar La Mútua de Granollers i que va col·laborar amb La Marató de TV3. Onze fotògrafs de Granollers i comarca van fotografiar els infants nascuts durant aquest període de pandèmia amb les seves famílies.

Els escollits a les urnes

Els homes i dones del Vallès Oriental que han ocupat càrrecs a institucions com la Generalitat i els ajuntaments

NÚRIA ALBÓ, nascuda el 2 de juliol del 1930 a la Garriga, Núria Albó

va ser la primera alcaldessa democràtica del poble l'any 1979 com a independent i cap de llista d'una coalició d'esquerres. L'any 1983, ja militant del PSC, va guanyar per majoria absoluta, però l'any 1987 va perdre davant Alfred Vilar, candidat de CiU. L'any 1981 va fer el primer casament civil de l'Estat i l'any 1983 va impulsar la primera trobada d'alcaldesses de la Garriga. Com a alcaldessa, va impulsar especialment l'ensenyament i la sanitat i va destacar per la seva faceta literària. Va guanyar premis com el Caravel·la de poesia, el Vaixell de Vapor o el Guillem Viladot. En ple franquisme, va fer classes de català tot i l'amenaça constant del règim.

Salvador Illa surt del Parlament el dia 8 de d'agost, després de ser elegit president de la Generalitat

ISIDRE BALLESTER, nascut l'any 1950 a Lliçà d'Amunt i persona de

caràcter fort, va ser l'alcalde més longeu del poble ja que va arribar al càrrec l'any 1979, en les primeres eleccions democràtiques, i va ocupar el càrrec fins l'any 2003, en què va perdre davant la candidatura d'ERC de Joaquim Ferriol. Afiliat a CDC des del 1982, va ser president comarcal del partit del 1985 al 1989. En els seus mandats va impulsar serveis per a una població creixent que reclamava serveis. Destaca la creació de dues escoles de primària, un institut de secundària, un pavelló esportiu, un casal d'avis i una escola de música.

Ministre i president

Salvador Illa, el primer president de la Generalitat vallesà

La Roca del Vallès

EL 9 NOU

Salvador Illa Roca, nascut a la Roca el 5 de maig de 1966 és el 133è president de la Generalitat i el primer vallesà a arribar al càrrec en l'era contemporània. Va ser elegit el dia 8 d'agost al Parlament amb els vots del PSC, ERC i els Comuns després que la militància d'ERC avalés el pacte. Va ser investit oficialment el dia 10 en una acte al Palau de la Generalitat.

Amb l'accés a la presidència

de la Generalitat, Illa, llicenciat en Filosofia per la UB i màster en Direcció d'Empreses per IESE, culminava una carrera política que havia començat amb 21 anys, quan va ser elegit regidor del PSC a l'Ajuntament de la Roca l'any 1987. Va ser regidor de Cultura fins l'any 1989, en què va dimetir per fer complir el servei militar. Després, va treballar al departament comercial d'una empresa de plàstics de Cardedeu. Va tornar a l'Ajuntament, però a l'oposició, del

1991 al 1995. En les eleccions municipals del 1995, ja militant del PSC, va ocupar el segon lloc en la llista del PSC darrere de Romà Planas. El setembre del mateix any, la mort sobtada de Planas va fer que accedís a l'alcaldia. Però l'any 1998, el PSC va quedar en minoria arran de la sortida del govern del regidor d'IC-V, Josep Maria Navascués i Illa va perdre l'alcaldia el febrer de 1999 arran d'una moció de censura encapçalada per Josep Estapé, de CiU. Però el juny

del mateix any, les eleccions municipals li van atorgar la majoria absoluta. De la seva etapa, destaca l'aprovació de la construcció del centre comercial La Roca Village.

Va ser alcalde fins l'any 2005, en què es va incorporar al càrrec de director general d'Infraestructures del Departament de Justícia que encapçalava Montserrat Tura. S'hi va estar fins l'any 2009 i, després d'uns mesos com a director general en una empresa privada, va treballar a l'Ajuntament de Barcelona del 2010 al 2016, primer en una direcció general i després com a coordinador del grup municipal socialista. El mateix any 2016 va ser elegit primer secretari del PSC del Vallès Oriental, en substitució de Román Ruiz, i l'any següent, secretari d'organització del PSC. El desembre de 2019 va formar part dels negociadors del PSC per aconseguir el suport d'ERC a la investidura de Pedro Sánchez que el gener del 2020 el va nomenar ministre de Sanitat i va haver de fer front a la pandèmia del coronavirus fins que, un any més tard, va renunciar al Ministeri per ser candidat a la presidència de la Generalitat en les eleccions del 14 de febrer de 2021. El PSC va ser la força més votada, però va quedar fora del govern pel pacte entre ERC, Junts i la CUP.

A finals del mateix any, Salvador Illa va ser elegit primer secretari del PSC en el congrés del partit en el lloc de Miquel Iceta. En les eleccions del 12 de maig d'aquest any va repetir com a candidat del PSC i va tenir 42 escons. Per primer cop el PSC guanyava en vots i escons.

Per molts anys!

L'Ajuntament de Cardedeu felicita El 9 Nou per aquests 35 anys d'informació local i comarcal.

LAIA BERENGUER,
(Sant Feliu de Codines 1920-2011).
Va tenir una

tintoreria fins el 1973 i després, una botiga de llanes. Va estar empresonada del 1939 al 1943 per haver estat responsable de les Joventuts Socialistes Unificades. Va participar en l'Assemblea de Catalunya i va ser empresonada com molts dels seus membres, del 1973 al 1977. Des del 1986 va ser membre del comitè central del PSUC i va defensar la creació d'Iniciativa per Catalunya. Va encapçalar la llista del PSUC a Sant Feliu l'any 1979 i va ser regidora d'Obres Públiques i Urbanisme fins al 1986 i després, en dues etapes, de Governació i Personal. Va ser alcaldessa del 1988 al 1990 per IC i quan va deixar l'activitat política va fundar l'entitat Dones del 36 per preservar la memòria de les dones republicanes.

JOAN CASTAÑO,
nascut el 1951, va ser alcalde de Sant Celoni

pel PSC prop de 22 anys, en dues etapes diferents. Del 1989 –quan va rellevar Antoni Pujol– fins al 2007, i del 2011 al 2015. Del 2004 al 2007 també va ser president del Consell Comarcal del Vallès Oriental i, a partir del 2011, del Consorci de Residus. El 2015 es va retirar de la política però va tornar l'any 2023 com a número 2 del PSC. Va renunciar un any després.

Un dels artífexs de l'1-0

Jordi Turull va ser conseller de Presidència i va passar 1.220 dies a la presó

Jordi Turull saluda al les persones que el van rebre al parc de la Linera el 23 de juny del 2021 després de ser indultat

Parets del Vallès

J.V.

Jordi Turull Negre va néixer a Parets el 6 de setembre de 1966. Va començar a militar a la Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC), la branca juvenil de CDC, l'any 1983 i va ser regidor de CiU a Parets del 1987 al 2003. Llicenciat en Dret per la UAB, l'any 1996 va ser nomenat director de l'Institut Català del Voluntariat (Incavol) pel conseller de Benestar Social, Antoni Comas. També ha estat cap de gabinet de l'alcaldia de Sant Adrià de

Besòs (Barcelonès) i gerent a l'Ajuntament de Sant Cugat (Vallès Occidental).

A CDC va ser president del Vallès Oriental del 2001 al 2004 i després de les comarques de la regió 1, a l'àrea metropolitana. Es va estrenar com a diputat de CiU al Parlament l'any 2004. Ha estat president del grup parlamentari de CiU i posteriorment de Junts pel Sí.

El 8 d'abril del 2014, va ser un dels tres diputats catalans, juntament amb Marta Rovira i Joan Herrera, que va defensar al Congrés de Diputats la petició del traspàs de

competències a la Generalitat per fer el referèndum d'autodeterminació del 9 de novembre del mateix any. En les eleccions del 2015 va ser elegit diputat de Junts pel Sí.

El 14 de juliol del 2017 el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, el va nomenar conseller de presidència en substitució de Neus Munté i des del seu càrrec va tenir un paper clau en els preparatius del referèndum de l'1-O. Després de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució i la suspensió de la Generalitat pel govern espanyol, la jutge de l'Au-

diència Nacional Carmen Lamela va ordenar el seu ingrés a presó juntament amb set altres membres del govern de la Generalitat, acusat de rebel·lió, entre altres càrrecs. Va estar a la presó d'Estremera fins que va sortir en llibertat provisional el 4 de desembre quan el jutge del Suprem Pablo Llarena es va fer càrrec de la instrucció. Es va presentar a les eleccions al Parlament del 2017 en el número 4 per Barcelona de Junts i les investidures fallides de Carles Puigdemont i de Jordi Sànchez el van portar a ser candidat a la presidència de la Generalitat. El 22 de març de 2018 va llegir el discurs en el ple d'investidura però no va assolir els vots necessaris en primera ronda i no es va poder presentar a la segona sessió del debat perquè el jutge Llarena el va citar l'endemà a declarar i va tornar a ordenar el seu ingrés a la presó.

El 14 d'octubre de 2019 el Suprem el va condemnar a 12 anys per sedició i malversació. Va ser indultat pel govern espanyol i va ser rebut a Parets el 23 de juny de 2021 en una festa en què van participar centenars de veïns del seu poble i que posava fi a un total de 1.220 dies a la presó en què Turull va passar pels centres penitenciaris d'Estremera, Soto del Real, Zuera, Valdemoro i Lledoners.

MONTSERRAT DOMÈNECH,
nascuda l'any 1957 i llicenciada en Dret per la UAB,

va ser la primera alcaldessa de la història de Caldes i ho va ser en tres etapes: del 1989 al 1991, del 1992 al 1995 i del 1999 al 2007. En aquest darrer període va tenir el suport d'ERC i IC i després, de CiU. Del 1995 al 1999 va encapçalar l'oposició a l'alcalde Josep Maria Bonoira (CiU) i va treballar com a coordinadora del servei de Foment de l'Ajuntament de Granollers. De la seva etapa a l'alcaldia destaquen obres com el Museu Thermalia, el Centre cívic o el parc de l'Ametller. El febrer del 2005 va ser nomenada delegada de la presidència per a la Societat del Coneixement de la Diputació. L'any 2007, el PSC va perdre tres regidors i va quedar per darrere d'ERC i CiU. La va rellevar en el càrrec Jordi Solé.

35è aniversari d'El 9 Nou

Per molts anys!

ALEXIS CODINA I GERMINAL TOMÀS, els dos CDR vallesans –de Sant Fost i Mollet respectivament– que van ser empresonats el 23 de

setembre de 2019 en l'operació Judes, dirigida pel jutge de l'Audiència Nacional Manuel García Castellón, van romandre a la presó de Soto del Real fins al 28 de desembre, en el cas d'Alexis Codina, i fins a l'11 de gener del 2020, en el cas de Germinal Tomàs. Posteriorment, el jutge afegiria a la causa Esther Garcia i Rafa Delgado, de Mollet, i Sònia Pasqual, de Montmeló. En total, en el procés estan encausats 12 membres del CDR d'altres llocs de Catalunya. L'Audiència Nacional va tancar la instrucció l'abril de l'any passat i Fiscalia va demanar una pena de 27 anys per a tots ells per un presumpte delictes de pertinença a organització terrorista i de tinença, dipòsit i fabricació de substàncies o aparells explosius. Estan pendents de la petició que ha fet l'Audiència al Tribunal de Justícia de la UE per saber si se'ls aplica l'amnistia.

La portaveu del govern Torra

Meritxell Budó va ser consellera de Presidència

Meritxell Budó, al despatx de l'alcaldia de la Garriga, després de tornar al càrrec l'any 2023

La Garriga

J.V. Meritxell Budó va néixer a Barcelona el 8 de març de 1969, però viu a la Garriga des que tenia 6 anys. Llicenciada en Farmàcia a la Universitat de Barcelona i amb un màster d'Indústria farmacèutica, va treballar al sector de la indústria veterinària. El 2002 es va afiliar a CDC i el 2004 va ser escollida presidenta de CiU a la Garriga.

La trajectòria institucional la va iniciar en les eleccions municipals de l'any 2006, quan va entrar a l'Ajuntament de la Garriga com a regidora de CiU, a l'oposició de l'alcalde Miquel Pujol, d'ERC. En les eleccions del 2007 va encapçalat la llista de CiU, que va ser la més votada, però no va obtenir majoria absoluta. Malgrat tot, va ser escollida alcaldessa, però el 27 de març de 2008 una moció de censura

encapçalada per la socialista Neus Bulbena i amb el suport de tres grups més de l'oposició (EiLG, ICV i GIG) la va apartar de l'alcaldia. Va continuar a l'oposició i en les següents eleccions municipals del 2011 va tornar a guanyar i va aconseguir l'alcaldia en coalició amb els tres regidors d'Acord per la Independència-ERC. Un pacte que es va repetir l'any 2015.

Des del 2011 va presidir el

Fons Català de Cooperació al Desenvolupament. També va ser vicepresidenta de la Diputació, presidenta de l'Àrea d'Atenció a les persones i diputada de Benestar i Relacions Internacionals. L'any 2018 va entrar a formar part de la direcció del PDeCAT i de la Crida Nacional per la República. També va ser membre fundacional del Consell per la República que va impulsar des de Bèlgica el president Carles Puigdemont.

Budó va renunciar a l'alcaldia el 24 de març de 2019 per incorporar-se al govern del president de la Generalitat Quim Torra com a consellera de Presidència i portaveu del govern. Va tenir l'aval del conseller Jordi Turull, llavors a la presó per l'1-O.

Va ser consellera fins a les eleccions del 2021, en què va ser escollida diputada però va deixar l'escó per ser secretària d'Atenció Sanitària i Participació del Departament de Salut. Va ser cessada a l'octubre de 2022, quan Junts va sortir del govern.

L'any 2023 es va presentar a les eleccions municipals a la Garriga per Junts, va guanyar i va ser escollida alcaldessa amb el suport del PSC. Després va ser escollida presidenta de l'Associació Catalana de Municipis.

GRISelda ESCRIGAS

EL VALLÈS ORIENTAL
AL TEU RITME

Descobreix 12 rutes per gaudir de la comarca!

CATALUNYA BCN+ Costa Barcelona turismevalles

De la mà de Maragall

Montserrat Tura va ser consellera d'Interior i Justícia de la Generalitat

Mollet del Vallès

J.V.

Nascuda el 6 de novembre de 1954 a Mollet, Montserrat Tura es va llicenciar en Medicina per la UB i va ser directora de l'Hospital de Palamós. Era neta de Feliu Tura, alcalde durant la Segona República, i familiar de Jordi Solé Tura, cosí germà del seu pare. De jove va militar en partits com la Plataforma Anticapitalista i la Organización de Izquierda Comunista de España. L'any 1979 va entrar al PSC. L'any 1987 es va presentar a l'alcaldia de Mollet i va ser elegida com a candidata del partit més votat. Va mantenir-s'hi fins al 2003 i va impulsar importants transformacions com l'illa de vianants del

Montserrat Tura va ser consellera d'Interior en el primer tripartit, del 2003 al 2006

RAMON FERRANDIS

centre l'Illa de Mollet, on hi ha el nou ajuntament o el parc dels Colors.

Va ser diputada al Parlament del 1995 al 2012. Del 1999 al 2003 va ser membre del govern a l'ombra de Pasqual Maragall i a partir del 2003, consellera d'Interior en el primer tripartit. En el segon, va ser consellera de Justícia amb José Montilla.

En les eleccions al Parlament del 2010 va ser la número 2 del PSC i va ser elegida diputada, però el PSC va quedar fora del govern. L'any 2011 va disputar les primàries a l'alcaldia de Barcelona a Jordi Hereu, però va perdre.

Va començar a allunyar-se del PSC fins que va deixar la militància l'any 2015. Des del novembre del 2014 era membre de Moviments d'Esquerres i en les municipals del 2015 va fer campanya per ERC enfront del candidat del PSC i successor seu, Josep Monràs. Després va deixar la política activa per tornar a l'Hospital de Palamós.

CHAKIR EL HOMRANI, fill d'immigrants marroquins, va néixer a

Barcelona l'any 1979 i després es va traslladar al barri de Can Bassa de Granollers, on va començar a militar a ERC l'any 2004. És sociòleg, i amb 23 anys va ser nomenat secretari d'organització Avalot, branca juvenil d'UGT. L'any 2007 va ser elegit portaveu. Del 2011 al 2015 va treballar en una empresa del sector de l'aigua. En les municipals del 2015 va entrar a l'Ajuntament com a regidor d'ERC i en les eleccions al Parlament del mateix any va ser escollit per ERC. El maig del 2018, el president Quim Torra el va nomenar conseller de Treball, Afers Socials i Famílies i va haver de fer front a l'impacte de la pandèmia a les residències. L'any 2021 va deixar el càrrec.

FELIU GUILLAUMES, nascut a Camprodon (Ripollès) l'any 1962.

Guillaumes va morir el 30 de setembre passat. Va ser fundador de la Joventut Nacionalista de Catalunya, branca juvenil de CDC, que va presidir del 1990 al 1994. Va ser cap de llista de CiU a les municipals a Mollet els anys 1999, 2003, 2007 i 2011. Regidor a l'oposició del 1999 al 2003 i després al govern, del 2003 al 2015, amb el PSC de Montserrat Tura i després amb Josep Monràs. Va ser cap de Recursos Humans a l'Ajuntament de Sant Cugat i cap de servei al Departament d'Interior. Va ser diputat al Congrés per CiU, Democràcia i Llibertat i el PDeCAT, en tres períodes. Del 1995 al 1996, del 2011 al 2013 i del 2017 al 2019, quan va ocupar el lloc de Francesc Oms.

LOLA LÓPEZ va néixer a Sierro (Almeria) el 1951 i va anar a Granollers

de ben petita. Es va iniciar en la lluita clandestina contra el franquisme l'any 1972 al Partit Comunista Internacional. Va ser detinguda l'any 1980 acusada de posar una bomba al monument als caiguts de l'avinguda Diagonal i va estar a la presó fins al 1988. Va fugir a França, on va ser detinguda el 2001 i condemnada a 18 anys pel robatori de 1.500 quilos de dinamita. L'any 2007 va ser jutjada a Espanya per delictes en col·laboració amb el Comando Barcelona d'ETA i condemnada a uns 200 anys. Va tornar a França fins l'any 2018, en què va ser extradida de nou. És a la presó de Brieva (Àvila) pendent de l'aplicació de la directiva europea que li comptarien els anys de presó a França.

MARIÀ LLOBERA, nascut el 1946. El que va ser alcalde de Sant

Antoni de Vilamajor ha estat l'únic candidat del PP que ha ocupat aquest càrrec al Vallès Oriental. Va ser alcalde en dos períodes. El primer, del 1994 al 1995, quan va substituir l'anterior alcalde, Joan Sapé, d'Autèntics Independents de Vilamajor, que va morir en accident. L'any 1995 es va presentar com a independent a la candidatura de CiU i va sortir elegit regidor. A les eleccions del 1999 va encapçalar la llista del PP, que va tenir dos regidors i gràcies a un pacte amb CiU va tornar a ser alcalde del 2002 al 2003. A les eleccions municipals de l'any 2007 es va tornar a presentar com a número 2 de la llista d'Autèntics Independents de Vilamajor, que només va tenir un regidor.

ROSA MARTÍ, nascuda el 1952, llicenciada en Químiques, Dret i

Farmàcia, va ser la primera alcaldessa de Parets, l'any 1979, per la Unió d'Esquerres de Parets. Des del 1987 es va presentar pel PSC, partit en el qual va formar part de l'executiva nacional. Del 1988 al 1995 va ser diputada del PSC al Parlament. L'any 1990 va deixar l'alcaldia. Durant els seus mandats es van impulsar diverses transformacions i es va aprovar el Pla General. L'any 2002 es va donar de baixa del PSC i el 2003 va encapçalar la llista de Nova Opció per Parets, fet que repetiria el 2007, 2011 i 2015. L'any 2019 es va presentar en coalició amb Sumem Parets, els Comuns i MÉS i va governar primer amb ERC i després amb el PSC. L'any 2023 ja no es va presentar.

La història que hem viscut junts i la il·lusió de tot el que ens queda per viure

MÉS DE 850 EMPRESES DE GRANOLLERS CONFIEN EN EL SERVEI LOCAL D'OCUPACIÓ PER COBRIR LES SEVES VACANTS

El Servei Local d'Ocupació de Granollers ha ajudat 279 persones a trobar feina durant el 2023

El Servei Local d'Ocupació (SLO) de l'Ajuntament de Granollers, situat a la Masia de les Tres Torres (carrer de les Tres Torres, 18), és un recurs essencial per a les persones que cerquen feina i volen millorar o transformar la seva situació laboral, així com per a les empreses de Granollers i comarca que necessiten cobrir llocs de treball amb professionals qualificats. Aquest servei, que forma part de la Xarxa Xaloc impulsada per la Diputació de Barcelona, treballa activament per fomentar la inserció laboral i enfortir el teixit empresarial del territori.

El Servei Local d'Ocupació de Granollers ofereix un servei integral amb un ampli ventall de recursos per ajudar la ciutadania en la recerca activa de feina. Segons dades dels darrers cinc anys, atén de mitjana unes 1.300 persones cada any.

L'atenció comença amb una anàlisi de l'ocupabilitat per valorar les capacitats i necessitats laborals de cada persona. A més, es proporciona informació i assessorament sobre els sectors amb més demanda i les professions emergents, així com orientació laboral personalitzada per ajudar les persones usuàries a desenvolupar un pla de carrera ajustat a la seva situació. També ofereix tècniques de recerca de feina, formació específica i oportunitats de pràctiques, i l'accés a un club de feina i una borsa de treball amb ofertes actualitzades.

El servei també gestiona candidatures i actua com a intermediari entre els candidats i les empreses per assegurar que els perfils s'adeqüin a les necessitats del mercat laboral.

PROGRAMES PER A LA FORMACIÓ I L'OCUPACIÓ

El Servei d'Ocupació de Granollers, a més, ofereix la possibilitat de participar en programes específics per millorar l'ocupabilitat, ajustats a perfils concrets o a col·lectius amb més dificultats d'inserció. Per exemple, aquest setembre han començat a treballar 24 persones, a jornada completa i durant 12

mesos, a l'Ajuntament de Granollers en el marc de dos programes d'impuls a l'ocupació: Treball i Formació - Entitats Locals 2024, subvencionat pel Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, i els Plans Locals d'Ocupació, finançats per la Diputació de Barcelona.

Algunes de les propostes s'adrecen a col·lectius concrets com els joves de 16 a 29 anys, aquells que busquen una primera

experiència professional, persones a l'atur d'edats i perfils diversos o el veïnat del barri del Congost, entre d'altres.

SUPORT A LES EMPRESES EN LA SELECCIÓ DE TALENT

Les empreses també troben en el Servei Local d'Ocupació un aliat per cobrir vacants en les seves organitzacions. S'ofereixen eines als negocis per definir perfils

professionals i seleccionar els candidats més adients: es fa assessorament en recursos humans, es facilita la difusió d'ofertes de treball a través de la seva borsa laboral que vetlla per una selecció i preselecció acurada dels candidats més adequats, i es fa un seguiment després de la inserció per garantir una bona adaptació de les persones contractades al lloc de treball.

Impacte en el territori

Segons les dades del 2023, el Servei Local d'Ocupació va atendre 1.162 persones, a les quals va oferir orientació, formació o participació en programes de recerca de feina. Durant aquest mateix any, es van registrar 581 noves persones usuàries, a qui es va fer una primera entrevista individual

per avaluar-ne la situació i necessitats.

En l'àmbit formatiu, l'any passat es van fer 36 accions formatives professionalitzadores, amb una participació de 152 persones i 1.513 hores de formació impartides. Aquestes activitats busquen dotar els participants de competències

clau per millorar la seva ocupabilitat.

Pel que fa a les empreses, actualment el servei en té més de 2.000 donades d'alta en la borsa de treball, de les quals 859 són de Granollers. Durant l'any 2023 es van gestionar 452 ofertes de feina, que van donar lloc a un total de 557 llocs de

treball, amb una taxa de cobertura del 49% i 272 vacants cobertes amb persones candidates de la Xarxa Xaloc. 279 persones van trobar feina gràcies al suport rebut pel servei, bé sigui per ofertes gestionades directament des de la Masia de les Tres Torres o per altres vies fruit de l'assessorament i l'orientació rebuda.

Més informació a: www.granollers.cat/ocupacioempresa

FRANCESC MARTOS, nascut a Canovelles el 1955 i llicenciat en

Dret, va ser el primer alcalde democràtic del poble l'any 1979 pel PSC amb només 23 anys. Després, aconseguiria set majories absolutes més. L'any 2004 va deixar l'alcaldia. Després de renunciar-hi va ser nomenat director del Parc Tecnològic del Vallès, del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial, organisme adscrit al Departament de Treball i Indústria de la Generalitat. El va rellevar José Orive.

JOSEP MONRÀS, nascut el 1960 a Mollet, va entrar a

l'Ajuntament l'any 1991, i va ser alcalde pel PSC, durant 19 anys, des del desembre del 2003, en què va agafar el relleu de Montserrat Tura, fins al juny del 2022, en què va cedir el testimoni a Mireia Dionisio. Llicenciat en Psicologia, ha estat molt vinculat al món de l'esport. Va ser cap de l'àrea d'Esports, Educació i Joventut de la Diputació de Barcelona i va presidir el Consorci Besòs Tordera i la Fundació Rivus.

JOSÉ ANTONIO MONTERO va néixer el 1971 a Wormerveer (Holanda), i

va arribar a Montornès amb només un any. Psicòleg i educador social, va treballar al Centre Residencial d'Acció Educativa de la Generalitat del 1997 al 2006. Ha estat regidor. És regidor des del 1999. L'any 2007 ICV-EUiA va ser la força amb més regidors, però un pacte entre PSC, CiU i PP el va apartar de l'alcaldia. L'any 2011 i 2015 ja va tenir majoria absoluta. I va retenir l'alcaldia els anys 2019 i 2023.

MÍRIAM NOGUERAS, nascuda a Dosrius el 1980 té una

força vinculació amb Cardedeu, on viu des de l'any 2008. Es va fer coneguda per les seves participacions a les tertúlies de La Sexta Noche. L'any 2015 va ser número 2 de CiU, com a independent, darrere Calamanda Vila a les municipals. Va ser membre del Centre Català de Negocios. L'any 2016 es va estrenar com a diputada al Congrés per Democràcia i Llibertat. Va repetir l'any 2019 i l'any 2023.

Lideratge a l'Ajuntament i al carrer

Josep Mayoral, alcalde de Granollers del 2004 al 2019, ha sumat quatre majories absolutes

Josep Mayoral al costat d'una de les columnes de la Porxada. Va ser alcalde durant 18 anys

Granollers

EL 9 NOU

Josep Mayoral és l'alcalde de Granollers que ha estat més temps en el càrrec. Des del començament del segle XX cap alcalde havia tingut un mandat tan llarg, i menys de forma continuada. Va arribar a l'alcaldia l'any 2004 quan el seu predecessor, Josep Pujadas, va ser nomenat director de Serveis del Departament de Cultura de la Generalitat, i va ocupar el càrrec fins el març del 2022, en què va cedir el relleu a l'actual alcaldessa, Alba Bar-nusell, que va ser la primera

tinent d'alcalde en els darrers mandats.

Des que va accedir a l'alcaldia, Mayoral va demostrar un gran carisma polític que anava més enllà de les sigles del seu partit i que el va portar a obtenir quatre majories absolutes per al PSC en les eleccions del 2007, 2011, 2015 i 2019 amb suports que van superar el 40%. L'any 2007, per exemple, el PSC va tenir 14 dels 25 regidors i un 46% dels vots. Sovint, recordava una frase de la regidora socialista Anna Maria Palé que deia que el seu despatx era al carrer.

Josep Mayoral va néixer

l'any 1954 i va estudiar Economia a la Universitat de Barcelona. Va ser professor i director de l'Escola Municipal de Treball (EMT). Militant del PSC des de la seva fundació, anteriorment, des del 1974, va ser membre de Convergència Socialista de Catalunya.

Va formar part de la candidatura del PSC en les primeres eleccions democràtiques del 1979, que encapçalava Rafael Ballús, però no va entrar a l'Ajuntament. L'any 1983 va ser elegit, però va haver de renunciar a l'acta per incompatibilitat amb el seu càrrec de director de

PERE PLADEVALL, nascut a Sant Feliu de Codines l'any 1954, va ser actor i va

treballar en activitats relacionades amb les arts escèniques. Membre del PSUC del 1980 al 1987 i del PSC des del 1993, l'any 2003 va entrar a l'Ajuntament pel PSC a l'oposició i va accedir a l'alcaldia l'any 2007, quan el seu partit va passar de 2 a 8 regidors, que els van permetre el convergent Francesc Pineda. Va reforçar la majoria l'any 2011 amb 10 regidors. Membre del corrent Avancem, de Joan Ignasi Elena, va deixar el PSC l'any 2014. L'any 2015 es va presentar per Junts per Sant Feliu i va revalidar la majoria absoluta. L'any 2019 la va perdre, però va mantenir l'alcaldia amb un pacte amb el PSC que l'obligava a deixar el càrrec el 2020. L'any 2023, Junts va quedar per darrere de Primàries i va quedar a l'oposició.

FELIP PUIG, nascut a Barcelona l'any 1958, va ser regidor de CiU a Paret

entre el 1987 i 1991. Enginyer de camins, canals i ports i llicenciat en Administració d'Empreses, ha estat un dels homes forts de CDC ja que va ser secretari d'organització i secretari general adjunt. I també dels governs de CiU, en què ha ocupat un total de quatre conselleries, dues amb Jordi Pujol i dues més amb Artur Mas. Del 1992 al 1996 va ser secretari general del Departament de Benestar Social; del 1999 al 2001, conseller de Medi Ambient; del 2001 al 2003, de Política Territorial i, després dels dos tripartits, el president Artur Mas el va nomenar conseller d'Interior, del 2010 al 2012, i després conseller d'Empresa i Ocupació, del 2012 al 2016. Del 1998 al 1992 va ser president de l'empresa pública Adigsa.

JOSEP PUJADAS, nascut a Granollers el 1954, és enginyer

industrial. L'octubre del 1979 va entrar al govern municipal del PSC de Rafael Ballús en substitució de Joan Martí Torres. Va ser regidor de Serveis i d'Urbanisme i va impulsar el Pla General del 1984. L'any 1983 va repetir a la llista del PSC i tres anys després va agafar el relleu de Rafael Ballús. Va repetir majoria absoluta el 1987 i el 1991, però el 1992, una moció de censura de CiU amb el trànsfuga Manuel Nériz el va apartar de l'alcaldia, que va recuperar del 1996 al 1998 amb el pacte PSC, CiU i ERC i després, del 1999 al 2004, amb ERC i ICV. El 2004 va deixar el càrrec a Josep Mayoral per ser director de Serveis del Departament de Cultura. Després va ser director de Projectes i Promoció del Museu Nacional d'Art.

MARTÍ PUJOL, nascut el 1957 a Llinars, és enginyer agrònom i

empresari agrari. Va entrar a l'Ajuntament de Llinars el 1983 com a regidor de CiU. L'any 1991 es va afiliar a ERC, va ser elegit regidor de nou i va formar part del govern tripartit amb PSC, CiU i ERC i l'alcalde Joan Casellas. L'any 1999 va ser el número 2 d'ERC i membre del govern de coalició CiU, ERC i PP com a regidor de Governació i Esports. El 2003 va ser cap de llista d'ERC, la força més votada, i va ser elegit alcalde amb el suport del MALL, GIPLI i ICV. Més endavant, el PSC va substituir el MALL en el govern. Va tenir majoria absoluta els anys 2007, 2011, 2015 i 2019 i la va perdre l'any 2023 però va mantenir l'alcaldia amb el suport del PSC. També ha estat diputat a la Diputació de Barcelona des del 2015 al 2023.

***Un dels millors bufets d'advocats a Espanya
segons el rànquing Expansión 2024***

Fiscal · Laboral · Legal · Consultoria
Compliance · Protecció de Dades · R+D+i

www.jda.es · contacto@jda.es | Barcelona · Granollers · Madrid · Sabadell

Expert en recerca sanitària

Manel Balcells va ser conseller d'Universitats el 2006 i de Salut el 2022

Granollers

J.V.

Manel Balcells va néixer el 9 de gener de 1958 a Ripoll, però es va traslladar a Granollers amb la seva família quan encara era molt jove. És llicenciat en Medicina per la UAB. És especialista en cirurgia ortopèdica i traumatologia i en medicina de l'educació física i l'esport. També va ser director mèdic de l'Hospital de Granollers del 2002 al 2004 i president executiu del Biocat, l'organisme que coordina la recerca biomèdica a Catalunya del 2006 al 2010. El 2019 va rebre la Medalla Josep Trueta al mèrit sanitari. Ha estat director de l'Àrea del Coneixement del Consorci Sanitari de Terrassa del 2011 al 2013

Manel Balcells, a la dreta, al seu primer consell de govern de la Generalitat durant la seva etapa de conseller de Salut

GRISelda ESCRIGAS

i comissionat de salut del Centre Tecnològic Leitat. Des de l'octubre del 2013 és membre del Consell Assessor per a la Sostenibilitat i el Progrés del Sistema Sanitari (CASOST). També ha estat president de la Fundació de Gestió de Sant Pau i és el director del Centre per a la Integració de la Medicina i les Tecnologies Innovadores (CIMTI) des de la seva creació, l'any 2017.

Va ser regidor d'ERC a Granollers del 1995 al 2001, quan va ser nomenat director d'Estratègia i Coordinació del Departament de Salut, amb la socialista Marina Geli. El 20 d'abril de 2006 va assumir el càrrec de conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació per només 21 dies, fins al trencament del pacte entre PSC i ERC.

L'any 2022 el president Aragonès el va nomenar conseller de Salut arran de la sortida de Junts del govern. Ha ocupat el càrrec fins aquest mes d'agost.

JAUME ROMA va néixer a Granollers l'any 1958. Va estudiar

Econòmiques a la UB i amb 24 anys va començar a treballar al Departament de Sanitat de la Generalitat com a cap de servei de pressupostos de l'Institut Català de la Salut (ICS) amb el conseller Xavier Trias. L'any 1992 va ser nomenat director de l'ICS. L'any 1994 va substituir Josep Maria Cullell com a conseller de Política Territorial i Obres Públiques, però hi va renunciar set mesos després per una acusació d'irregularitats en uns obres quan era director de l'ICS que l'Audiència va acabar arxivant.

JOSEP SER-RATUSELL, nascut a Granollers el 1951, és llicenciat

en Empresarials i màster en Direcció d'empreses per ESADE. Ha ocupat càrrecs a l'Hospital de Granollers, Izasa o la Clínica Quirón. Membre de CDC des del 1977, va arribar a l'alcaldia de Granollers el 1992 gràcies a la moció de censura contra Josep Pujadas, del PSC. Va cedir el càrrec a Pujadas el 1996 en virtut de l'acord del 1995. Havia de ser de nou alcalde el 1988, però hi va renunciar i ho va ser Carme Esplugas. Va ser diputat al Parlament del 1988 al 1999 i president del Consell Comarcal del 1988 al 1992.

JORDI SOLÉ, nascut a Caldes l'any 1976 i llicenciat en ciències polítiques i

de l'administració per la UAB. Del 2002 al 2007 va viure a Brussel·les com a assessor dels eurodiputats d'ERC. El 2007 va encapçalar la llista d'ERC a les municipals de Caldes i va ser la força més votada amb cinc regidors. El mateix any va tancar un acord de govern amb CiU. El 2011 i el 2015 va tenir majoria absoluta i el 2019 ja no es va presentar. Del 2012 al 2015 va ser diputat al Parlament de Catalunya i del 2017 al 2019, al Parlament Europeu. Hi va tornar del 2020 al 2024 en el lloc d'Oriol Junqueras.

CRISTINA VIADER va néixer a Cardedeu l'any 1956, és mestra i

va ser alcaldessa de la localitat pel PSC entre els anys 1995 i 2003, la primera que ha tingut el poble en tota la seva història. Va posar fi als 16 anys de mandat de Ramon Comas, de CiU. És filla de Jaume Viader, alcalde de Cardedeu entre els anys 1962 i 1968. Va formar part del col·lectiu de Ciutadans pel Canvi i diputada al Parlament del 1999 al 2003 en la llista que encapçalava Pasqual Maragall. També va ser membre del Consell Comarcal del Vallès Oriental del 1995 al 1999.

ALFRED VILAR va néixer a la Garriga l'any 1948 i va treballar a la banca

fins el 1987, en què va ser escollit alcalde de la Garriga com a independent a la llista de CiU després de guanyar les eleccions, en què també es presentava la fins llavors alcaldessa Núria Albó (PSC). Va ser alcalde fins al 2003, quan es va incorporar a l'empresa Leiro. Durant els seus mandats, la Garriga va experimentar un important creixement demogràfic i urbanístic, per exemple, amb la construcció de la nova urbanització a Ca n'Illa. Des del 2020 presideix la Fundació Universitària Martí l'Humà.

ROMÁN RUIZ, nascut el 1953 a Humilladero (Málaga), va ser alcalde

de Montmeló pel PSC del 1983 al 1992, quan va deixar la política per dedicar-se a la seva professió com a administrador del Grup de Serveis i Combustibles de Montmeló, que es dedica a la distribució de gasoil a domicili. Abans, però, va deixar enllestit el projecte del Circuit. Va tornar a la primera fila política l'any 2004, quan va ser escollit primer secretari del PSC del Vallès Oriental i l'any 2008 va accedir al Congrés de Diputats després de la renúncia de David Vegara per entrar al govern de Rodríguez Zapatero. Va repetir com a candidat el 2011 i va ser elegit de nou com a diputat fins al 2015.

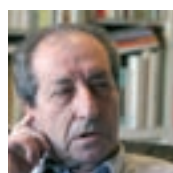
JORDI SOLÉ TURA, nascut el 1930 a Mollet, va ser un dels set ponents

que van redactar la Constitució espanyola del 1978, però també va intervenir en la redacció de l'Estatut de Sau del 1979. Doctor en Dret per la UB, va començar a militar al PSUC i es va exiliar l'any 1960 a França i Romania. L'any 1965 va tornar a Espanya i el 1969 va ser empresonat per participar en unes mobilitzacions contra la llei de premsa. Del 1977 al 1983 va ser diputat del PSUC. Després es va acostar al PSC partit pel qual va ser escollit diputat els anys 1989, 1993 i 1996. Del 1991 al 1993 va ser ministre de Cultura en un dels governs de Felipe González. Va morir l'any 2009.

JORDI TERARES, nascut el 1957 a Granollers, va ser oficial del Registre de

la Propietat. Regidor del PSC a Canovelles del 1983 al 1995 i de Granollers, del 1995 al 2024. Va entrar com a diputat al Parlament de Catalunya per primera vegada l'any 2001 i ho ha estat, amb petits intervals, fins les eleccions del mes de maig passat, en què no va anar a la candidatura del PSC. Des de principis de setembre és el secretari del Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica que encapçala la consellera Sílvia Paneque. Terrades també va ser president del Consell Comarcal del 1993 al 2003, i del Consorci de Residus del Vallès Oriental entre els anys 1998 i 2003.

JOSEP VER-DE ALDEA va néixer a Granollers l'any 1928 i era doctor

en Dret per les universitats de Barcelona i Luxemburg. Va ser secretari general del Partit dels Socialistes de Catalunya Reagrupament i l'any 1977 va ser elegit diputat al Congrés pel Pacte Democràtic per Catalunya. Va ser un dels redactors de l'Estatut de Sau del 1979. Va ser elegit diputat pel PSC al Congrés els anys 1979 i 1982 i entre aquest darrer any i el 1986 en va ser un dels vicepresidents. Va ser diputat del Parlament Europeu del 1985 al 1999 i vicepresident d'aquesta cambra del 1992 al 1999. Del 2000 al 2006 va presidir el Consell Català del Moviment Europeu.

MONTSERRAT VINYETS va néixer a Sant Celoni l'any 1977 i és advocada.

L'any 2007 va ser la cap de llista de la CUP en les eleccions municipals a la capital del Baix Montseny i va sortir elegida, però no va repetir l'any 2011. Resident a Girona des de fa uns 13 anys, en les eleccions al Parlament de l'any 2021 va ser la número 2 de la CUP en aquesta circumscripció i va sortir elegida. En canvi, en les eleccions d'aquest any no va aconseguir revalidar l'escó. Vinyets va participar en diversos moviments socials a Sant Celoni, com el casal popular Quico Sabaté. Ha treballat en la defensa de persones imputades en el cas Tsunami Democràtic i l'Operació Judes, entre d'altres.

Actors de la transició econòmica

La comarca evoluciona cap al sector serveis sense abandonar el seu paper industrial

MARGARITA ARDERIU
A més de la tradició familiar, Margarita Arderiu

(Mollet del Vallès, 1954), es confessa empresària per vocació. Representa la tercera generació al capdavant de la càrnia de Canovelles Arderiu i n'ha liderat els processos d'expansió i també els de replegament, per adaptar-se a les circumstàncies econòmiques, financeres i sectorials. Compromesa amb la proximitat, que ha estat un tret característic d'una empresa que arriba a 90 anys de trajectòria, Arderiu també ha tingut molt present la necessitat d'estreñer vincles amb l'entorn, i per això ha estat activa en la col·laboració en esdeveniments com la mitja marató i el vincle estret que manté amb la delegació vallesana del club Rotary.

PERE BARRIOS
L'empresa Recam Làser té l'empremta del seu fundador,

Pere Barrios (Caldes, 1961). Era el 1988, i va crear el projecte amb la capitalització de l'atur després de treballar durant uns anys al Banc Popular. L'empresa, especialitzada en el tall per làser, ha tingut una trajectòria de creixement constant. Manté la seu a Caldes, d'on prové bona part dels 50 milions de facturació, però té localitzacions a l'Estat i en diversos països. Barrios va ser president de Pimec al Vallès Oriental i vicepresident de la Cambra de Comerç. També presideix el Club d'Hoquei Caldes i el Casino de la mateixa població.

L'últim gran patró

Andreu Rabasa va dirigir Derbi, un dels emblemes de la indústria al Vallès Oriental

Martorelles

Joan Carles Arredondo

Andreu Rabasa (Mollet del Vallès 1930-2022) és un dels últims exemples d'un model industrial sorgit a la comarca. En convivència amb les grans marques del sector, Derbi, l'empresa que va fundar el seu pare Simeó Rabasa i que ell va dirigir durant dècades, va posar enginyer per competir als mercats i als circuits. La història de Derbi va acabar amb el tancament l'any 2013, anys després que fos adquirida pel grup italià Piaggio. Però en els seus 90 anys va deixar empremta com un dels símbols industrials de la comarca i del país.

Andreu Rabasa havia estat l'artífex de l'arribada de Derbi al mundial de velocitat el 1967 i del fitxatge

Andreu Rabasa en una exposició de motos a la seu de Derbi a Martorelles

d'Àngel Nieto, que va pilotar les motos, amb avenços mecànics gairebé artesanals, amb fins a cinc dels 11 títols del mundial obtinguts per la marca. Tot i els èxits espor-

tius, durant la crisi dels 70 va optar per salvaguardar la fàbrica de Martorelles.

Després d'estudiar a l'Escola Industrial de Barcelona i obtenir títols d'enginyeria

i direcció d'empreses, va incorporar-se el 1976 a la direcció de la fàbrica, escola de grans mecànics i treballadors del sector. Tot i la intensa activitat al mercat interior i l'internacional, les crisis al sector van obrir l'accionariat a altres companyies fins que Piaggio va adquirir la totalitat de participacions l'any 2000.

La seva tasca va ser reconeguda amb la presidència d'honor de l'empresa un cop Piaggio va adquirir-la, amb la Creu de Sant Jordi de l'any 1990 i medalles d'or catalanes i estatals al mèrit esportiu o la Clau de Barcelona. El centenari de Derbi, que es va celebrar el 2022, va ser una demostració que la trajectòria de l'empresa va deixar un llegat que ha perdurat en el sector de les dues rodes.

DANIEL BOIL
L'advocat Daniel Boil (Granollers, 1970) ha presidit la patronal Pimec en el període convuls de la pandèmia. A més de participar en els òrgans creats per les administracions per pal·liar els efectes de la crisi, va donar veu a les dificultats que travessaven les empreses.

També ha tingut un paper destacat, posteriorment, per aportar discurs a la reivindicació que la presència del Circuit reverteixi en aportació industrial a l'entorn vallesà.

NÚRIA BOSCH
Catedràtica d'economia pública a la Universitat de Barcelona, Núria Bosch (Bigues i Riels del Fai, 1955) és una de les veus més respectades a l'hora de valorar aspectes sobre hisenda pública i finançament autonòmic i local. Forma part dels principals grups assessors en aquestes matèries. Els càlculs sobre els efectes dels models de finançament a l'Estat i a Catalunya provenen en part dels seus treballs.

JOSÉ ANTONIO CABRERA
Després d'una llarga trajectòria, José Antonio

Cabrera (Huerca Overa, Almería, 1932-Granollers, 2009), va assumir, amb Antoni Trullàs, el repte de refloatar la Mútua del Carme de Granollers, el 1992. El resultat va ser favorable. Cabrera, que havia estat dirigent del sindicat vertical durant el franquisme, també està vinculat a la història del BM Granollers, del qual va ser un dels fundadors.

JOSÉ CACHINERO
Una part destacada de la història del sindicalisme a Granollers té José Cachinero (Azuel, Còrdova, 1957) com a protagonista. Va ser un dels forjadors de CCOO a Granollers, on milita des de 1977. Va ocupar càrrecs de responsabilitat des de 1986, fins a ser-ne secretari general (1996-2004) fins que va fer el pas a l'estructura nacional. Ha rebut la medalla Francesc Macià pel seu compromís amb el món laboral.

Gràcies per 35 anys donant veu a Sant Celoni i al Baix Montseny

Per moltes edicions més!

Ajuntament de Sant Celoni

JOSEP CAMP
L'empresari Josep Camp Puigdomènech (Riells del

Fai, 1922-Granollers, 2018) era el president de la fàbrica de sabons Camp quan, el 1989, es va concretar la venda de la companyia a l'alemanya Benckiser per una xifra superior a 30.000 milions de pessetes (uns 200 milions d'euros). Les desavinences familiars havien conduït a la decisió de vendre l'empresa que, el 1934, havia fundat el seu pare, Joan Camp Uñó, i que havien heretat els seus

fills Josep, Albert i Joan. Havia estat una història d'èxit en el mercat, amb alguns alts i baixos, perquè van deixar el llegat d'avenços industrials i marques com Colon, Flor o Elena, encara en el mercat. En el camí posterior a la venda, la trajectòria més destacada entre els germans va ser la de Josep, que va ser president de la delegació de la Cambra de Comerç al Vallès Oriental, i que va afrontar inversions diverses en el camp industrial (Torres Papel) i en l'immobiliari. L'espai d'oficines Tilma, amb un centre comercial als baixos, és un dels llegats a Granollers d'aquella etapa.

Maite Gassó Casademunt lidera el salt de la marca Lola Casademunt en el sector de la moda

LOLA CASADEMUNT

Transformació al món de la moda

Maite Casademunt ha reforçat el projecte que va engegar la seva mare

Cardedeu

EL 9 NOU

A Maite Gassó Casademunt (Cardedeu, 1970) li plouen els reconeixements per l'esforç de transformació amb què està dirigint l'empresa Lola Casademunt, que va crear la seva mare el 1981. Una història similar a les que s'expliquen d'empreses que neixen al garatge de casa, amb el tret característic de l'empenta de dues dones que donen sentit a l'expressió de l'emprenedoria femenina.

Lola Casademunt va començar sent una firma de complements de moda i va ser amb el suport de les seves filles que va anar avançant cap a altres camins de la moda femenina. Maite Casademunt, com és coneguda en el món de la moda, es va incorporar a l'empresa

un cop acabats els estudis de disseny. Ella hi va posar l'empremta per crear una marca reconeixible i, amb el temps, va considerar que havia arribat el moment d'aconseguir, a més, una estructura empresarial forta com el principal camí per complir un somni de crear una marca amb reconeixement internacional.

El projecte empresarial, liderat al costat del seu marit Fernando Espoa (de la família fundadora de Pastas Gallo) i sota gestió de Paco Sánchez (un dels forjadors de la marca Pronovias) comença a prendre la volada que sempre havia volgut Maite Casademunt. La marca té presència en les principals passarel·les de l'Estat, a Madrid i Barcelona, està creixent en presència a les botigues multimarca, pren dimensió en establiments

propis, compartits i franquiciats, i comença a tenir presència internacional. Els creixements interanuals de les vendes són molt notables (es van arribar a triplicar en només tres anys). La seu de l'empresa a Cardedeu s'ha ampliat, i el nombre de treballadors també s'està incrementant.

Són aquestes les virtuts que van portar Maite Casademunt a obtenir la consideració de millor dona empresària de l'Estat el 2022, en un premi que concedeix CaixaBank. És només un dels reconeixements que ha obtingut la presidenta i directora creativa de Lola Casademunt. Entre els més recents destaca la concessió del premi Pime de l'Any de 2024 per a l'empresa en una convocatòria en què participa el Banc Santander.

MIREIA CAMMANY
Mireia Cammany (Barcelona, 1961) ha fet

compatible la responsabilitat a l'empresa familiar (EPI Family of Industries, a Lliçà de Vall), de la qual és directora general adjunta amb l'activisme en el camp de la indústria i de l'esport. Ha estat vicepresidenta de la patronal catalana Pimec, i forma part de la fundació de l'organització. La seva inquietud per introduir els criteris internacionals de sostenibilitat li ha portat a ser una de les principals veus en la descarbonització de les empreses. També ha aportat els seus coneixements a la junta del BM Granollers durant alguns anys.

JOAN CANADELL
Al capdavant de la candidatura independentista

Eines de País, Joan Canadell (Barcelona, 1967) va arribar a ser president de la Cambra de Comerç de Barcelona entre 2019 i 2021, quan va fer el salt a la política com a diputat per Junts per Catalunya. L'empresari, resident a Bigues i Riells del Fai, havia destacat anteriorment per la defensa sense embuts d'una independència que abracés també postulats i empreses del que anomena "oligarquia espanyola". El discurs de la Cambra va canviar en alguns aspectes, però la institució va mantenir el pes a l'aeroport, el port o la Fira de Barcelona.

ENRIC CASI
Amb gairebé 20 anys al capdavant del gegant català de la moda

Mango, Enric Casi (Badalona, 1956-Vilanova del Vallès, 2023) es pot considerar el cervell del gran centre logístic que Mango té en funcionament a Lliçà d'Amunt. Amb Casi al capdavant, Mango va fer un primer salt exponencial en nombre de botigues. L'executiu va estar vinculat a Mango gairebé des dels orígens, quan era poc més que una botiga a Barcelona, primer com a consultor i després a la direcció. Va contribuir a estructurar la companyia, i a l'expansió i el desenvolupament del sistema informàtic i logístic.

Col·lectiu Ronda
Persones · Drets · Justícia

Felicitats
El 9 Nou
per aquests
35 anys!

Despatx a MOLLET
Rbla. Nova, 26, 1r
T. 93 593 33 46

Despatx a GRANOLLERS
Pl. Folch i Torres, 12, 1r C
T. 93 870 87 42

DEFENSEM
TOTS ELS
TEUS DRETS

www.cronda.coop

FRANCESCA CENTELLES

Com a presidenta del Gremi de Constructors

entre 1992 i 1998, Francesca Centelles (Granollers 1932-2006) –coneguda com a Paquita Llistuella– va modernitzar i obrir als socis una de les entitats representatives del sector. En va ser membre durant més de 30 anys. Amb una forta personalitat, també va destacar per la participació en la fundació de l'Hospital de Granollers i una de les veus actives en les comissions organitzadores de la Fira de l'Ascensió.

JOSEP FIGUERAS

Abans que les dificultats financeres

possessin el grup en mans del capital risc, primer, i d'un grup multisectorial com Brand Corner posteriorment, Figueras Seating era una empresa de caire familiar. Amb Josep Figueras, fill del fundador, al capdavant, i amb base a Lliçà d'Amunt, l'empresa va ser una referència en el camp del disseny i de la internacionalització. Les seves cadires són, fins i tot, a la sala de premsa de la Casa Blanca.

Empresa amb passat i amb futur

Francesc Estabanell ha modernitzat una empresa centenària

Granollers**EL 9 NOU**

Francesc Estabanell Raventós (1959) va posar-se al capdavant d'una empresa amb passat, amb present i amb futur quan, el 2007, va començar a dirigir un grup que estava a prop d'arribar al primer segle d'existència. Estabanell era una companyia coneguda en el sector tèxtil, del qual procedia, i en l'energètic –de fet, va ser l'encarregada d'electricificar Granollers el 1913–. El vincle amb la ciutat que tenir el seu pare (a la Cambra de Comerç o a l'Hospital) ha tingut continuïtat, com també el compromís amb les tendències del moment.

Amb Francesc Estabanell Raventós, la companyia energètica ha fet un pas endavant per obrir-se a sectors emergents com les telecomunicacions. També ha avançat en l'aplicació de tecnologies més netes, en un compromís que ja era als orígens mateixos de l'empresa i en el qual ha pogut anar aprofundint amb una important tasca de recerca, sovint en cooperació

L'empresari Francesc Estabanell, a la seu de la seva companyia al 2016

amb altres empreses del sector a Europa.

El compromís amb la innovació també es fa patent amb un dels projectes més recents, Eria, una societat que actua com a mecanisme d'inversió en empreses emergents del sector energètic. Estabanell també està protagonitzant una reorganització amb l'adquisició d'altres empreses en el camp de

l'enginyeria i l'expansió de l'energia solar fotovoltaica.

L'empresa té una ferma aliança amb la proximitat. És un tret distintiu per a una companyia que opera en un sector en el qual hi ha grans operadors amb capital internacional, però també una pràctica quotidiana que es manifesta en la cooperació amb iniciatives ciutadanes, culturals i esportives.

JOAN DÍAZ

L'economista Joan Díaz (Granollers, 1958) destaca en diferents

facetes. La primera és la trajectòria professional, al capdavant del despatx JDA, que va crear fa 40 anys a Granollers, i que ha viscut una expansió a Sabadell, Barcelona i Madrid que l'ha convertit en un dels despatxos de consultoria empresarial més destacats a l'Estat, amb més de 150 professionals. JDA forma part de l'aliança internacional SFAI, que dona accés a serveis professionals més enllà del territori de l'Estat. Però Díaz també ha estat en càrrecs representatius d'entitats rellevants a Granollers i a la comarca. Va ser, per exemple, el president de la Mútua del Carme, que, en la seva etapa al capdavant, de 2003 a 2012, va canviar el nom a Mútua de Granollers i va fer un salt qualitatiu en serveis amb l'obertura del Centre de Medicina Avançada del Vallès (Cemav) i va adquirir dues entitats. Posteriorment, va ser president de la Unió Empresarial Intersectorial (UEI) de 2014 a 2023. Entre d'altres, el seu mandat va destacar pel desenvolupament del centre de negocis a la seu de la patronal.

RAMON FERRANDIS

U

UNIVERSITAT DE VIC
UNIVERSITAT CENTRAL DE CATALUNYA

1989
2024

Per molts anys, *El 9 Nou Vallès!*

35 anys compartint el compromís i la vocació de servei al país.

Persones, coneixement i territori

L'impulsor d'una multinacional

Víctor Grífols Roura va liderar el salt del fabricant de plasma al lideratge internacional

Parets del Vallès

EL 9 NOU

La notorietat d'una empresa cotitzada a la borsa ha convertit Grifols en un habitual de les pàgines econòmiques. En els últims mesos, amb la incertesa sobre la governança i els comptes, però amb la seguretat que el fabricant de medicaments a partir de plasma és un dels gegants del seu sector a tot el món. L'artífex de la conversió d'una empresa eminentment local a una multinacional de primer ordre és Víctor Grífols Roura (Barcelona, 1950).

A l'empresa familiar, fundada pel seu avi, des de 1977, va assumir el càrrec de conseller delegat el 1987. Llavors, l'empresa facturava 24 milions d'euros i tenia 450 treballadors en plantilla. L'any passat, quan va abandonar la presidència del grup, Grifols era una multinacional amb 25.000 treballadors i 6.064 milions d'euros de facturació.

Entremig, hi ha una estratègia de creixement, primer

Víctor Grífols intervén en una junta d'accionistes de la companyia, el 2018

obrint mercats i algunes primeres plantes a l'estranger i, posteriorment, a partir d'integracions d'altres empreses del sector dels medicaments plasmàtics (Talecris) i diagnòstic (una divisió de Novartis). Els primers passos de

l'expansió ja es van fer des de Parets, on l'empresa està implantada des de 1972, i que es manté com un dels principals centres productius del grup.

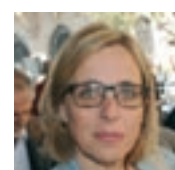
Víctor Grífols era també president de la companyia

quan, el 2006, la companyia va fer el salt als parquets i, dos anys després, quan va accedir a l'Ibex 35. L'empresa té pendent de desenvolupar en un futur nous projectes empresarials en uns terrenys adquirits a Lliçà de Vall.

SANTIAGO FISAS
L'empresari tèxtil Santiago Fisas (Barcelona

1922-2009), fundador de l'empresa Sociedad Anónima de Tejidos Industriales, va ser una de les veus més respectades en el sector. L'empresa va arribar a tenir 600 treballadors i filials internacionals i tenia una de les marques destacades en teixits per a la llar. Sati va tancar el 2013. Va presidir el Col·legi d'Art Major de la Seda i el senat el Cercle Equestre. També va ser president de la Federació Catalana de Golf.

ÀNGELS FITÓ
La professora d'Economia Àngels Fitó (Barcelona,

1970) ha destacat en diversos àmbits de la docència i la recerca, sobretot relacionada amb aspectes de finances i empresa. Des de l'any 2023, és la rectora de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), on desenvolupa el gruix de la seva activitat docent. Resident a la Garriga, és vicedegana del Col·legi d'Economistes i membre del Consell Assessor en Política Econòmica de Catalunya. També destaca en la faceta literària

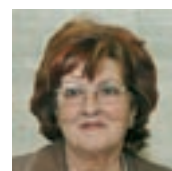
VÍCTOR MARTÍNEZ VICARIO
El fundador de l'actual grup VMV,

un dels principals fabricants internacionals de productes de cosmètica capil·lar, exemplifica l'empresari que va començar el seu projecte des de la base. Víctor Martínez Vicario (Mecerreyes, Burgos, 1940-Lliçà de Vall, 2018) va treballar en una perruqueria quan va arribar a Barcelona el 1961 i, a partir de diverses compres, va donar volum a la marca Salerm i a la formació en l'àmbit de la perruqueria.

JOSEP MARIA LLOREDA
Josep Maria Lloreda (les Franqueses del Vallès, 1954) té una trajectòria empresarial marcada per la innovació. Va ser l'artífex del canvi d'una empresa de recobriments a una de detergents aprofitant un producte d'ús intern que ha convertit en líder

estatal del segment de desgreixadors, el KH-7. Aquest canvi, determinant en la història de l'empresa que va fundar el seu pare, ha anat acompanyat d'una inversió constant en millores en l'eficiència productiva i la reducció al màxim de l'impacte ambiental de l'activitat. Amb el temps, també ha fet avenços en qüestions logístiques i ha introduït altres marques per cobrir un espectre més ampli de productes de neteja a les lleixes dels supermercats. Un dels reptes és replicar el lideratge en el sector a l'Estat en altres països, motiu pel qual està aprofundint en la internacionalització de l'activitat comercial. Compromès també amb causes solidàries i amb el patrocini esportiu, col·labora en la Fundació Vallès Oriental i és espònsor d'equips que participen en el ral·li Dakar, en el primer equip femení del BM Granollers o la Mitja Marató.

PEPITA MAYMÓ
Al capdavant de l'empresa Ballestas JJM, vinculada a

l'automoció, Pepita Maymó (Vilanova del Vallès, 1947), ha destacat també per la seva vessant associativa. Va ser presidenta de la delegació de la Cambra al Vallès Oriental de 2003 a 2010. També ha format part de les juntes de la Unió Empresarial Intersectorial (UEI) i del Gremi d'Automoció. L'empresa que regenta al polígon de Palou Nord de Granollers té una trajectòria de més de 50 anys.

VICENÇ PAITUVÍ
Empresari del sector de les instal·lacions, Vicenç

Paituví (Santa Maria de Palautordera, 1951-2018) va destacar pel seu activisme en favor de l'associacionisme empresarial. President del gremi comarcal d'instal·ladors durant més de 40 anys, va ser un dels impulsors de la delegació de Pimec al Vallès Oriental. El vincle associatiu el va fer mereixedor de la medalla Francesc Macià el 2016. Va ser futbolista professional al RCD Espanyol.

Per molts anys,
El 9 Nou!

35 anys de periodisme al Vallès

Ajuntament de
Santa Eulàlia
de Ronçana

PER
MOLTS
ANYS!

La **Diputació de Barcelona** felicita **EL 9 NOU** pels **35 anys** de dedicació al periodisme de proximitat al Vallès Oriental. Us encoratgem a continuar al costat de la ciutadania amb informació local i comarcal de qualitat. Per molts anys!

Màxim compromís agrari

Rosa Pruna, de Llerona, ha representat el sector primari durant més de 40 anys

Llerona

EL 9 NOU

Quan, a finals de l'any passat, Rosa Pruna (Sant Pere de Vilamajor, 1943) va deixar la presidència de l'Associació Agrària de Joves Agricultors (Asaja) a Catalunya, havien passat 20 anys des que havia assumit aquella responsabilitat. Però n'eren més els que havia passat en representació del sector agrari. Anteriorment havia portat la reivindicació per la igualtat entre homes i dones a les explotacions agràries i ramaderes des de la Federació de Dones i Famílies en l'Àmbit Rural (Amfar) i des del Comitè d'Organitzacions Professionals Agràries (COPA), que la va portar a Brussel·les durant uns anys.

La reivindicació d'igualtat al camp ha estat només un dels fronts en què ha treballat aquesta empresària ramadera, amb explotació familiar a Llerona. La seva veu ha estat present a les institucions europees, però aquest component interna-

Rosa Pruna a l'explotació familiar de vedells a Llerona

cional no li ha fet perdre un altre dels grans fars de la seva trajectòria: la proximitat. Pruna destaca que, amb ella al capdavant, Asaja va ser capdavantera a crear una botiga virtual de venda directa entre pagesos i ramaders

i els consumidors, llavor del que posteriorment ha estat també una botiga física a Barcelona.

De proximitat és també la reivindicació d'un dels productes que fan característic el Vallès Oriental com és la

mongeta del ganxet. Haver deixat la primera línia de la representació agrària no implica que no aporti la seva veu en els múltiples fóruns interessats en les seves aportacions per al futur del sector.

MARCEL PASCUAL
Greens Power Products, nom actual de l'empresa

que va fundar Marcel Pascual (Sant Vicenç de Castellet, 1948), ha estat un projecte vital. Amb 26 anys, Pascual va crear l'empresa i hi continua al capdavant. En Pascual, Honda va trobar el soci ideal per introduir-se al mercat estatal. Ho va fer amb maquinària per a jardineria, abans que les motos i els cotxes. Pascual considera que el seu ha estat un model innovador en l'àmbit de les empreses comercials, perquè va afegir un component de servei que va convèncer el mercat. El 1992, inaugurava unes noves instal·lacions a la Garriga i ja posava de manifest el que ha estat clau en els anys posteriors, fins a arribar als 50 actuals, compromís amb la qualitat i solidesa financera. Marcel Pascual també destaca en la faceta de cura per la cultura, amb un ampli patrimoni en edificis modernistes i peces d'art a la seu de la Garriga.

GRISelda ESCRIGAS

PAU RELAT
L'actual president de Mat Holding té una trajectòria

de més de 30 anys en el grup, especialitzat en solucions per a l'agricultura i en sistemes de gestió de l'aigua. Pau Relat (Montcada i Reixac, 1968) va començar a treballar a IQV, una empresa del grup, el 1993, i va contribuir a remuntar el vol de la companyia de Mollet. Posteriorment va passar a ser conseller delegat del grup d'empreses, mantenint l'esperit industrial. El creixement, també amb adquisicions d'empreses, l'ha portat a posicions de lideratge mundial als seus sectors. Relat també és president de Fira de Barcelona i de la societat Fira Circuit, que gestionarà el Circuit de Montmeló.

VICENÇ ROIG
El grup d'empreses Coperfil, que l'empresari de Sant

Celoni Vicenç Roig va fundar i presidir, exemplifica l'auge i caiguda que el sector de la construcció va experimentar la primera dècada d'aquest segle. Coperfil, amb una estructura que també incloïa empreses de fabricació de materials, va especialitzar-se en polígons logístics i centres comercials –com l'Altrium a Sant Celoni–, però la caiguda sobtada del sector el 2008 va conduir-lo al que encara és un dels concursos amb més deute a la comarca: més de 300 milions d'euros.

GRISelda ESCRIGAS

PERE RELATS
La transformació de l'empresa tèxtil Relats en un dels

principals proveïdors internacionals de cablejat per a diferents sectors industrials, entre els quals l'automoció, ha estat una de les aportacions que Pere Relats (Lliçà d'Amunt, 1955) ha introduït en la firma familiar. Sota la seva direcció, l'empresa va afrontar una primera operació de compra internacional, a Gal·les, que va ser el primer pas en una trajectòria d'expansió que ha portat Relats a estar present en quatre continents, amb plantes a Mèxic, el Marroc, la Xina, el Vietnam i Romania. Ha estat una expansió internacional que s'ha fet compatible amb el manteniment de les activitats amb més valor afegit a la seu de Caldes de Montbui. La reinvençió que va suposar la transició des del tèxtil ha impregnat el compromís innovador de Relats. Tot i la internacionalització, l'empresa manté una política de proveïdors de proximitat. Actual president de l'Associació de les Empreses Industrials Internacionalitzades (Amec), Relats manté un compromís amb l'associacionisme que ha portat a la pràctica en diferents entitats empresarials.

Referent del transport de passatgers

Francesc Sagalés ha liderat l'expansió de l'empresa d'autobusos

Caldes de Montbui

EL 9 NOU

El transport de passatgers per carretera té l'empresa Sagalés com a punt de referència a la comarca i Francesc Sagalés Sala (Caldes de Montbui, 1944) n'és un dels artífexs. Al capdavant d'una empresa amb referències que es remunten a més de 300 anys, Francesc Sagalés, director general des de 1977, va accelerar el creixement en línies i en introducció de millores tecnològiques.

Amb concessions d'algunes de les principals línies de connexió dins de la comarca i també amb Barcelona, l'expansió que va liderar com a director general, primer, i com a president de la societat, posteriorment, l'ha portat a altres punts geogràfics a Catalunya i a les Illes Balears, a la gestió d'estacions d'autobús i a la introducció de múltiples novetats, amb la integració tarifària, les targetes amb xip i sistemes d'informació del temps d'espera.

L'empresa ha avançat en el foment del transport col·lectiu, en col·laboració amb

Francesc Sagalés presideix una de les principals empreses de transport

les administracions amb les línies regulars –amb iniciatives pioneres com el bus exprés–, i també amb els serveis individualitzats. En l'expansió, també ha adquirit empreses catalanes i de les

Balears. Un seguit d'iniciatives que han permès a Sagalés obtenir diversos reconeixements. Francesc Sagalés mostra la passió pels autobusos amb una exposició de vehicles antics a Caldes.

EL 9 NOU

Per
35
anys més!

El Circuit de
Barcelona-Catalunya
felicitza El 9 Nou en el
35è aniversari de l'edició
del Vallès Oriental.

Seguim impulsant junts
la comarca.

Copyright © Z4H Series Nico Mombarts

FORMULA 1
GRAN PREMIO
DE ESPAÑA
2025 BARCELONA | 30 MAIG · 1 JUNY

**ENTRADES
JA A LA
VENDA**
a circuit.cat

The F1 FORMULA 1 logo, F1 logo, F1, FORMULA 1, FIA FORMULA ONE WORLD CHAMPIONSHIP, GRAND PRIX and related marks are trademarks of Formula One Licensing BV, a Formula 1 company.

Entre els grans de la distribució

Josep Saperas ha liderat l'expansió del grup Covalco de Granollers

Granollers

EL 9 NOU

Amb més de 90 anys d'història el grup Covalco s'ha convertit en els últims anys en un dels principals grups de la gran distribució a l'Estat. El petit establiment del carrer Santa Elisabet de Granollers, que va obrir el 1930 és avui un grup de distribució amb 1.200 establiments de proximitat (amb les marques Coaliment i Trady's) i un centenar més de botigues majoristes (Comerco o Comarket).

Bona part d'aquesta expansió s'ha fet sota la gestió de Josep Saperas Vergara (Granollers, 1955), de la segona generació familiar, en una tasca que té continuïtat com exemplifiquen les quatre operacions d'adquisició de companyies que el grup ha afrontat aquest mateix any, que han reforçat la posició de lideratge, especialment en el camp del comerç alimentari majorista.

La configuració com a societat hòlding ja prenia volada

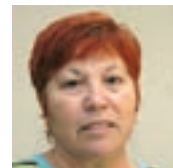
Josep Saperas en una imatge de 2008, poc després d'adquirir el gruix del negoci majorista de Caprabo

quan, el 1995, es tancava un acord amb dues companyies més per crear Covalco, que és el nom amb el qual ara opera el grup, actualment sota titularitat de la família fundadora de Coaliment –la marca que el grup havia creat

el 1979 per unificar els diversos establiments de Comercial Saperas-. Amb el paraigua de la societat hòlding, l'empresa també va afrontar un procés de creixement territorial amb el qual va créixer particularment a la zona de

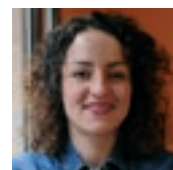
lleuant de la Península i, posteriorment, a Andalusia.

La companyia ha buscat caracteritzar-se per la proximitat i també ha innovat amb la introducció de l'alimentació saludable a les lleixes dels seus establiments.

ISABEL RUIZ, sindicalista (Humilladero, Màlaga, 1947), va ser secretària

comarcal d'UGT entre 1990 i 2006. És només un part d'una trajectòria sindical que havia començat a finals del 1970 a l'empresa Henkel i que va tenir continuïtat en empreses com Roca Umbert. Arribada a Granollers el 1961, va militar ben aviat a la UGT amb la convicció que calia lluitar per millorar la societat i les condicions de vida de la gent. El 2015 va rebre la Medalla Francesc Macià.

EMÍLIA VILA La fundadora de l'empresa Agròptima ha convertit el seu projecte,

actualment controlat per una multinacional, en una trajectòria d'empenta de l'emprenedoria femenina. Emília Vila (Sant Feliu de Codines, 1986) va ser cofundadora d'una empresa tecnològica de gestió d'explotacions agràries. Una eina pionera que li va merèixer l'atenció dels inversors i també de premis. Era, a més, una iniciativa en un municipi com Sant Feliu, necessitat de propostes empresarials que retinguessin treballadors.

EDUARD SALICRÚ L'actual director executiu de la companyia fabricant d'equips d'electrònica de potència havia tingut un paper rellevant en un procés incipient d'internacionalització que posteriorment s'ha reforçat. Com a responsable d'exportació, Eduard Salicrú (Sant Celoni, 1968) ja havia estat el responsable de les primeres filials i l'atenció pel mercat internacional també ha marcat l'etapa com a primer executiu de la companyia familiar que Jacint Salicrú va fundar a Sant Celoni el 1965. A Santa Maria de Palautordera des de 1984, l'empresa de transformadors reguladors de tensió va anar obrint-se cap a altres mercats amb un esforç de desenvolupament propi que li ha donat un gran protagonisme en el camp dels sistemes d'alimentació ininterrompuda. El 1989, l'empresa ja va obrir les primeres filials internacionals i actualment en té una desena que li garanteixen la presència amb personalitat pròpia als cinc continents. Aquesta vocació internacional ha estat compatible amb el compromís amb l'entorn més proper, que es concreta amb la col·laboració amb entitats de la població que n'acull l'activitat.

ORIOI XALABARDER La centenària història de la companyia energètica Electra Caldense s'està fent compatible amb l'obertura a les novetats més rellevants en el sector. En un part significativa, aquesta atenció a les tendències cap a unes aplicacions més sostenibles d'un sector tan estratègic com és el de l'energia té com a protagonista Oriol Xalabarder (Caldes de Montbui, 1972). Com a conseller delegat d'Electra Caldense, ha estat actiu en l'aplicació de mesures de foment de la transició energètica sense perdre els valors de proximitat que caracteritzen una companyia nascuda a Caldes el 1917. Per exemple, ha treballat activament en fórmules que contribueixin a democratitzar l'autoconsum, com poden ser les comunitats energètiques. La transició energètica va més enllà de la ja important necessitat de fomentar fonts més netes. A més, hi ha canvis en la relació entre les empreses i els seus consumidors que s'accentuen quan el proveïdor és, volgutament, una empresa de proximitat. Per això també ha introduït avenços tecnològics que faciliten que els clients tinguin més poder en aquesta relació.

JAUME XICOLA Nad, SA, amb la reconeguda marca Shad com a ense-

nya, és un dels testimonis que perduren del que va ser la potent indústria de les dues rodes al Vallès Oriental. La xarxa de proveïdors del sector va ser extensa, i Shad ha pogut mantenir l'activitat, tot i que la força de fabricació de motos s'hagi desplaçat. Des de Mollet, Jaume Xicola va fundar l'empresa el 1973 i avui és un dels principals proveïdors internacionals de seients i portamaletes.

FiRA de PROP

26 i 27 d'Octubre de 2024
Sant Esteve de Palautordera

artesanía
tallers
cultura popular
col·loquis
teixit social

Aquest programa forma part de la
TARDOR DE L'ECONOMIA SOCIAL
I SOLIDÀRIA AL VALLÈS ORIENTAL

El geni creatiu vallesà

Una tria d'actors, artistes, ballarins, escriptors i músics de la comarca que han excel·lit en els darrers 35 anys

CLAUDI ARIMANY, el flautista de Granollers, continuador del llegat

musical de Jean Pierre Rampal, ha forjat una intensa i reconeguda carrera musical, que encara continua, i que l'han convertit en un dels solistes catalans de més prestigi. Fa dues setmanes precisament, va oferir un concert al Teatre Auditori de Granollers, on feia anys que no actuava. També són seguits i alabats els concerts que fa cada any pel seu aniversari, el 29 de desembre, a la parròquia de Santa Coloma de Marata. Però Arimany ha actuat a tot el món amb artistes de gran prestigi o amb diferents orquestres. En els seus concerts utilitza la flauta d'or WS Haynes, de Rampal.

ARYZ, de Cardedeu, és un artista muralista amb una llarga trajectòria

dins el món de l'art urbà. Ell va portar aquest art de la Barcelona dels 2000 a un altra nivell. En els seus inicis, la seva obra en el context urbà va transcendir més enllà dels límits transitats fins aquell moment, abans d'aprofundir en el seu treball d'estudi. Aquests dos àmbits li van valer un reconeixement i una projecció mundial amb diverses exposicions individuals i obres murals als carrers de diferents països. També es poden veure murals seus a Cardedeu o Granollers. El juliol de l'any passat va entrar a l'església de Santa Maria del Pi amb una intervenció de gran format.

Una gran petjada artística

Joan Abelló, artista i col·leccionista de Mollet

Joan Abelló en una de les darreres exposicions que va fer abans de morir, a la sala El Quatre de Granollers

Mollet del Vallès

EL 9 NOU

El pintor i col·leccionista Joan Abelló i Prat, de Mollet, és

un dels artistes vallesans que ha deixat més petjada al llarg d'aquests anys. Va morir el desembre de 2008, però el seu llegat i el seu record han con-

tinuat sempre present amb el Museu Municipal que porta el seu nom, la Casa del Pintor, a més d'una escola i una plaça que també porten el seu nom.

JAUME ARNELLA, el músic i romancer de Santa Eulàlia de Ronçana, de 80 anys, té una intensa, prolífica i llarga trajectòria, que va començar a finals dels 60 amb la fundació del Grup de Folk. Actualment encara continua cantant romanços o pujant a escenaris, com el del Maratafolk, ja sigui sol o acompanyat, amb altres músics o formacions. Alguns noms vinculats a Arnella són Els Sapastres, l'Orquestra Galana, Els Tranquils, l'Orquestra Simfònica de la Canya, Rafel Sala, Toni Oró, Carles Belda, Fèlix de Blas o Joan Serra, amb el qual va crear el Ball d'Homenatge. Arnella ha signat treballs com *Les rondalles del vi*, *Cançons de vi i taverna*, *Eròtic Monàstica*, *Les Cançons de Beget* o *Les sabbats d'en Jaume*. Arnella ostenta diversos premis, entre els quals la Creu de Sant Jordi, el Premi Nacional de la Música o el Premi Enderrock a la Trajectòria per la seva recerca i difusió de la música d'arrel als Països Catalans. El cienasta Agustí Corominas va recollir la seva trajectòria al documental *Jaume Arnella, el joglar*. L'any passat, Ferran Riera va escriure el llibre *Jaume Arnella. Artesà de cançons*.

ARTISTRAS, la companyia de la Garriga, que el 2020 va celebrar 40 anys, ha estat un dels referents del teatre de carrer. Per aquest aniversari van representar *Els petits més grans*, una obra de titelles, actors i manipulació d'objectes, però al llarg de la seva trajectòria han fet grans espectacles de carrer de creació pròpia i també ha dissenyat i posat en escena muntatges ocasionals fets per encàrrec. La narrativa dels espectacles d'Artistras té com a base fonamental el desenvolupament del teatre visual. Aquest s'ha vist reforçat per la música creada especialment per a cada situació i interpretada en directe per donar més força i imprimir més interès a l'acció. A partir de l'any 1986 amb l'estrena d'*Homoterm* el grup va ser conegut a Europa. Aquest espectacle es va convertir en un clàssic del teatre de carrer. També amb les obres *Orbe*, *Medusa* i *Pleniluni*, el grup ha participat en festivals internacionals de teatre i programacions culturals de països com França, Holanda, Alemanya, Anglaterra, Colòmbia, el Brasil i els Estats Units, entre d'altres. També van fer *Pandora* o *Aqua*.

Considerat un dels paisatgistes europeus més importants de la segona meitat del segle XX, el molletà Joan Abelló va destacar per la seva activitat de col·leccionista. De mica en mica, va anar engrandint el seu fons d'art, que el 1996 va donar a l'Ajuntament de Mollet. Aquesta donació va desembocar en la creació de la Fundació Municipal Joan Abelló, que el març de 1999 va inaugurar el Museu amb part del fons donat per l'artista. El 2002 també va obrir la Casa del Pintor, situada al costat del Museu, i que va completar el seu llegat a la ciutat. El fons total de la Fundació està format per unes 10.000 obres, algunes d'artistes tan reconeguts com Dalí, Miró, Tàpies o Picasso. També té col·leccions d'art asiàtic, de porcellana o d'escultures, entre d'altres.

Joan Abelló va fer la darrera exposició en vida al seu Museu el 2007 amb "Joan Abelló a la Polinèsia". Va ser una mostra de la riquesa del fons del pintor.

Felicitats al diari El 9 Nou per aquests 35 anys de trajectòria

Ajuntament de Llinars del Vallès

Nissaga de ceramistes

Ceràmica Cumella, de Granollers, suma 144 anys de trajectòria i cinc generacions

Granollers

EL 9 NOU

Ceràmica Cumella és una de les empreses amb més història de Granollers i suma una trajectòria de 144 anys i un total de cinc generacions implicades. Toni Cumella, quarta generació, i el seu fill Guillem, cinquena, encara són al capdavant d'aquest taller conegut a tot arreu pels seus treballs aplicats a l'arquitectura.

Toni Cumella va agafar el relleu del seu pare, el ceramista Antoni Cumella, autor d'una extensa obra personal, quan aquest va morir, el 1985. Un any abans havia mort el seu oncle Josep Regàs. A partir d'aquest moment, Toni Cumella va encaminar directament el taller cap a la ceràmica per a l'arquitectura.

Dels inicis destaquen treballs amb el seu cunyat, Josep Maria Botey, però a partir dels anys 90 ja va començar a treballar amb molts més. Entre aquests destaca Enric Miralles, amb

Toni i Guillem Cumella, quarta i cinquena generació al capdavant de Ceràmica Cumella

el qual va fer el Parc dels Colors de Mollet o el teulada del mercat de Santa Caterina; Amanda Levete, amb el MAAT de Lisboa; Enric Ruiz Geli, amb Villa Nurbs, o Renzo Piano, amb el Centro de Arte Botín. El 2016, l'Acadè-

mia Internacional de Ceràmica va nomenar Toni Cumella membre d'honor.

Actualment, un dels grans projectes és a la Sagrada Família, amb la construcció de la gran creu que coronarà la Torre Jesucrist, la més alta

amb 172 metres d'alçada. De fet, el taller de Granollers ja fa temps que treballa en el revestiment de tot l'interior de la torre, uns treballs que Cumella preveu que estiguin enllestits abans d'acabar l'any.

EVA BALTASAR, l'escriptora i poeta de Cardedeu, s'ha conso-

lidat en aquests darrers anys com una de les grans veus literàries contemporànies. Després de publicar, entre 2008 i 2017, 10 poemaris tots ells premiats, el 2018 va publicar la seva primera novel·la, *Permagel*, guanyadora del Premi Llibreter i el Premi L'Illa dels Llibres. Va ser la primera novel·la d'un tríptic que va completar amb *Boulder* (2020) i *Mamut* (2021). Amb el segon llibre va guanyar el Premi Òmnium a la millor novel·la de l'any, i el març de l'any passat va ser nominada, a la *long list*, pel Premi Internacional Booker. El mes següent va ser-ne seleccionada com a finalista, *short list*, i es va convertir així en la primera obra de literatura catalans a ser finalista d'aquest premi. Al final, però, no va guanyar. El març d'aquest any, va reaparèixer amb una nova novel·la, *Ocàs i fascinació*.

GRISelda ESCRIGAS

JORDI BENITO

artista de Granollers. Va ser el màxim exponent de l'art més

transgressor, provocador i conceptual. Quan va morir, el 2008, estava treballant en una intervenció artística a l'estació de Provença dels Ferrocarrils de la Generalitat, i pocs mesos abans havia reaparegut a la galeria 9MA de Barcelona. Els pianos, les campanes, però també els animals escorxats, i la seva sang, el van acompanyar en els seus treballs d'art corporal, *performances* i accions, que van proliferar molt als 70 i 80. Benito va protagonitzar sonades accions al Museu de Granollers, amb la matança d'un toro en viu. La seva última gran intervenció al Museu va ser "Antwort", més centrada en fórmules matemàtiques, aigua i llums de neó.

ANNA BALLBONA, periodista i escriptora de Montmeló.

Amb la seva primera novel·la, *Joyce i les gallines*, Ballbona va ser finalista del Premi Llibres Anagrama de Novel·la. Era l'any 2016. Quatre anys després, es va emportar el premi amb la seva segona novel·la, *No soc aquí*. Ballbona, però, havia començat la seva trajectòria amb obres de poesia com *La mera que et renyava era un robot*, amb la qual va guanyar el Premi Amadeu Oller, i *Conill de gàbia*. La seva darrera obra publicada és *Elles competeixen*.

RAFAEL BONACHELA, coreògraf i ballarí de la Garriga, és el director artístic de la Sydney Dance Company des del 2008.

La seva trajectòria, però, va començar a Lanònima Imperial, per continuar després a Londres. Allà va ingressar a la Rambert Dance Company. Després d'uns anys creant treballs per la Rambert, va iniciar un nou camí amb la seva pròpia companyia, la Bonachela Dance Company. També ha fet col·laboracions amb altres formacions.

ANTONI BOTEY va ser galerista i el principal impulsor del moviment

gremial de galeries. La fundació de la galeria va ser fa 46 anys, però la seva tasca en el món de l'art no es va limitar només a Granollers. Va muntar i presidir el Gremi de Galeristes de Catalunya, el gremi en l'àmbit espanyol i també a nivell europeu. També va impulsar la fira Art-expo. Botey va morir el 2010, i al capdavant de la galeria s'hi va posar el seu fill Josep, que finalment la va tancar el 2019.

35 ANYS INFORMANT

ALS VALLESANS I VALLESANES

**MOLTES FELICITATS
EL 9 NOU!
DES DE TOT L'EQUIP
D'ESCENA GRAN
GRACIES PEL SUPORT
INCONDICIONAL**

**1989
2024**

PEP BOU, reconegut artista de les bombolles, va començar la seva trajec-

tòria amb *Bufaplanetes*, que més endavant va recuperar amb *Rebufaplanetes*. Mentrestant, van arribar altres espectacles que va portar arreu del món com *Sabó, sabó; Ambrossia; Bombolles amb orquestra*, amb l'Orquestra de Cambra de Granollers; *Clar de llunes*, amb el pianista Jordi Masó; *Bombollavà; Clinc; Pep Bou experiences o Bloop*. Durant molts anys la companyia també es va encarregar de fer l'espectacle *Bubblebou* a Port Aventura.

EULÀLIA CANAL, psicòloga i escriptora de Granollers, és un referent

de la literatura infantil i juvenil amb més de 30 obres publicades, algunes de les quals il·lustrades per la granollerina Elena Frauca. Amb *L'hivern del Sr. Jeroni* va guanyar el Premi Llibreter 2022. Amb *Un petó de mandarina* s'havia endut el Premi Barcanova de literatura infantil i juvenil, el 2006, i *Amb qui enviava petons a l'estrella?*, el Premi de Narrativa Infantil Ciutat d'Eivissa.

La revolució a la música festiva

Joan Garriga, líder dels Dusminguet i La Troba Kung-Fú

La Garriga

EL 9 NOU

El músic Joan Garriga ha forjat al llarg d'aquests anys una carrera lligada a noms de grups que passaran a la història com Dusminguet o La Troba Kung-Fú, i s'ha convertit en una figura clau per entendre l'evolució de la música popular del segle XXI feta a Catalunya. El codescobridor de la rúmbia -barreja de rumba i cúmbia amb denominació d'origen vallesana- actualment encapçala un projecte amb El Mariatxi Galàctic, amb el qual ja ha publicat el disc *El ball i el plany* (Fins Estampa, 2020) i l'EP *Et cantaré el rock & roll és mort perquè marxem lluny* (Fina Estampa, 2024).

Tot i aquesta nova etapa, enguany es va poder reviure la història de Dusminguet, 20 anys després de la seva dissolució amb un concert que van fer al juny a les Borges Blanques pels 30 anys de la cafeteria Slavia. Garriga es va tornar a ajuntar amb Martí Vilardebó i Dani Portavella per recordar

El músic Joan Garriga

aquest grup nascut el 1994 a la Garriga com a banda que feia versions de patxanga... corridos, cúmbies, rumba, ska, reggae i altres músiques del món i va revolucionar la música festiva als Països Catalans.

Des del 2005 va ser el creador de les cançons, la veu i l'acordionista de La Troba Kung-Fú, una formació que s'ha anat reunint al llarg dels

anys amb concerts al Circ Cric. A més d'aquestes col·laboracions amb Tortell Poltrona, també ha col·laborat amb diferents produccions de La Perla 29 com *Bodas de sangre*, *La bona persona de Sezuán* o *28 i mig*, amb el qual van anar a París.

Paral·lelament ha fet col·laboracions amb altres músics com Manu Chao o Peret.

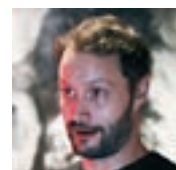
MARTA CARRASCO, ballarina i coreògrafa de Cardedeu, va guanyar

el 2005 el Premi Nacional de dansa, a més d'haver estat guardonada en altres ocasions. Ha creat espectacles com *Aiguardent, J'arrive...! Dias irae, B.Flowers* o *Jo, dona. A Lili Elbe*.

MANEL CLOT, l'historiador i crític d'art, mort el 2016, va ser una de les persones

més influents i de més prestigi dins el món de l'art. Va ser crític d'art, articulista, va oferir conferències arreu i va comissariar diferents exposicions, com "Cumella. Processos escultòrics".

JORDI DÍAZ ALAMÀ, pintor de Granollers, és el director del MEAM i la

Barcelona Academy of Art. En els darrers anys ha fet diversos treballs i exposicions, com la dedicada a la *Divina comèdia* de Dante, o la sèrie "#Clasicosdesolaldos", en què feia la seva particular visió d'obres clàssiques de la pintura.

35 anys

compartint la història de Granollers

L'Agrupació Socialista de Granollers se suma a les felicitacions pel 35è aniversari de l'edició del Vallès Oriental de El 9 Nou.

PSC/♥Granollers

Artista amb essència

El pintor Vicenç Viaplana, de Granollers, acumula més de 40 anys de trajectòria

Granollers

EL 9 NOU

Vicenç Viaplana suma més de 40 anys de trajectòria artística amb uns inicis lligats a les visions urbanes de les ciutats en flames dels anys 80 fins a les sèries de motius vegetals "Sota el Sui", o la seva obra més recent, que es va poder veure els mesos de febrer i març d'aquest mateix any a la galeria Marc Domènech de Barcelona, la qual l'acompanya des de fa uns anys. De la seva mà també ha participat darrerament en diferents edicions de la Fira Arco de Madrid o l'Art Paris.

Al llarg d'aquests últims 35 anys, Viaplana ha exposat a tot arreu en prestigioses galeries com Antonio de Barnola o Carles Taché, però no va ser fins al 2021 que la Fundació Vila Casas de Barcelona li va dedicar la primera exposició antològica, "Els llocs de la pintura", que feia un recorregut per tots els seus anys de pràctica artística, amb la mostra d'un centenar d'obres.

Aquest mateix any de la seva exposició antològica,

Vicenç Viaplana amb l'obra 'Submergències', que va pintar a la quarta planta del Museu

Viaplana en va fer tres més a La Mercè de Girona, la galeria Marc Domènech de Barcelona i el Museu de Granollers, on va presentar el projecte "Pintant a la

quarta planta", consistent en pintar *in situ* una tela en blanc de 3x8 metres durant gairebé tres mesos. L'obra va estar exposada al Museu de Granollers i, finalment,

Submergències va ser adquirida per l'Ajuntament de Granollers i exposada de forma permanent al vestíbul del Museu de Ciències Naturals des del novembre del 2022.

LLUÍS ESTOPIÑAN, artista de Granollers, mostra el seu treball en un

gran nombre d'exposicions al llarg de l'any al país i a fora. En aquests darrers anys treballa en les seves obres el pas del temps i la manera en què incideix en la memòria i la identitat. El Museu li va fer una retrospectiva el 2017.

JOSEP ESTRADA, mort l'octubre de 2001, va tenir un paper fona-

mental en el camp de l'arqueologia a Granollers i comarca. Les seves aportacions com l'origen romà de Granollers o l'origen del seu nom han quedat recollits en treballs.

ALBERT FORNS, periodista i poeta, va guanyar el Premi Docu-

menta 2012 amb *Albert Serra (la novel·la, no el cineasta)*. El 2016 es va emportar el I Premi Anagrama amb *Jamba-laia*, i el 2020, el Premi BBVA Sant Joan amb *Abans de les cinc som a casa*. També és autor d'*El cel ens va caure al damunt*, sobre el bombardeig de Granollers de 1938.

JOAN FONTCUBERTA, de la Roca, és un dels fotògrafs catalans amb

més projecció internacional. Tant els seus treballs teòrics com fotogràfics qüestionen la veritat que se li suposa a les imatges fotogràfiques. Des de "Fauna", que va fer amb Pere Formiguera el 1989, ha realitzat nombroses exposicions i treballs. Un dels darrers va ser el febrer d'aquest any al Liceu amb una proposta escènica vinculada amb la música de Schubert. Al desembre inaugurarà un fotomosaic a Roca Umbert amb Toni Cumella. Un dels premis més importants que ha rebut ha estat el Hasselblad.

MARTA G. OTÍN, directora de teatre i artista pedagoga des de

fa anys, s'ha encarregat de la posada en escena de diferents espectacles, com els projectes d'òpera infantil amb el cor Veus, o al costat d'orquestrats com l'Orquestra Simfònica del Vallès. Actualment dirigeix l'espai de creació Arsènic, des d'on organitza activitats com el Microteatre a Roca Umbert.

Els germans escenògrafs Josep i Jordi Castells, de Cardedeu

Escenografies de prestigi

Els Castells i Planas, de Cardedeu, reconeguts a tot arreu

Cardedeu

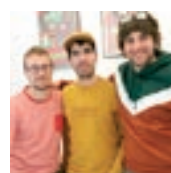
EL 9 NOU

Els germans Josep i Jordi Castells i Planas, constructors d'escenografies, han construït una trajectòria des del taller de Santa Agnès de Malanyanes, que continuen les seves filles. El 2015 es va presentar el llibre *Castells i Planas de Cardedeu*.

Constructors d'escenografies, que recollia els 35 anys de la seva vida i feina. Des del seu taller han construït escenografies per a companyies teatrals com Comediants, La Cubana, Dagoll Dagom o la Fura dels Baus. El seu primer treball professional data de 1978, quan van fer el disseny gràfic del cartell d'*Antaviana*, de Dagoll Dagom. També

han fet escenografies per a pel·lícules com *L'orfenat*, de Juan Antonio Bayona, o *El perfum*, de Tom Tykwer.

Al llarg d'aquests anys han rebut diversos premis com la Creu de Sant Jordi de la Generalitat, el 2015; la Creu de Terme de l'Ajuntament de Cardedeu, o el Premi Vallesà de l'Any 2014, que atorga EL 9 NOU.

GERTRUDIS, de la Garriga, s'ha convertit en una de les bandes d'èxit de la música

festiva i de mestissatge del país. Aquest 2024, precisament, el grup ha decidit posar punt final als seus 25 anys de trajectòria musical, després de nou discos publicats i més de 800 concerts arreu del país i a l'estranger. Enguany està fent una última gira de concerts, "Ens veiem a la places", que acabarà el 23 de novembre a la sala Razzmatazz. Gertrudis són Xavi Ciurans, Xavi Freire i Edu Acedo.

JORDI GENDRA, pintor de Granollers, ha fet més de 70 exposicions des

del 1961. La darrera va ser la primavera del 2024, a 90 anys, a la galeria Artemisia, de les Franqueses. Gendra també és un representant del grup de pintors 4+X, del qual també han format part Ramon Bufí, Juli Viñeta, Donat Puig, Josep Bellavista, Pere Bufí o Emili Botey. Aquest últim també va exposar a l'Artemisia a principis de 2023. El grup gaudia de la pràctica de la pintura a l'aire lliure.

AMADOR GARRELL, dibuixant, grafista, pintor i músic de Granollers,

mort el 2000. Va dibuixar el Granollers de la seva època, i va fer grafismes molt coneguts, i diferents cartells. Com a músic va cofundar el Jazz Club Granollers i va formar part de diferents orquestres i grups.

DÀMARIS GELABERT, cantant i musicopedagoga de Granollers,

s'ha acomiadat dels concerts en directe després de 25 anys de trajectòria. Va començar amb la cançó *Tot sona*, i últimament, a més d'espectacles propis, va participar en *Bye Bye monstre* de Dagoll Dagom.

IN CRESCENDO, cor granollerí, va guanyar el 2014 el programa de

TV3 *Oh happy day!* Des de llavors, sota la direcció de Lluís Pérez Cansell, no ha parat de fer concerts i espectacles. El maig d'aquest any van celebrar 10 anys amb un concert al TAG.

ELS ISARDS, col·lectiu de pintors que té el seu origen el 1981, amb l'Associació d'Artistes Moderns de Granollers,

que volia difondre la seva obra i la cultura. Fins al 1995 no es van anomenar com a Grup Els Isards, per on van passar diferents artistes. Finalment es van quedar Joan Batlles i Pi, Xavier Vilageliu, Jordi Riera i Kiku Mena, que el 2010 van fer una exposició per inaugurar la Sala Ciutat. El col·lectiu, ara sense Riera, continua actiu, amb una exposició a l'Espai d'Art de Llinars.

La noia de la càmera

Neus Ballús, de Mollet, és directora i guionista de cinema i productora audiovisual

Neus Ballús en una de les seves visites al Cinema Edison

GRISelda ESCRIGAS

Mollet del Vallès

EL 9 NOU

Després de fer diversos curts com *Immersió* o *L'avi de la càmera*, Neus Ballús (Mollet del Vallès, 20 de febrer de 1980), va debutar el 2013

amb la seva òpera prima, *La plaga*, rodada a Gallecs i amb actors no-professionals, una constant que s'ha mantingut en els seus posteriors treballs cinematogràfics. Amb aquest primer llargmetratge va aconseguir quatre Pre-

mis Gaudí, entre els quals a Millor Pel·lícula i Millor Direcció. També va obtenir el Premi Maria a la millor pel·lícula al Festival de Cinema de Cali (Colòmbia) i el Premi Òpera Prima del Col·legi de Directors i Directores de

Cinema de Catalunya. A més va estar nominada millor director novell als Premis Goya.

La trajectòria de la directora i guionista molletana va continuar amb *El viatge de la Marta* (2019), que va rodar durant sis setmanes al Senegal, i que es va estrenar a la Berlinale, en la secció Panorama.

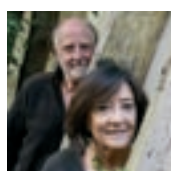
L'agost de 2021 va estrenar *Sis dies corrents* al Festival Internacional de Cinema de Locarno, un film híbrid entre documental i ficció rodat amb actors no professionals, que segueix un equip de tres lampistes durant una setmana. Per aquest tercer film, Ballús va aconseguir cinc Premis Gaudí més: millor pel·lícula, millor director, millor muntatge, millor actor principal i millor actor secundari, que representava un reconeixement als actors no professionals.

El seu últim treball ha estat *Blow!*, on explora el món de les balenes, i que va estar nominat als Premis Goya i als Gaudí.

TERESA LLOBET, va estar 24 anys lligada a l'Associació Cultural de Granollers, en dues etapes,

del 1991 al 2008, i del 2015 al 2022. La seva relació amb l'AC, però, es remunta a principis dels 80, de forma voluntària quan feia de mestra, amb l'organització de guies didàctiques de música per a escoles. L'AC ja feia activitats de cinema i teatre a les escoles. El 2001 va impulsar el projecte Cantània a Granollers i el Vallès Oriental.

MARDUIX TITELLES, companyia de teatre de titelles de Sant Esteve de Palautordera, fundada i formada per Joana Clusellas i Jordi Pujol. El 2028 van rebre la Creu de Sant Jordi pels seus més de 40 anys de trajectòria i per la seva contribució de manera reeixida a renovar el teatre popular. Amb el seus espectacles, com *El mariner de Sant Pau*, *El garrofer de les tres taronges* o *Frederic, i tu què fas?* han mantingut el seu compromís amb la llengua i la cultura catalanes.

ALBERT MARQUÈS, pianista, compositor i activista social de Granollers.

Fa més d'una dècada que viu a Nova York, on treballa com a director musical d'una escola de secundària pública. Abans va viure tres anys a París, on va tocar amb Leon Parker. Des del 2020 està implicat plenament en el projecte "Freedom First", en què demana llibertat i justícia per al poeta afroamericà Keith LaMar, condemnat a mort des del 1993. El projecte ha culminat amb un disc i un llibre.

JORDI MASÓ, escriptor i músic de Granollers, ha gravat més de 60 discos, i ha publicat diversos llibres. Entre aquests hi ha volums de microrelats, reculls de contes i novel·les. Precisament, amb la seva segona novel·la, *Xacona* (Males Herbes), es va emportar el Premi Llibreter 2024. La seva primera novel·la va ser *L'hivern a Corfú*. Amb el volum de microrelats *Ambrosia*, el 2020 va ser finalista del premi Finestres al millor llibre de narrativa en català.

35

ANYS
JUNTS AMB
EL 9 NOU

www.juntspergranollers.cat

@jxgranollers

junts
pel Vallès Oriental

Un circ que traspasa fronteres

Tortell Poltrona i Montse Trias són al capdavant del Circ Cric de Sant Esteve de Palautordera

Sant Esteve de P.

EL 9 NOU

El Circ Cric ja forma part de la història del circ a Catalunya i també al Baix Montseny, on està instal·lat de manera permanent des de fa uns anys. Els culpables d'aquest èxit són Tortell Poltrona, nom artístic de Jaume Mateu, i Montse Trias, coneguda també als escenaris com a Srta. Titat. El seu bon fer els va portar a guanyar, el 2005, el Premi Nacional de Circ concedit per la Generalitat de Catalunya per la seva trajectòria caracteritzada per la recerca dels nous llenguatges i de la cohesió del circ català contemporani.

Aquest no ha estat l'únic guardó a la seva tasca i trajectòria. El 2008 va guanyar el Premi Xammar a Gent de la Cultura, d'Òmnium Cultura, o el Guardó Mata Mata. A més, el 2009, Tortell Poltrona va ser distingit com a Vallesà de l'Any pels lectors d'aquest periòdic. Aquell any havia representat l'espectacle 35 anys fent de pallaso, on

Els pallasos Montse Trias i Jaume Mateu, al Circ Cric de Sant Esteve de Palautordera

demonstrava la vigència d'algun dels números mítics del pallaso. Aquell any també va engegar una escola de circ.

Al llarg d'aquests últims anys organitzen el Festival Circ Cric, i el Festival Internacional de Pallasses, que ja

ha celebrat 11 edicions amb Montse Trias al capdavant, i amb la participació de pallasos arreu del món amb l'objectiu de dignificar i posar en valor aquest ofici.

El Circ Cric, tot i no fer-ne des de fa molts anys, aquest

estiu es va embarcar en una gira, com a "últim somni de Tortell Poltrona", que els va portar a diferents municipis del Pirineu per acabar al costat del mar, des de finals de juny a finals d'agost. La funció encara continua.

PACO MERINO, pintor de Granollers, mort l'agost de 2004.

Tenia una llarga trajectòria, i a Granollers va formar part del grup Els Isards i va exposar en diverses sales. També va realitzar escenografies, muntatges i instal·lacions per a artistes com Prince o Madonna.

JOSEP M. MIRÓ, gestor del Cinema Alhambra de la Garriga des de fa 45 anys.

La seva tenacitat, des de fa temps també amb el seu fill Josep Maria, han fet que la sala, amb 110 anys, continuï oberta. Fa poc va rebre un premi FECE en reconeixement a la trajectòria.

IVETTE NADAL, cantant i poeta de Granollers, ha publicat quatre poe-

maris i cinc discos. El primer va ser *Guerres dolcíssimes* i el darrer ha estat *Les hores blaves*, que va presentar en directe a la Nau B1. També ha actuat amb Manolo García i Pascal Comelade.

JORDI PAGÈS, artista plàstic de Granollers, posa en relació la pintura

i la poesia als seus treballs. Ha intervingut, per exemple, al llibre d'artista *Fulgor*, un poemari de Lluís Calvo. A l'estiu va fer la darrera exposició. També organitza vetl·lades poètiques i musicals.

JORDI PEGENAUTE, guitarrista i compositor de Granollers, el 2017 va

celebrar 40 anys de carrera amb *Sis guitarres i una maleta*. Va estar acompanyat de músics com Armand Parellada o Joan Rector, amb els quals havia format grups com Botifarra o Té Punch!

OLGA PEY, actriu de Granollers que va morir el 2021 després de 30

anys de trajectòria al teatre amateur. Cofundadora de la companyia Acte Quatre, ja desapareguda. Amb aquesta i amb Quatre per Quatre va participar en desenes d'obres a concursos d'arreu. Va ser Medalla de la Ciutat de Granollers el 2016.

MIQUI PUIG, cantant i discjòquei de l'Ametlla del Vallès, va debutar

el 1986 amb el grup Aullidos en el Garaje. Però no va ser fins al 1992 que va publicar el seu *hit* mundial, *Bonito es*, amb Los Sencillos. Amb aquest grup, que va marcar una època dins la música pop espanyola, va actuar en diversos escenaris i va publicar sis discos. L'estiu de 2002 va dissoldre el grup. El 2003 va publicar *Casualidades*, el seu debut en solitari. El 2022 va publicar el seu disc més ballable, *Miqui Puig Canta vol.7*.

ESTEVE PLANTADA, poeta i periodista de Granollers. Amb 17 anys

va guanyar el premi de poesia Amadeu Oller. Té diversos poemaris publicats i premiats, com *Fosca límit*, millor poemari català de l'any pels lectors de Llegir.cat el 2015; *Big Bang Llätzer*, premi de Poesia Mediterrània Pare Colom 2016, o *Rastre quimera*, premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2021. Els seus poemes han estat inclosos en diferents antologies. És director del Congrés de Cultura Catalana.

CARLES RIERA, clarinetista i director de l'Escola Municipal de Música Josep

M. Ruera de Granollers, va morir el novembre de 2009. Riera tenia una dilatada trajectòria artística i docent en el món de la música, i se'l considerava el pioner en la introducció de clarinets històrics a l'Estat espanyol. Ell tenia una col·lecció d'una cinquantena d'aquests clarinets, amb els quals va fer actuacions arreu del món. També en va fer amb clarinets moderns. Va estar molt vinculat a la música de cambra però també va ser solista en sales de tot el món.

FREDERIC RODA, director de teatre, va fundar i dirigir juntament amb

Francina G. Ars el Teatre de Ponent de Granollers, del 1998 al 2017. Roda va convertir el teatre en un referent de les sales alternatives al país. A més de dirigir, van acollir i organitzar diferents festivals, cicles i mostres, i van impulsar el projecte Teatre i Literatura, a banda de produir diversos muntatges. Actualment, continua dirigint algunes obres i actes, com l'homenatge que es va fer a Olga Pey.

TERESA SAGRERA, escriptora de Sant Pere de Vilamajor, autora de

diversos llibres i novel·les històriques. L'última ha estat *El cor del balneari*, ambientada en un balneari de Caldes de Montbui, el 1919, i amb la qual ha guanyat la darrera edició del Premi Nèstor Luján de Novel·la Històrica. Dotze anys abans, el 2012, n'havia quedat finalista amb la novel·la *Confidències d'una reina*, adaptada al teatre des del 2014. És autora d'altres novel·les històriques, dues en coautoria amb Ramon Gasch, i una novel·la juvenil.

VICENS VACCA, artista de Granollers. La seva trajectòria

de gairebé 40 anys el converteix en un dels artistes de referència de l'art sonor de Catalunya. Per celebrar aquesta trajectòria, precisament, el Centre d'Art Tecla Sala de l'Hospitalet va dedicar-li una exposició retrospectiva amb 15 treballs seus que anaven des de la dècada dels anys 80 fins a l'actualitat. La mostra evocava els seus inicis amb peces com *Literatura universal*.

CINTA VIDAL, artista i muralista de Cardedeu. Ha pintat murals per

tot el món, on posa en primer pla la ingravitació dels elements i el desafiament de les lleis de la perspectiva. Té murals a la Xina, el Japó, Hawaii o els Estats Units, però també a Cardedeu i Granollers. A més de pintar murals, també ha fet obres per exposicions. L'any passat va fer la seva primera mostra individual a Nova York, i aquest any a Alemanya. A més, és l'autora de portades de discos, com *The Tipping Point* de Tears for Fears.

JOSEP VILA, director artístic de la Societat Coral Amics de la Unió

de Granollers des de 1995. Dins aquesta entitat dirigeix el Veus-Cor Infantil Amics de la Unió i el Cor de Cambra de Granollers. Amb Veus va portar el cant coral a un altre nivell, amb uns espectacles singulars i d'alt nivell. El 2013 van guanyar la Silver Rose Bowl del concurs de la UER Let the Peoples Sing. Han actuat en prestigiosos festivals i concursos i al costat de compositors de prestigi.

Arrelats a la terra

Vinculats a la cuina, la cultura popular, la història o la geografia han contribuït a la identitat del Vallès Oriental

ENRIQUETA AMADÓ. És un dels noms propis del Ball de Gitanes de

Sant Celoni: el més antic del qual es té constància i una de les tradicions més arrelades al Vallès Oriental. El 2017 la colla de Sant Celoni va celebrar 250 anys des de la seva primera referència, el 1767. Enriqueta Amadó va formar part del grup que va contribuir a recuperar-lo a Sant Celoni a partir del 1981. Aquell any, les Gitanes van reunir 14 parelles; ara ja en formen part més de 150 i el nombre va creixent. A més de les Gitanes, Amadó també havia format part del CEASC de Sant Celoni, una de les entitats decisives per al futur de la cultura popular al Baix Montseny.

JOAN AMELA. La seva passió pel món sardanista l'ha convertit

en un dels personatges més populars de Santa Maria de Palautordera. Membre de la colla Sardanistes Palauencs, el 1975 va començar a ensenyar a ballar sardanes a joves d'entre 3 i 12 anys i és un dels creadors del programa de divulgació *Palau sardanista*, que emet des de fa 30 anys l'emissora local Ràdio Vitamènia. La seva importància és tal que el 1999 el compositor Joaquim Soms, un dels mestres sardanistes més populars, li va dedicar una sardana: *En Joan de Palautordera*. Al seu poble, Amela també ha ajudat a fer la festa d'homenatge a la gent gran i la Mostra de Cuina Casolana.

El col·leccionista d'estrelles

Santi Santamaria és un dels cuiners més reconeguts del país

Santi Santamaria, de Sant Celoni, també va obrir el restaurant Evo, a l'Hospitalet

Sant Celoni

EL 9 NOU

Han passat 13 anys des que el 2011 el cuiner Santi Santamaria, de Sant Celoni, va morir sobtadament. Tenia 53 anys, però deixava un llegat enorme com a abanderat de la cuina catalana des del seu restaurant emblema, el Can Fabes de Sant Celoni, que tancaria un temps més tard.

Durant la seva trajectòria, Santamaria va arribar a acumular set estrelles Michelin en els seus diferents locals: 3 a Can Fabes, 2 al Santceloni de Madrid, 1 a l'Evo de l'Hospitalet i 1 més al Tierra de Toledo. També havia tingut restaurants a Dubai i

Singapur, on va morir d'un infart de miocardi. Santamaria marxava després d'haver-se convertit en un dels xefs més prestigiosos.

Santamaria va estar molt fortament arrelat a Sant Celoni i el Montseny, on tenia Can Fabes des de feia 30 anys: una casa pairal de més de 200 anys d'antiguitat de la família Santamaria. Allà hi va començar a fer esmorzars de pa amb tomàquet amb mongetes seques en un menjador que els seus pares li van deixar arreglar una mica. Quan la seva mare Teresina li va ensenyar a fer canelons i quatre rostits, va decidir començar a servir dinars i així va ser fins a la seva mort el 2011.

El restaurant era a la planta baixa de la casa i ell vivia al primer pis amb la seva esposa, Àngels Serra, que venia d'una família de Sant Esteve de Palautordera.

Diverses personalitats han posat en valors, al llarg dels anys en els pàgines d'EL 9 NOU, la seva cura amb els productes de la terra, el seu pensament crític i capacitat treballadora, la reivindicació de la catalanitat arreu del món –a través de la cuina– i també la seva implicació amb els seus orígens a Sant Celoni. Sempre va mantenir el seu principal restaurant al seu poble, on també va impulsar projectes socials a través de la cuina.

ALBERT BENZEKRY. Ha destacat com a cronista i fotògraf aficionat de la

Garriga, de la qual té un arxiu amb 120.000 imatges. Entre els seus treballs, s'hi inclouen diferents volums sobre la memòria gràfica del municipi i també ha escrit les seves pròpies memòries, *Entre fotos i papers. Records d'un cronista garriguenc*. El 2010 va ser nomenat Persona Il·lustre de la Garriga. De jove, va fer estudis tècnics i després va entrar al seminari. Més tard va treballar en departaments comercials de diferents empreses del seu municipi i Josep Maurí el va fer marçessor de la Fundació Maurí, des d'on va desenvolupar una vida cultural i social lligada a la Garriga.

JOSEP BOVER. Conegut com el Rapsode del Vallès, Josep Bover

era molt conegut a Granollers i arreu de la comarca per la seva manera de recitar poesia catalana, que l'havia portat a festivals i escenaris d'arreu de Catalunya. Va néixer a Vilanova i va morir el 2018 a l'edat de 71 anys. Més enllà d'aquesta vocació, també havia col·laborat amb moltes entitats socials i culturals de la capital del Vallès Oriental. El seu caràcter extrovertit, però humil, va cridar l'atenció de creadors com ara el grup musical La Troba Kung-Fú o el pallasso Tortell Poltrona, que el van convidar a compartir escenari en alguna ocasió. Bover també feia de personatge als Pastorets.

Per molts anys EL 9 Nou!

35 anys de periodisme local i compromès al Vallès Oriental

ESQUERRA
REPUBLICANA
Granollers

El fil narratiu de la festa major

Amador Galí i Joan Josep Biscarri van ser els primers rajolers de Blancs i Blaus de Granollers

Granollers

EL 9 NOU

Tot comença amb una anècdota. També la festa major de Blancs i Blaus de Granollers, creada per una colla de veïns de la ciutat que, el 1983, van estirar el fil d'una juguesca entre dos rajolers que havia tingut lloc gairebé un segle abans. D'allà en va sortir la idea de crear dos equips que s'enfrontessin durant la festa major. Aquell concurs de rajolers primigeni es va convertir en l'eix central de la rivalitat entre Blancs i Blaus. I Amador Galí –dels Blancs– i Joan Josep Biscarri –dels Blaus– van ser els primers rajolers de la festa major de Granollers.

El concurs de rajolers, que no es va instaurar fins al 1985, és un dels actes culminants i decisius de la festa. Galí i Biscarri en van ser protagonistes durant diversos anys. El primer, mort el 2019, venia d'una família de rajolers. Va començar a treballar amb 12 anys i s'hi va dedicar fins que es va jubilar. Justa-

Amador Galí i Joan Josep Biscarri, al concurs de rajolers de la festa de Blancs i Blaus del 1993

ment, Galí es va convertir en el rajoler blanc a proposta del seu rival, el també rajoler Joan Josep Biscarri, que va morir el 2023. Biscarri havia començat a fer de rajoler amb 10 anys i s'hi va dedicar fins que va deixar l'ofici quan en tenia 66. Amador

Galí va deixar el concurs de rajolers el 1995 i Biscarri, ho va fer el 2003.

A més de ser un dels principals motors de la festa major, el seu record també ha quedat plasmat als gegants rajolers de Granollers, inspirats en tots dos i creats per

Ramon Aumedes, que cada any surten a passejar per la festa major. Blancs i Blaus continuen sent el principal motiu festiu de Granollers després de 41 anys d'història. La festa es troba en ple període de renovació per pensar el seu futur.

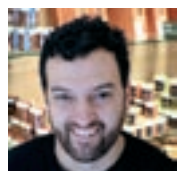
JORDI DEUMAL és la cara més coneguda de la Colla de Geganters de

Sant Celoni. Malgrat que ja no n'és president, amb ell, els gegants del seu poble han fet curses i pujat muntanyes. El 2017, el gegantó Mau –inspirat en Deumal–, va caminar fins a Brussel·les en suport als presos polítics i el 2022, va recórrer desenes d'hospitals de tot Catalunya en solidaritat amb el personal sanitari. Una de les seves principals fites va ser aconseguir que Sant Celoni fos Ciutat Gegantera el 1989.

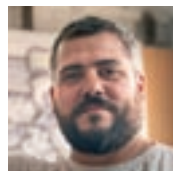
ENRIC GARCIA-PEY està considerat un dels grans estudiosos de

la toponímia i la onomàstica del Vallès Oriental. Durant la seva trajectòria, Garcia-Pey, de Granollers, ha escrit desenes de llibres d'onomàstica dels municipis de la comarca, que inclouen noms de cases i llocs, a més d'un inventari general de tota la comarca. El 2019 va cedir a l'Ajuntament de Granollers el seu fons documental, que inclou documentació i imatges que van del 1370 al 2018.

LLUÍS COSTA Innovador i multipremiat. Així és Lluís Costa, el pastisser

de Vallflorida Xocolaters, de Sant Esteve de Palautordera. El 2012 va rebre el premi a Millor Jove Artesà Alimentari Innovador i des de llavors ha anat sumant premis al seu palmarès. L'any 2015 el seu croissant de mantega va rebre el guardó al millor de tot l'Estat espanyol i el 2023 va aconseguir la mateixa fita, però aquesta vegada els premis van ser els seus panettones de fruita i xocolata.

IRENE GALÁN I QUICO PÉREZ són, respectivament, els actuals caps

de colla dels Blaus i dels Blancs de Granollers. Irene Galán és la segona dona al capdavant dels Blaus, després de Jennifer Moreno, i l'última d'una llista on també hi ha hagut Albert Solé, Paco Cruz, Pep Pueyo, David Llauro, Oriol Guinart, Esteve Plantada, Àlex Gontán, Xavier Guijarro o Oriol Barnet. Recentment, la colla dels Blaus ha patit la pèrdua d'un dels seus excaps, Alfons Senyé, que va morir aquest estiu de 2024 després d'anys vinculat a la colla de la festa major, als Diables, als Geganters o l'Olla dels Pobres. Un altre excap de colla dels Blaus, el dissenyador gràfic Lluís Bertrams, va morir el 2017 després d'anys d'haver estat

implicat a diverses entitats de la ciutat. A la colla dels Blancs, Quico Jerez ha agafat aquest any el relleu de Xavi Raich, però per la seva posició també hi havien passat anteriorment Ramon Forn, Aleix Causa, David Fierrez, Martí Pujadas, Jordi Reixach, Jaume Profitós, Jordi Mompert, Carles Ribell o Pepus Costa. La peculiaritat de Blancs i Blaus és que són colla de colles: només aquest any passat, els Blaus van agrupar més d'una seixantena de grups i els Blancs, una quarantena, que durant els dies de festa major es van encarregar d'organitzar actes i desfilars plegats per la ciutat. En aquesta llista, hi ha des de grups especialitzats en foc, gastronomia, danses i d'altres de molt variats. Són els encarregats que, 40 anys després de l'inici de la festa, la seva flama es mantingui viva. A més a més, cada any Blancs i Blaus s'encarreguen de fer girar els seus actes al voltant d'un fil conductor temàtic.

PACO CRUZ És un dels pioners de la cultura popular de Granollers.

Vinculat a la creació de les colles de Blancs i Blaus, en va ser un dels màxims impulsors a l'inici, justament amb altres veïns de la ciutat, i és autor de treballs sobre la festa. Va participar en la recuperació dels gegants i ha estat cap de colla dels Diables de Granollers i dels Blaus. El 2017 va descobrir que hi havia hagut un camp de concentració franquista a Granollers.

35 anys d'informació d'interès històric, social, esportiu, cultural i econòmic de la comarca.

35 anys d'informació d'interès local

Que per molts anys puguem comptar amb El 9 Nou com a mitjà de proximitat!

AJUNTAMENT
MONTMELÓ

GRÀCIES
9NOU

JOAN GARRIDO mai ha deixat de dedicar-se al teatre. De molt jove va fundar la companyia Milnotes de Granollers, des d'on ensenya teatre, teatre musical i cant i produeix espectacles. També n'és el director escènic. Des de fa anys que ha format a diversos talents emergents i ha produït espectacles lligats a la cultura popular com els Pastorets o la llegenda de Sant Jordi. També s'ha encarregat de fer túnels del terror a les Franqueses i Granollers.

JORDI ICART va ser espeleòleg i president de l'Agrupació Excursionista de Granollers (AEG) durant 18 anys. També va formar part del Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers (GIEG), amb què va batre el rècord català de profunditat en baixar a la cova més profunda de Catalunya –l'avenc de la Bargadera (Vall d'Aran)– el 2006. Jordi Icart va morir el 2007 a 51 anys, justament, en una cova al Rosselló (Catalunya Nord) mentre feia una expedició d'espeleologia.

El Nonu, la Muntanyetes o el patge Gregori són alguns dels personatges festius ficticis del Vallès Oriental

TONI TORRILLAS / AITANA SUCH / GRISELDA ESCRIGAS

en representació dels Reis d'Orient, i des de fa temps també instal·la el seu propi campament reial a Roca Umbert. Ell i el seu ajudant, el Picarol, són els principals responsables del que es considera el centre d'operacions on es prepara la Nit de Reis. Cada any, el campament rep la visita de milers d'infants de la ciutat.

A Sant Celoni, fa anys que la festa major no s'entén sense un personatge que la dinamitzi. El 2018 l'Ajuntament va recuperar la Senyoreta Muntanyetes, una dona que baixa de la muntanya per festa major i que vesteix els colors verd i negre de les colles de Senys i Negres. A més de la Muntanyetes, per la festa major també hi han passat el Pocafarra, el Senyor Monts i el Baró de Pam i Mig. A Cardedeu, el protagonista per excel·lència és el Nonu, un personatge creat el 1997, molt estrofolari, que apareix l'últim dia de festa major per fer una cercavila i dir versots. En aquest sentit, el Nonu és sinònim d'un discurs crític al voltant de l'actualitat del poble.

A la Garriga, des del 2019 s'ha popularitzat el Clavel·lot, un capgròs, símbol del Corpus, que balla cada any al ritme de la banda sonora d'aquesta festivitat.

Els reis de la festa

Quan els personatges ficticis dinamitzen la cultura popular

Granollers

EL 9 NOU

Els personatges ficticis són una de les grans constants a les festes del Vallès Oriental. Alguns bons exemples en són el patge Gregori dels Reis d'Orient –a Granollers–, els

personatges de festa major de la Muntanyetes i el Nonu –a Sant Celoni i Cardedeu, respectivament– i d'altres que formen part dels elements festius dels municipis vallesans, com el Clavel·lot del Corpus de la Garriga, el Moll Fer i la Santa Teca, a

Mollet, o les múltiples figures que hi ha a Granollers.

A la capital de la comarca, el patge Gregori és de les principals atraccions de la canalla quan ve Nadal. Tradicionalment, el patge ha visitat els barris de la ciutat per recollir les cartes,

Feliç 35 aniversari
Per molts anys!

EL 9 NOU

Un emblema de Granollers

Ramon i Ada Parellada formen part de la nissaga que s'encarrega de la Fonda Europa

Granollers

EL 9 NOU

La cuina a Granollers no s'entendria sense la petjada de la família Parellada, coneguda per encarregar-se de la Fonda Europa. Dos emblemes de la família han estat els germans Ramon i Ada Parellada. El primer havia estat l'hereu i continuador de la Fonda Europa, un emblema de la ciutat que està en mans de la família des fa vuit generacions. La continuïtat del negoci recau actualment en la seva filla Maria Antònia.

La segona, Ada Parellada, és més coneguda per dirigir el restaurant Semproniana, a Barcelona, des de fa més de 30 anys. El va obrir quan en tenia 25. Al llarg dels anys, a més a més, s'ha encarregat de traslladar els seus coneixements culinaris als mitjans de comunicació i a través de diversos llibres de receptes. Ha impartit tallers de cuina, ha fet programes televisius i ha escrit un gran nombre de llibres.

La Fonda Europa, consi-

Els germans Ramon i Ada Parellada han estat referents a la cuina a Granollers i al Vallès Oriental

derat l'establiment hotelier més antic de Catalunya, va celebrar, justament, els 250 anys l'any 2021. Durant tots aquests anys, han estat uns abanderats de la cuina catalana: tradicional, senzilla i autèntica, que fuig "dels

focs d'artifici", segons deia el mateix Ramon Parellada en una conferència l'any 2023. La Fonda Europa, on Ada Parellada també té molts records de petita, s'ha fet famosa pels seus tradicionals esmorzars de forquilla,

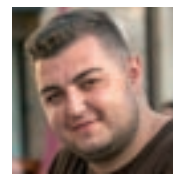
dels quals s'havien arribat a servir 1.200 racions en un dia de l'Ascensió, festiu a Granollers. Els últims anys, la fonda ha canviat el perfil de client, però continuen anant-hi moltes persones que treballen a la ciutat.

TEIA MARTÍNEZ és l'actual cap de la colla dels Morats de la festa major

de Mollet. Justament, aquest 2024 ha fet 30 anys de la creació de les dues colles –Morats i Torrats– fruit de la inquietud del jovent de la ciutat per mobilitzar més gent durant la festa major de Mollet.

Al llarg d'aquests anys, els Morats també han tingut de caps de colla Anaïs Peruledo, Marta Vilardebó, Carles Mogas, Vanessa Sánchez o José López, que ha estat el més longeu de la història de l'entitat.

RUBÉN LÓPEZ és l'actual cap de la colla dels Torrats de la festa

major de Mollet. Des que es van crear els dos bàndols, el 1994, també han encapçalat l'entitat Josep Amaya, Marc Felices, Joan Manel Sánchez, Deborah Plans, Aitor Millán, Guillem Vives, Albert Carreras o Maria Vico. Com els Morats, els Torrats s'encarreguen d'organitzar cada any una sèrie d'activitats participatives durant la festa major i també en fan d'altres durant tot l'any.

JIM, nom artístic de la cantant de Granollers Jimena Gómez, que

el 2022 va guanyar la segona edició del programa *Eufòria*, de TV3. La jove vallesana va aconseguir una victòria clara després d'una evolució inqüestionable durant el concurs. Va estar a punt de ser eliminada al primer programa, però va acabar sent la preferida del públic. La final va tenir un seguiment especial al cine Edison de Granollers. Jim ja ha començat a fer carrera com a cantant.

SALVADOR LLOBET va ser un geògraf de Granollers i fundador

de l'Agrupació Excursionista de la ciutat. Mort el 1991, un dels seus llegats per a la ciutat i la comarca va ser la creació de l'Editorial Alpina, que el 2021 va celebrar 70 anys d'existència. Des de els seves publicacions, va ser impulsor de la cartografia de la muntanya catalana. La seva estima per la terra el va portar a trepitjar sobre el terreny tota la geografia del país. Aquí, sobretot, el Montseny.

ALFRED LUCHETTI L'actor i director teatral Alfred Luchetti,

mort el 2011, va ser un dels impulsors, a més de director, del Vilamagore Medieval de Sant Pere de Vilamajor. Es tracta d'una representació amb més de 30 anys d'història i que es fa cada any amb l'esforç d'uns 500 voluntaris de l'entorn. Durant els dies que dura la representació, pels vols de la Castanyada, Sant Pere es vesteix d'època i acull espectacles de teatre de carrer, música i un mercat.

CARLES MASJUAN La seva vida ha estat molt lligada a l'Esbart Dan-

saire de Granollers, primer com a president i ara com a responsable dels veterans de l'entitat. L'Esbart es dedica a conservar i difondre la dansa tradicional catalana a la ciutat, a través dels seus grups de ball: infantils, veterans i cos de dansa. L'entitat es va crear per la festa major del 1931. A partir dels anys 90, l'Esbart va encarar una nova etapa amb la creació d'espectacles propis.

FRANCESC PAYÀS és un dels personatges més coneguts de Granollers.

Durant els anys que EL 9 NOU ha estat sortint al carrer, ens hem acostumat a veure'l participant en tota mena d'actes, a la festa major –amb la colla blava dels McHagum– o animant els principals equips esportius de la ciutat: sigui enfundat amb la roba de l'Esport Club Granollers o amb un bombo al Palau d'Esports. Des de fa anys organitza una exposició de dibuixos al Barbany per festa major.

Felicitats a tothom qui ha fet possible aquests
35 anys d'EL 9 NOU

Per molts més anys de periodisme
de proximitat i de qualitat al nostre territori

Socialistes
del Vallès Oriental
i Moianès

LAURA NADAL és l'actual presidenta dels Xics, la colla castellera de

Granollers. Amb ella, l'entitat ha recuperat la bona forma després de la pandèmia i ha tornat a aixecar el 4 de 8 i la torre de 2; l'últim, al darrer Concurs de Castells. Els Xics es van fundar el 1991 després d'un intent efímer de crear una colla a Granollers els anys 80. A la ciutat, la tradició castellera havia estat nul·la fins llavors. Amb els anys, els Xics van anar superant diversos reptes. El 1991 va fer el primer castell de 6 i un any després, el 1992, van fer el primer de 7. El 1994 van aconseguir un salt de qualitat, després de descarregar un 5 de 7 i més tard la colla ja va començar a poder fer castells de 8. Anys després, el 2017, els Xics van aconseguir descarregar el 7 de 8, una gran fita, durant la diada castellera de Granollers, al novembre. Amb els anys, a banda dels Xics, han anat sorgint diferents colles a la comarca: els Escaldats de Caldes, els Castellans de Mollet –que han pujat com l'escuma després de la pandèmia–, els Manyacs de Parets i, finalment, la Colla Castellera del Baix Montseny.

El renovador de les Gitanes

Joan Serra va contribuir a recuperar el ball a diversos municipis

Joan Serra està considerat un dels principals renovadors del Ball de Gitanes al Vallès Oriental

Sant Esteve de P.

EL 9 NOU

Si hi ha un nom clau en la història recent de les Gitanes, la dansa tradicional més arrelada al Vallès Oriental, és Joan Serra. Aquest coreògraf i ballarí –nascut a Rubí, però establert a Sant Esteve de

Palautrodera fins a la seva mort, el 2013– va ser un dels grans renovadors de les Gitanes, des que es van començar a recuperar als anys 80 sobretot als pobles de l'entorn de la zona d'influència de la muntanya del Montseny: Sant Esteve, Sant Celoni, Llinars, la Garriga i Cardedeu,

on el Ball de Gitanes aplega cada any centenars de veïns a les places. Joan Serra també és conegut a Montmeló –on fa anys que s'hi ballen Gitanes– i Granollers, perquè alguns balladors van coincidir amb ell.

A Sant Esteve, consideren Serra com "l'ànima" de les

Gitanes. El seu interès per aquesta dansa popular va començar a créixer quan va saber que se n'havien ballat a Sant Esteve molt temps abans. Va començar a trucar a portes de gent gran per demanar que li cantessin les peces musicals que s'hi ballaven i després va fer les coreografies a partir del que li havien explicat.

D'aquesta manera, Serra va refer el ball gairebé de cap a peus: amb una jota, una polca o un xotis, peces que encara es continuen ballant a molts municipis, sobretot a l'època de Carnaval. Entre les incorporacions de Serra, destaca la polca de Sant Celoni, la recuperació del ball de cites de la Garriga o la creació, el 2009, del *Ball d'homenatge*. Aquesta última peça, que va fer amb el romancer Jaume Arnella, de Santa Eulàlia, s'ha incorporat al repertori d'una bona colla de balls de Gitanes de la comarca.

Des que es va recuperar, aquesta tradició no ha parat de créixer. Segons un reportatge d'EL 9 NOU, només aquest any 2024, 1.600 persones van ballar Gitanes a les colles de la comarca. Per exemple, en van ballar unes 330 a Sant Celoni, 260 a Sant Esteve, 200 a Granollers, 180 a Llinars i una xifra semblant a Cardedeu.

35è aniversari d'el 9 nou

Per molts anys més
d'informació comarcal
i propera!

granollersprimàries

@PrimariesG

@primariesgranollers

@primariesgranollers

primariesgranollers.cat

FERMÍ PUIG Fill de Granollers, Fermí Puig és un dels grans referents de

la cuina catalana. Va regentar el Drolma, a l'Hotel Majestic Barcelona; el Petit Comitè, al passatge de la Concepció, a tocar de Gràcia, i després el restaurant Fermí Puig, que va obrir al juny del 2013 al carrer Balma de la capital catalana, amb una proposta "molt atractiva, basada en la bona cuina a l'abast de tothom", segons explicava el mateix cuiner. Puig va mantenir la seva feina fins poc abans de la seva mort, quan diverses complicacions de salut derivades d'una malaltia van obligar a hospitalitzar-lo. Finalment, Puig va morir el juliol d'aquest 2024 a l'edat de 65 anys. El cuiner de Granollers va començar la seva trajectòria professional al Montse Guillén de Barcelona. Després va passar pel Bulli i altres restaurants de Catalunya i el conjunt de l'Esta espanyol. Puig també va ser mestre de molts professionals de la gastronomia, va ser clau per l'arribada de Ferran Adrià al Bulli i va ser un gran amic de Santi Santamaria, de Sant Celoni. També va ser un gran divulgador del món culinari.

PEP SALSETES, de l'Ametlla, està considerat un dels referents de

la cuina tradicional i popular catalana. És cuiner, pagès i guardià de llavors. Des de casa seva, s'ha dedicat, durant anys, a recuperar llavors antigues i cultivar l'hort. A més, és un gran divulgador de la cuina i n'ha publicat diversos llibres. Al Vallès Oriental, també s'ha dedicat a impulsar esdeveniments com l'antiga Festa de l'Olla, a Granollers; la Fira del Tomàquet, a Santa Eulàlia, o al Fira de l'Oli, a Bigues i Riells del Fai.

Ramon Aumedes, del Taller Sarandaca, és autor de múltiples figures de cultura popular

El mestre artesà de la cultura popular al Vallès Oriental

El granollerí Ramon Aumedes ha fet gegants, dracs i capgrossos

Granollers

EL 9 NOU

L'escultor Ramon Aumedes és conegut per la construcció i restauració de gegants i bèsties a través del Taller Sarandaca, situat a Roca Umbert de Granollers. És un dels principals artesans de la imatgeria festiva catalana. Al llarg de més de 30 anys de feina, del seu taller n'han sortit més de 230 gegants, prop d'un centenar de dracs i molts capgrossos, però també elements decoratius, de Carnaval, carrosses per als Reis d'Orient o pessebres.

A Granollers, és el responsable d'un bon nombre de bèsties que apareixen durant els dies de festa major: bèsties d'aigua, de foc, animals, personetes o personasses que surten acompanyats de músi-

ca i molta gent. Del taller d'Aumedes, n'han sortit el Drac de Granollers –una criatura de tres caps nascuda el 1990– o el Cavallet Bailo, que des del 1991 encén el correfoc de la festa major. També és autor de la Gralla, la Guspira i el Drac petit. Va fer els gegants rajolers de Granollers –el Galí i el Biscarri– i els gegantons Blaus i els gegantons Blancs.

A més de la capital del Vallès Oriental, el taller Sarandaca ha fet figures per a altres municipis de la comarca. És autor del Verro –la bèstia de foc del correfoc de Cardedeu– el capgròs del Clavellot de la Garriga o el que va dedicar a imatge i semblança del cuiner Pep Salsetes. Sarandaca ha fet els gegants de Llinars Rimbau i Sibillà i també els de

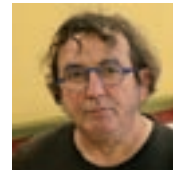
Montmeló, Montornès, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Fost o Lliçà d'Amunt, entre un llarg etcètera de pobles de la comarca i d'arreu de Catalunya.

Aumedes, que es considera escultor, també ha fet altres treballs destacats, més enllà de la cultura popular. El 2005 va reunir al vestíbul de l'Ajuntament de Granollers les miniatures d'edificis emblemàtics de la ciutat que havia fet durant 10 anys: l'Hospital Asil de Granollers, la sala Francesc Tarafa, la Casa de Cultura Sant Francesc, Can Ramoneda, la Porxada o l'antiga estació de ferrocarril. Més enllà de Sarandaca, Aumedes també ha fet un camí més personal, que l'ha dut a fer des d'escultura, a dibuix o pintura, que també l'apassionen.

RAMON SOLÉ és un dels noms propis de l'Escaldàrium i el compositor

de la seva banda sonora. Aquest esdeveniment, que combina danses de foc i d'aigua, és una de les activitats més singulars de Caldes i s'organitza al juliol. L'Escaldàrium va néixer el 1994 després de cancel·lar el Ball de Diables de Caldes, que reivindicava una activitat al municipi els mesos d'estiu, abans de la festa major d'octubre. Des de llavors, l'Escaldàrium ha anat evolucionant fins a fer 30 anys aquest 2024.

JORDI RIBÓ Amb la seva càmera ha fotografiat bona part de

la vida social i cultural de Granollers. Jordi Ribó va néixer el 1965 i amb 16 anys va començar a treballar dins el camp de fotografia com a tècnic de laboratori i assistent. L'any 1989, quan va començar a publicar EL 9 NOU, feia poc que Ribó havia obert el seu estudi al centre de Granollers, on es va començar a dedicar especialment al retrat. Amb els anys, també s'ha dedicat al retoc aerogràfic, transformant imatges urbanes de Granollers, per exemple, i ha fet exposicions en diversos punts de la capital vallesana: l'Espai G57, la Biblioteca Francesc Tarafa o el Museu de Granollers, on va mostrar-hi les barreres arquitectòniques de la ciutat. L'any 2002 va participar en un treball d'investigació, amb el periodista David Bassa, sobre els catalans supervivents als camps de concentració nazi. Més tard, entre altres treballs, va seguir un grup d'immigrants residents a la comarca durant el seu procés d'integrar-se i aprendre el català. El 2019 va presentar 26 retrats de dones grans de Granollers.

MARTÍ VENTURA és el compositor de les músiques de la festa

major de Blancs i Blaus de Granollers. De les peces que sonen cada any durant la festa, cal destacar les composicions de *La Guimbada* i el *Correaigua*. Les dues composicions, musicades pel mateix Martí Ventura, són en l'imaginari col·lectiu de bona part dels veïns de la ciutat i formen part, d'una manera indiscutible, de la banda sonora de la capital del Vallès Oriental. Les composicions de Ventura per a la festa major van quedar enregistrades en un disc –*Músiques de la festa major de Granollers* (Tot Sona Records, 2003)– amb motiu dels 20 anys de la fundació dels Blancs i Blaus de Granollers. Els enregistraments d'aquest disc sonen moltes vegades durant la setmana de la festa major per tota la ciutat i inclouen des del *Toc d'inici* a *La Gimbadà*, la peça que inicia i tanca la festa a la plaça de la Porxada i que serveix de comunió entre les colles de Blancs i Blaus. A més de la festa major, Martí Ventura ha destacat per la seva trajectòria musical a Granollers, on dirigeix la Big Band –nascuda el 1994– i on també ha fet de professor de música.

La Garriga felicita **EL 9 NOU** pels 35 anys de bona comunicació i compromís amb el territori

Ajuntament de
LA GARRIGA

'Citius, altius, fortius'

Esportistes vallesans que han estat més ràpids, han arribat més alt o han estat més forts els darrers 35 anys

**AURELI
ALTIMIRA,**
L'exfutbolista
de Cardedeu
va tenir dues
etapes en

el planter del Futbol Club Barcelona. En l'última va ascendir al filial blaugrana i, fins i tot, va jugar un parell de partits amb el primer equip, encara que mai va debutar oficialment a la Primera Divisió. L'èxit li va arribar com a preparador físic de l'època de Pep Guardiola com a entrenador del primer equip del Barça. Altimira va coincidir amb l'entrenador al filial, la temporada 2007/2008. En el següent curs va formar part del seu staff al primer equip, vivint una de les èpoques més glorioses del club. Va mantenir-se al càrrec fins al 2014, quan va ser nomenat coordinador del planter.

**SERGI BAR-
JUAN.** L'ex-
futbolista de
les Franqueses
va tenir una extensa

carrera com a jugador, en la qual només va jugar a les files del Futbol Club Barcelona i a l'Atlètic de Madrid. A més, el lateral esquerre va ser internacional amb la Selecció espanyola absoluta, amb qui va disputar dues Eurocopes i dos Mundials. Ara, en la seva etapa com a entrenador, forma part de l'estructura esportiva de la Barça Academy. Com a tècnic, ha passat pel Recreativo de Huelva, l'Almeria, el Mallorca, el Hangzhou Greentown xinès i el Barça Atlètic. A més, després de la destitució de Ronald Koeman, l'any 2021, va dirigir durant tres partits el primer equip del Barça.

Un enamorat de la muntanya

Sergi Mingote, de Parets, va morir fent el que més li agradava, alpinisme

ARXIU SERGI MINGOTE

L'alpinista Sergi Mingote al cim del K2 el juliol de 2018, any en què va fer tres vuitmils sense oxigen artificial

Parets del Vallès

EL 9 NOU

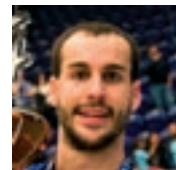
Sergi Mingote era una entusiasta de la muntanya i de l'aventura, gairebé un amant. Des del principi de la seva carrera alpinística, Mingote va demostrar el seu compromís social. Tenia clar que els seus objectius esportius podien ser compatibles amb la reivindicació social o amb la inclusió de persones amb discapacitats. El dissabte 16 de gener de 2021, quan tocava tot just el migdia, es comunicava la mort de Sergi Mingote quan enfilava el cim del K2 –el segon més alt del món– en unes duríssimes condicions. La notícia va commocionar el món de l'alpinisme, però també el conjunt de la comarca i els habitants de Parets, d'on era

veí i havia estat alcalde entre els anys 2011 i 2018.

D'ençà de la seva mort –i durant tot l'any–, Sergi Mingote ha estat objecte de múltiples homenatges, dins i fora la comarca. Després de la seva mort, es van aplegar un bon grapat de persones a la plaça de la Vila de Parets, on es va fer el primer gran acte de record a l'alpinista. A la cita, s'hi sumaven els cinc dies de dol que l'Ajuntament va decretar d'ençà de la seva mort.

En els més de 20 anys que Sergi Mingote es va dedicar a l'alpinisme, es va convertir en un esportista de rècords. Va deixar un balanç de 10 cims de més de 8.000 metres, set dels quals es van aconseguir en poc més de 400 dies. Aquests últims formaven part del repte dels 14 vuit-

mils que Mingote s'havia proposat coronar en 1.000 dies, un repte que hauria estat històric. La seva mort, però, va estroncar la fita. Entre els cims que va fer durant la seva trajectòria, es pot destacar la seva primera expedició, al cim del Cho Oyu, el 1998. I un any després va completar el Sisha Pangma. Tots dos són vuitmils, l'Everest –la joia de la corona de l'alpinisme per ser el cim més alt del món–, el va fer l'any 2001 per la cara nord i el 2003, per la sud. Mingote també va vincular les seves expedicions amb la solidaritat, perquè creia en la integració de les persones amb discapacitat. Va crear la fundació privada Onat i va impulsar, amb la Generalitat, els primers Premis Inclusius de l'Esport.

**XAVI BAR-
ROSO,** juga-
dor d'hoquei
de 31 anys
de Caldes de
Montbui, va

començar a jugar de ben petit al club del seu municipi. Amb 13 anys es va incorporar a les files del planter del Barça, on a la temporada 2011/2012 va debutar amb el primer equip. Després d'una etapa plena de títols de la secció, va deixar el club blaugrana l'any 2018 per fitxar per l'Oliveirense portuguès, amb qui va guanyar una copa de Portugal. També va passar pel Porto, amb qui va guanyar una Lliga de Campions i una lliga portuguesa. La temporada passada va tornar al Barça, després del seu periple per Portugal. Amb la Selecció, ha guanyat dos Campionats del món i un Europeu.

**PEP
BLANCHART**
és una de les
figures més
important
del Club

BM Granollers. Blanchart ha format part de l'estructura esportiva com a jugador, entrenador i coordinador, fins que l'1 d'octubre de 1985 va ser nomenat gerent del club, càrrec que ha ocupat durant gairebé quatre dècades. La seva aportació a l'handbol granollerí va molt més enllà de la tasca organitzativa i administrativa. Ha ajudat en el desenvolupament del club, a obrir-lo al món i a professionalitzar-lo. N'és bona prova la seva contribució en la creació de tres esdeveniments que marcats en vermell al calendari de l'entitat granollerina: el Torneig Coaliment o la Cup.

L'Ajuntament de
Lliçà d'Amunt felicita
EL 9 NOU
pels seus...

35 anys!

Gràcies per ser un referent d'informació comarcal i per la vostra dedicació als nostres municipis. Us desitgem molts més anys d'èxits!

Per molts anys, El 9 Nou!

JOAN CAÑELLAS ha estat un dels jugadors insígnia de l'època daurada de

l'handbol espanyol, on ha estat un fix des de l'any 2008 fins aquest estiu, quan no va poder disputar els Jocs Olímpics per una lesió. Ha tingut una extensa carrera esportiva, amb l'any 2013 com un dels seus pics de joc. Aleshores, va ser considerat un dels millors jugadors del panorama internacional. Amb l'equip estatal ha guanyat nou medalles internacionals –encara que cap en uns Jocs Olímpics, que mai va poder degustar per lesions o per la no classificació de la selecció–. Ha fet 570 gols en 237 partits com a internacional. A més, ha passat per equips prestigiosos de la talla del FC Barcelona, el BM Granollers, el Ciudad Real, el Kiel i l'Hamburg alemanys, el Vardar macedoni, entre d'altres. Amb aquests clubs ha guanyat prop d'una trentena de títols, entre els quals una Lliga de Campions la temporada 2016/2017. Aquest estiu va anunciar la seva retirada, després de la seva última etapa al Kadetten Schaffhausen suís, aquest estiu. No obstant això, continua vinculat al Club Handbol Palautordera-Salicrú.

MARTINA CAPDEVILA La jugadora d'handbol del KH-7 BM Granollers

és una referent de l'esport femení. També ho és per a les jugadores del planter del club granollerí. Porta tota una vida al club i ha passat per totes les categories. Ha estat una de les jugadores que va liderar l'equip femení per disputar per primera vegada una competició europea. La central, a més, ha estat internacional amb l'equip estatal. Ara, amb 22 anys, és la capitana de l'equip i una líder. Amb 43 gols en cinc partits, és la màxima golejadora de la lliga.

MARIONA CARMONA L'exjugadora d'hoquei patins va ser una de

les referents i millors jugadores d'aquest esport en el panorama nacional. Va sumar 10 medalles internacionals –entre Europeus i Mundials–, amb l'equip estatal, de qui va formar part del primer equip nacional femení de la història. També va formar part de la primera Selecció catalana d'hoquei patins el 2003. A més de jugar a Alemanya, va jugar a les files del Sant Feliu de Codines i del Bigues.

Toni Cornellas és un dels emblemes de l'esport granollerí

El puntal de la Mitja

Toni Cornellas, president de l'AE La Mitja, ha fet créixer la prova

Granollers

EL 9 NOU

Toni Cornellas (Granollers, 1954) és la cara visible de l'Associació Esportiva la Mitja. Tot i que la Mitja Marató de Granollers és una obra coral amb moltíssima gent implicada, molta gent associa la cursa amb un rostre concret, el seu. Toni Cornellas ha estat al capdavant del grup organitzador des de la primera edició, i aquest any se n'ha celebrat la 38a edició.

Sota el seu lideratge, la Mitja s'ha convertit en una prova que forma part del calendari vital de molta gent i que ha servit perquè una part significativa de la societat de la comarca s'engresqui a fer esport i salut. Amb ell al

capdavant, la cursa ha passat de ser la bogeria amateur de quatre apassionats de les curses de fons a una prova que es considera la millor del seu gènere a l'Estat espanyol. En tot aquest temps, a més, la Mitja ha anat més enllà d'un simple esdeveniment esportiu per convertir-se en un senyal identitari de Granollers i en un factor generador de salut de primer ordre. En aquest sentit, Cornellas i el seu equip han estat capaços de generar tota una cultura al voltant de la cursa, amb uns programes d'entrenament tutelat que cada any inspiren, literalment, centenars de persones per posar-se a córrer.

També és una cita ineludible per a alguns dels atletes internacionals que

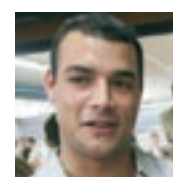
venen a la ciutat per mirar de millorar la seva marca o, fins i tot, tenen entre cella i cella l'objectiu de batre el temps de la cursa. Els veïns de Granollers, i també d'altres municipis de la comarca que es desplacen només per seguir de ben a prop la cursa, han pogut veure a fondistes reconeguts com Sammy Wanjiru, Stefano Baldini, Patrick Makau, Stephen Kiprotich, Haile Gebrselassie, Stephen Mokoka, Abraham Kiptum, Wilson Kipsang, Carles Castillejo o Marta Domínguez.

Després de 38 anys, Cornellas té encara energia i entusiasme per seguir, si bé es veu amb l'obligació de començar a pensar en un futur relleu, una decisió que cal abordar.

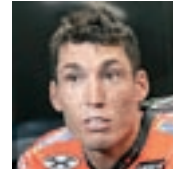
JOSÉ LUIS CRIADO, notari de professió i nascut a la Roca, és un ferm apassionat del motor, i ja des de ben petit. Gràcies a la seva obstinació, aquest somni d'infància es va convertir en realitat i va arribar a superar totes les seves expectatives, i es va convertir en l'espanyol amb més

participacions al mític ral·li després de 27 anys de competició. Amb el seu pilot i company d'aventures Jordi Juvanteny, amb qui forma un tàndem perfecte. Tots dos junts han transitat per les tres èpoques de la cursa: des dels primers temps a l'Àfrica fins a l'Aràbia Saudita actuals, i passant també per l'etapa en què es competia per l'Amèrica del Sud. A més, van aconseguir ser els primers participants de la història del ral·li a completar la prova amb hidrogen. Aquesta devoció pels monoplaques l'ha convertit en el representant espanyol amb més participacions en el Ral·li Dakar, amb un total de 32 presències. En la darrera edició, el copilot de camions de l'equip KH-7 es va proclamar campió de la categoria Mission 1.000, dedicada a vehicles sostenibles. Juntament amb Juvanteny van liderar la categoria amb molta solvència. En les seves últimes participacions s'està acostumant a fer el Dakar amb projectes de combustió innovadors. En el darrer, el vallesà va pujar a bord d'un vehicle MAN 6x6. Va ser un prototip semblant al d'altres edicions, amb la diferència que aleshores es va fer servir hidrogen i oli vegetal reciclat per poder funcionar. En l'anterior ocasió no va funcionar amb tanta eficiència, i van tenir molts problemes per seguir a la prova.

GERVASIO DEFERR Malgrat no ser de la comarca –és de Premià de

Mar–, el gimnasta està estretament vinculat a la ciutat de Granollers. L'any 2000, als Jocs Olímpics de Sydney, va penjar-se la medalla d'or en salt de poltre. Poc després es va afiliar al Club Natació Granollers. A les seves files, es va convertir en bicampió olímpic als Jocs d'Atenes (Grècia) del 2004. A més, l'any 2008 va ser subcampió olímpic en gimnàstica d'exercicis de terra. El seu debut professional va ser l'any 1997 i la seva retirada, l'any 2011. Va rebre la medalla d'or pel Mèrit Esportiu i el Premi al millor esportista espanyol, tots dos entregats pel Consell Superior d'Esports.

ALEIX ESPARGARÓ El pilot granollerí s'ha forjat un nom en

el món del motociclisme. El gran dels germans té una trajectòria d'uns 20 anys, després de debutar amb 15 anys en un Gran Premi de 125cc. L'any 2009 va debutar a la categoria reina de la mà de Ducati. Malgrat no assolir victòries, el seu caràcter competitiu i la seva conducció li han valgut un seient durant un bon grapat d'anys. L'any 2022, a l'Argentina, va assolir la seva primera victòria a l'elit del motociclisme. També va representar el primer triomf de la seva escuderia, Aprilia. Aquella temporada va aspirar al títol de campió fins al tram final, quan va perdre pistonada. Va acabar la temporada en quarta posició, el seu millor resultat a Moto GP. També ha assolit dues victòries més, a Silverstone (Gran Bretanya) i a Montmeló. Al mes de maig, i coincidint amb el Gran Premi de Catalunya al Circuit de Barcelona-Catalunya, va anunciar que es retiraria de ser pilot oficial al final de la present temporada. No obstant això, ja s'ha vinculat com a pilot de proves d'Honda.

POL ESPARGARÓ El pilot granollerí –germà petit d'Aleix–, de

33 anys, té una àmplia carrera al món del motociclisme. El 2013 es va proclamar campió del món de Moto2 –l'any anterior s'havia quedat amb la mel als llavis en ser subcampió– i la següent temporada va passar a la categoria de MotoGP, on s'estigué fins al 2023 després de passar per diversos equips –entre ells, Yamaha, KTM, Honda i GasGas–. Des d'aquesta temporada és pilot de proves de l'escuderia KTM, i ha participat en alguna cursa amb una invitació. La seva darrera temporada com a pilot oficial, a les files de GasGas, no va acabar de trobar la seva millor versió i va tenir un rendiment força irregular, també causat pels problemes constants de la seva motocicleta. Al llarg de la seva carrera, Pol Espargaró ha assolit diverses fites, com ara ser el pilot més jove a obtenir punts al mundial –el 2006– o el primer a obtenir un podi a MotoGP amb una KTM –el 2018–. També va obtenir dues victòries consecutives a les 8 Hores Internacionals de Suzuka, l'any 2015 i 2016. Al llarg de la seva carrera ha participat en 292 curses, amb 15 victòries, 52 podis i 20 poles.

JAUME FORT
L'exporter del BM Granollers, de 58 anys i nascut a

Cardedeu, ocupa el càrrec de president de la Federació Catalana d'Handbol des del 2017. Aquest estiu va ser reelegit en el càrrec i, per tant, estarà, com a mínim, quatre anys més en el càrrec. El CH Cardedeu, el BM Granollers, l'Alzira, el Cantàbria, el Lemgo i el Göppingen alemany i el Ciudad Real van ser els clubs pels quals va passar. Durant la seva carrera va guanyar 1 Copa Espanyola, 3 Copes Asobal i 1 Supercopa. A més, va disputar prop de 180 partits amb la Selecció espanyola, amb qui va guanyar la medalla de plata de l'Europeu de l'any 1998. També va participar en tres Jocs Olímpics –a Seül (Corea del Sud) l'any 1988, a Barcelona l'any 1992 i a Atlanta (Estats Units) l'any 1996–. Als Jocs Olímpics de Barcelona va assolir un diploma olímpic en acabar en el cinquè lloc i a Atlanta es va penjar la medalla de bronze. L'any 1999 va rebre la medalla al Mèrit Esportiu, atorgada pel Consell Superior d'Esports. Ha col·laborat amb les seleccions de Romania i Corea del Sud en la preparació de porters.

La reina del futbol, dues Pilotes d'Or i una icona mundial

Alexia Putellas, de Mollet, s'ha convertit en una futbolista de referència

Mollet del Vallès

EL 9 NOU

La jugadora de Mollet i del Barça Alexia Putellas s'ha convertit en una referent del futbol. Directa a l'Olimp del futbol mundial. Alexia Putellas passarà a la història com una de les millors jugadores de futbol, però ara ja va molt més enllà de ser una esportista excel·lent. La futbolista de Mollet s'ha convertit en un model que captiva, un model femení guanyador a escala mundial, i prova d'això és que és l'única jugadora que compta amb dos guardons de la Pilota d'Or en les seves vitrines. Una fita històrica.

La seva transcendència va molt més enllà dels terrenys de joc i de tot la indústria mundial del futbol. És una referent per a la societat, sobretot, per a les dones i les nenes. De ben petites, algunes, ja somien a ser una figura similar a Putellas i, per aquesta raó, comencen la

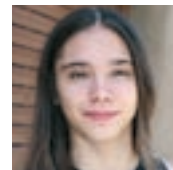

Putellas, en la signatura del contracte de la seva fundació Eleven a Mollet

pràctica del futbol. En aquest sentit, la de Mollet ha creat la seva pròpia fundació, Eleven, que té com a objectiu ajudar nenes en situació de vulnerabilitat social a partir del futbol. La primera seu de la seva fundació és Mollet. A banda, n'ha inaugurat una

altra a Colòmbia. La intenció és que es vagi estenent per a més països.

Pel que fa a la vessant més esportiva, Putellas ho ha guanyat tot amb el Barça: Champions, lligues, Copes de la Reina i Supercopes. També té un Mundial.

ELNA FRANÇÈS
La patinadora de Bigues i Riells del Fai s'està començant a fer un nom dins del món del patinatge artístic. Fa poques setmanes va guanyar la medalla de bronze, en categoria sènior –en la temporada del seu debut– als World Skate Games d'Itàlia. A més, ha estat un any ple d'èxits per a Francès, que també es va proclamar subcampiona d'Europa, campiona estatal i campiona de Catalunya. Tot plegat, després de superar una lesió que la va tenir aturada alguns mesos.

çcant a fer un nom dins del món del patinatge artístic. Fa poques setmanes va guanyar la medalla de bronze, en categoria sènior –en la temporada del seu debut– als World Skate Games d'Itàlia. A més, ha estat un any ple d'èxits per a Francès, que també es va proclamar subcampiona d'Europa, campiona estatal i campiona de Catalunya. Tot plegat, després de superar una lesió que la va tenir aturada alguns mesos.

PAU GARCIA
El patinador artístic Pau Garcia, de Parets, va anunciar a finals de l'any passat que es retirava de la competició individual. L'esportista va guanyar gairebé tot el que ha tocat des que va començar a competir quan tenia 10 anys: campionats de Catalunya, d'Espanya, d'Europa i cinc Mundials consecutius: dos amb etapa júnior i tres, de sènior, amb rècord de punts inclòs. Només se li han resistit dos títols europeus, en què va ser subcampió.

finals de l'any passat que es retirava de la competició individual. L'esportista va guanyar gairebé tot el que ha tocat des que va començar a competir quan tenia 10 anys: campionats de Catalunya, d'Espanya, d'Europa i cinc Mundials consecutius: dos amb etapa júnior i tres, de sènior, amb rècord de punts inclòs. Només se li han resistit dos títols europeus, en què va ser subcampió.

"LA MÚTUA"
ASSEGURANCES

Tenim cura del teu benestar

ASSEGURANCES DE:

- ✓ Salut
- ✓ Decessos
- ✓ Viatges
- ✓ Hospitalització IQ
- ✓ Fractures i fissures

I MOLT MÉS

CONSULTA PREUS ESPECIALS PER NOVES ALTES

WWW.MUTUA.ORG

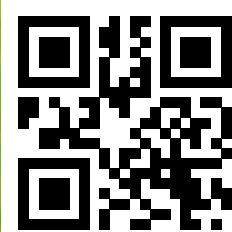
MÚTUA DE GRANOLLERS

CONTACTA AMB NOSALTRES

625 54 99 91

comercial@mutua.org

INFORMA'T

Una llegenda viva de l'handbol

Antonio García, capità i jugador insígnia del Fraikin BM Granollers

La Llagosta

EL 9 NOU

Antonio García és un emblema del BM Granollers. És el capità del Fraikin, i amb 40 anys continua sent una peça clau en els esquemes d'Antonio Rama. És una llegenda del club que l'ha vist créixer, encara que també ha tingut estades en altres clubs, com és el cas de l'Ademar de Lleó, el PSG, el Pick Szeged hongarès, el FC Barcelona, el Copenhaguen danès, el Bucarest de Romania o el Nantes francès. També ha estat, durant un bon grapat d'anys, fix a l'equip estatal, en el qual ha format part d'una generació històrica marcada pels èxits.

La seva àmplia carrera és equiparable al seu palmarès, ple de reconeixements i de títols, en especial amb la Selecció. A les files del PSG té una Copa de França i una lliga francesa, uns èxits nacionals calcats als que va assolir durant la mitja temporada que va ser al Barça. El seu gran somni, tal com

Antonio García és un dels referents pels jugadors del planter del BM Granollers

ell va definir, va ser la medalla de bronze als Jocs Olímpics de Tòquio del 2020. Una tercera posició que també va assolir en el Campionat d'Europa de l'any 2014. En campionats continentals també té un parell de meda-

lles de plata –dels anys 2016 i 2022–. A més, té una medalla d'or del Campionat del Món del 2013.

Al mes de març farà 41 anys i, per ara, és una incògnita el seu futur. Al final d'aquesta temporada conclou

la seva vinculació amb el Granollers, i encara no hi ha novetats respecte a la seva continuïtat. No es pot descartar que segueixi. No obstant això, segur que continuarà vinculat, d'una forma o altra, al club de la seva vida.

BELÉN GARCÍA

La pilot de l'Ametlla, de mica en mica s'està

intentant fer un nom dins del món de l'automobilisme. Ha estat la primera pilot a guanyar una cursa de Fórmula 4. Aquesta temporada va assolir el seu primer podi, a les 4 Hores de Le Castellet (França), a les European Le Mans Series. Abans, però, va guanyar experiència durant dues temporades a la W Series, un campionat femení per promocionar les pilotes. A finals d'estiu, i quan estava en un bon moment amb el seu equip, el DKR Engineering, va haver de plegar amb efecte immediat per una manca de seguretat en el seu monoplaça. La manca d'adaptació del seient a la seva morfologia la va obligar a deixar l'equip a mitja competició. Per ara, es descobreix quin serà el seu futur immediat.

Emblema del bàsquet granollerí

Joan 'Chichi' Creus representa l'època daurada del CB Granollers

Granollers

EL 9 NOU

Va ser un dels grans estendards de l'època daurada del Club Bàsquet Granollers. Va estar-hi des de l'any 1977 fins al 1993, amb un petit impàs de dues temporades al Barça. Es recorda l'etapa gloriosa de l'Areslux i del Cacaolat com a patrocinadors, principalment, quan el CB Granollers va competir l'elit estatal. Van ser anys durant els quals el nom de Joan Creus –convertit en ídol, model i exemple de lluita i tenacitat per part de l'afició granollerina– era en boca de tota la ciutat de Granollers i també del bàsquet estatal. En l'acte de celebració dels noranta anys del club, ara fa dues tempora-

Joan 'Chichi' Creus a la retirada de la seva samarreta del CB Granollers

des, es va penjar la samarreta de Joan Chichi Creus, amb el dorsal 10 al pavelló de bàsquet, en una ciutat que

l'exjugador defineix com "casa seva". La seva va ser la primera samarreta retirada pel club granollerí.

KABA GAS-SAMA La jugadora d'handbol de Granollers de 27 anys

és una de les pioneres de l'handbol femení a la comarca. Formada al planter del BM Granollers, de la mateixa manera que el seu germà Mamadou, va deixar el club granollerí l'any 2020, després que el Nantes Atlantique Handball fes efectiva la seva clàusula de rescissió. Allà hi va durar una temporada. El següent curs es va unir a les files del Fleury Loiret, també francès. Des de l'any 2022 juga al SG BBM Bietigheim alemany, amb qui es va quedar a un pas de guanyar la Lliga de Campions. Va perdre la final de la passada edició (30-24) davant del Györi hongarès. Aquesta temporada juga a les files del Ludwigsburg alemany. Des del 2017, i de la mà de Carlos Viver, va debutar amb l'equip nacional absolut. Des d'aleshores, a poc a poc, s'ha convertit en un pilar fonamental en la posició de pivot. Aquest estiu va debutar en uns Jocs Olímpics.

TONI JIMÉNEZ L'exporter de la Garriga ha fet carrera professional en el món del futbol.

Jiménez va desenvolupar bona part de la seva carrera al RCD Espanyol i a l'Atlètic de Madrid. També va passar pel Figueres, el Rayo Vallecano, l'Elx i el Futbol Club Barcelona, club en el qual es va formar. Va formar part de la Selecció olímpica estatal que es va endur l'or als Jocs Olímpics de Barcelona de l'any 1992. Malgrat aquesta fita, no va tenir continuïtat a la Selecció espanyola absoluta, amb qui va ser convocat en 11 ocasions. Des de ja fa uns anys acompanya a tots als seus equips el tècnic argentí Mauricio Pochettino, amb qui va convertir vestidor a l'Espanyol. Al seu costat ha passat per les banquetes del Chelsea, del Tottenham Hotspur o del Paris Saint-Germain. Anteriorment, també havia fet de tècnic assistent al Girona, a l'Espanyol i als equips del planter de l'Esport Club Granollers.

PER **35 ANYS** MÉS D'INFORMACIÓ DE QUALITAT I PROXIMITAT

Ajuntament de Martorelles

EL **9** NOU
EL **9** NOU

**FELIÇ ANIVERSARI
A TOT L'EQUIP**

35 ANYS,
informant el present!

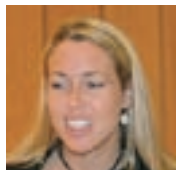
Cristina Tarrés

Portaveu Grup Municipal

vox@granollers.cat

LAURA POUS L'ex-tenista professional, de Granollers, va arribar a estar en la posició 72 del rànquing del circuit professional de la WTA, el lloc més alt de la seva carrera. La granollerina va guanyar fins a 14 títols del circuit *challenger*, encara que no en va guanyar cap al circuit WTA. Únicament, va disputar una final en la modalitat de dobles. A més, Pous va participar en dues edicions dels Jocs del Mediterrani, en què va guanyar la medalla d'or als d'Almeria, l'any 2005, i la plata als de Pescara, l'any 2009. En ambdues ocasions, va proclamar-se campiona en la modalitat de dobles. Es va retirar l'any 2016, després de 13 anys de carrera professional.

ANTONI NOVOA va ser president del Club Bàsquet Granollers des del 1974 al 1990, encapçalant l'època més exitosa del club. Durant el seu mandat es construï i s'inaugurà un nou pavelló (1986). Fou un dels fundadors de l'ACB (1983) i el seu primer president. Igualment, feu funcions directives a les federacions catalana i espanyola i fou membre del comitè organitzador del Mundial de bàsquet disputat a Espanya (1986). Fou nomenat Històric del Bàsquet Català i rebé la insígnia d'or de la Federació Espanyola de Basquetbol. Va morir l'any 2022, a l'edat de 91 anys.

Vuit medalles en set Jocs

Miguel Luque, nedador paralímpic de Parets

Miguel Luque, a la final dels 50 metres braça dels Jocs de París el setembre de 2024

Parets del Vallès

EL 9 NOU L'idil·li dels Jocs Paralímpics amb Miguel Luque és infinit. És història de l'esport espanyol i, de retruc, de la comarca. És el primer esportista de l'Estat que ha assolit medalles en set Jocs Paralímpics. A més, tots de forma consecutiva. Amb 47 anys, i una artrogriposis múltiple congènita que l'obliga a moure's amb cadira de rodes, aquest estiu als Paralímpics de París va assolir la seva vuitena medalla olímpica, que li va permetre ser un dels aban-

derats en l'acte de cloenda. Luque, lluny de pensar en la retirada, no descarta ser als Jocs Olímpics de Los Angeles, l'any 2028.

Ho va fer en la seva prova predilecta –els 50 metres braça, on ha obtingut set de les seves vuit medalles– i es va penjar un bronze que el manté inamovible d'un podi olímpic 24 anys, des del seu debut en uns Jocs, l'any 2000 a Sydney.

A la plata assolida a les Paraolimpiades de Tòquio –del 2020, però ajornades a l'any 2021 per la pandèmia– se li sumen les altres sis que

ja figuraven en el seu palmarès: dos ors en els 50 metres braça a Sydney i a Atenes, dues plates, també en els 50 metres braça, a Londres i a Rio i dues medalles de bronze, una en 50 metres braça a Pequín i l'altra en els 4x50 metres estils a Atenes.

A més del bronze en la prova de braça, Luque també va arribar a dues finals més en aquesta cita; als 4x50 estils, on va ser cinquè, i als 150 metres estils, en què va ser sisè. La darrera prova en què va competir van ser els 50 metres esquena, però es va quedar fora de la final.

FRANCESC PADRÓ El president del Grup 24 Hores ha elevat la cursa de Les 24 Hores de Resistència en Ciclomotor de la Vall de Tenes a una altra dimensió. Després de 44 edicions, la cursa ja no només és una de les més populars de la comarca, sinó també en l'àmbit internacional. Prova d'això és que la cursa cada cop compta amb més pilots estrangers. Padró, després de molts anys, i el vicepresident Joan Naudet no volen fer un pas al costat. Però sí que volen començar a llaurar el terreny perquè uns altres apassionats del motor i també membres de la junta, Aleix Garriga i Manel Ferriol, vagin agafant pes com a caps visibles de la prova.

ALEX PALOU El pilot d'automobilisme de Sant Antoni de Vilamajor va

proclamar-se, recentment, per tercera vegada campió de l'IndyCar Series –la competició més popular de monoplaques dels Estats Units–, després d'haver-ho aconseguit l'any 2021 i el 2022 també. Amb l'escuderia Chip Ganassi, Palou s'ha fet un nom en el món de l'automobilisme. Les seves actuacions van cridar l'atenció de la Fórmula 1, amb qui va arribar a signar per l'escuderia McLaren. Després d'un litigi entre Chip Ganassi i l'escuderia britànica i el mateix Palou, la seva sortida cap a la F1, per ara, ha quedat descartada.

Canovelles us desitja un feliç 35è aniversari!

Per molts més anys de periodisme local i de proximitat.

Per molts més anys d'El 9 Nou del Vallès Oriental.

www.canovelles.cat

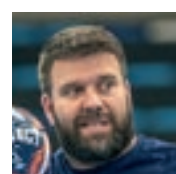
JOAQUIM PLANAS va ser una de les persones que ha deixat un major llegat

en el món de l'handbol al Vallès Oriental. Planas, que va morir al mes de març a 81 anys, va assumir el càrrec de màxim dirigent del BM La Roca fa 50 anys, quan l'entitat tan sols en tenia 20 de vida. Sota la seva direcció, l'handbol de la Roca va agafar un camí sense aturador i es va convertir en l'autèntic esport rei del municipi. Al llarg de la seva trajectòria al món de l'handbol, també va ser president del Patronat de la Fundació Handbol Roquerol, des de la seva fundació el 1995; a més, també, va ser membre fundador de l'Associació de Clubs Catalans d'Handbol (ACCAT), i va rebre distincions de pes, com la Medalla d'Or de la Federació Catalana d'Handbol o la Medalla de plata de la Federació Espanyola d'Handbol.

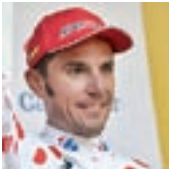
LAURA PUIGDUE-TA té una col·lecció de trofeus envejable, a l'abast

de pocs esportistes d'elit. La patinadora de Caldes de Montbui té tres medalles d'or mundialistes, dues altres de plata i sis ors més en europeu. A més, a l'àmbit de clubs té dues Champions. És jugadora d'hoquei patins des que té ús de la raó. Des de llavors, la seva carrera esportiva ha estat eclèctica i ascendent. Amb 12 anys, va haver de marxar del club del seu poble perquè el femení es va desfer, i aviat va començar la seva llarga militància amb el Palau de Plegamans, on encara és ara, amb 29 anys. Una vegada allà, ella i tot el bloc van fer una pujada des de la divisió més baixa de l'hoquei català a ser gairebé indestructibles a la lliga i coronar Europa. En l'àmbit nacional té títols nacionals: lligues, supercopes i Copes de la Reina.

ANTONIO RAMA L'entrenador del Fraikin BM Granollers ha estat el

líder i el puntal de les últimes grans nits del Fraikin BM Granollers –la victòria al Palau Blaugrana davant del Barça l'any 2018, el subcampionat de fa tres temporades de la Lliga Asobal o el subcampionat de la European League ara fa dues temporades–. Aquesta temporada està afrontant el seu vuitè curs al capdavant del primer equip –abans havia estat ajudant de Carlos Viver, des de l'any 2014 fins al 2017–, després de renovar la seva vinculació amb el club fins al 2027. Després d'una vida al club, ha estat jugador –des de l'aleví de segon any fins al Primera Estatal–, entrenador i coordinador del planter granollerí. El tècnic, a més, és un dels grans valedors del planter del club, en el qual continua confiant.

JOAQUIM 'PURITO' RODRÍGUEZ, L'exciclista de Parets del Vallès

de 45 anys es va retirar l'any 2016, amb 37 anys, després d'una carrera professional de 15 anys, des del 2001. Rodríguez pot presumir d'un palmarès a l'abast de pocs, on es poden trobar triomfs en proves d'un dia com la Flecha Valona i Giro de Llombardia, i podis al Mundial de Ruta i les tres grans proves del panorama internacional del ciclisme, la Volta d'Espanya -9 victòries d'etapa, el Giro d'Itàlia - 2 victòries d'etapa- i Tour de França -3 victòries d'etapa-, amb l'espina de no haver pujat al capdamunt del calaix en cap d'elles. És un dels 18 ciclistes de la història que ha pujat al podi en les tres grans competicions d'aquest esport. Durant la seva carrera va passar pels equips: ONCE-Eroski, Saunier Duval-Prodir, Movistar i Team Katusha-Alpecin.

ALEX VIAÑA, exjugador d'handbol del BM Granollers.

Recordat pel seu caràcter de líder dins i fora de la pista. És un dels jugadors que més es recorda de l'exitosa dècada dels 90 del BM Granollers, juntament amb Aleix Franch, Garralda, entre d'altres. Va ser una de les peces clau de l'equip que va guanyar les dues copes EHF del club consecutives, a mitjan anys noranta. Posteriorment, va ser segon entrenador del primer equip amb el tècnic que l'havia dirigit en els èxits europeus, Manolo Montoya. Forma part d'una de les sagues familiars més importants de l'handbol granollerí. El seu pare, Alejandro Viaña, també va ser jugador del club granollerí. Tots dos han estat homenatjats pel club i són figures rellevants de la seva història.

Esforç i constància a la piscina

La sincronista de Granollers Txell Mas ha aconseguit una medalla olímpica a París

TONI CANYANERAS

Txell Mas, al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, el 2019

Granollers

EL 9 NOU

La sincronista de Granollers i del CN Les Franqueses Meritxell Mas és un exemple d'esforç, treball i constància. Malgrat formar part d'un esport que no li donarà per viure durant la resta de la

seva vida, el seu llegat és inesborrable. Les seves actuacions dins de l'aigua, com si es tractés d'una sirena, han posat la comarca a la boca de tot el panorama internacional de natació artística. Aquest estiu, després d'una llarga carrera professional -va començar de molt jove

a vincular-se amb l'elit-, va poder fer realitat el seu somni: assolir una medalla en uns Jocs Olímpics, a més, com a capitana de l'equip estatal. Una medalla de bronze que li reconeix tot l'esforç i paciència que ha tingut durant la seva trajectòria. Més enllà d'aquesta fita

històrica, el seu currículum és molt més extens.

Mas ha viscut de tot com a integrant de la Selecció absoluta. Amb més d'una dècada a les seves esquenes, va viure el final d'una època daurada de l'artística nacional, amb Gemma Mengual com a figura de referència. Posteriorment, va viure una època molt complicada després de quedar-se fora dels Jocs Olímpics de Rio en acabar en cinquena posició el Preolímpic. Una època convulsa i de patiment que va comportar una reconstrucció de l'equip, i que ella mateixa va liderar, i que ha culminat en aquesta època recent. Als Jocs de Tòquio va poder tastar l'experiència de viure uns Jocs des de dins i aquests últims han estat els de la confirmació.

En les seves vitrines hi ha set medalles mundialistes -una d'or, quatre de plata i dues de bronze-, set altres en Campionats d'Europa -una d'or, dues de plata i quatre de bronze- i dues medalles d'or als Jocs Europeus. A més, l'any 2017 va rebre la medalla extraordinària al mèrit esportiu, atorgada per la Federació Espanyola de Natació.

CARLOS VIVER, exjugador i exentrenador del BM Granollers, és una de les cares més reconegudes de la darrera època del club granollerí. L'ara seleccionador femení d'Angola va fer carrera com a jugador al Granollers, on va jugar des del seu debut l'any 1991 fins a la seva retirada l'any 2008. Només no hi va ser una temporada, la 1999/2000, en què va jugar al Teucro. Com a entrenador, primerament, al primer equip femení, amb ell es va ascendir a la Divisió d'Honor. Posteriorment, va ser entrenador del Fraikin durant tres anys. El seu relleu el va prendre Antonio Rama. Va haver de plegar per convertir-se en el seleccionador absolut femení nacional, l'any 2017. Després de quatre anys al càrrec -va ser substituït l'any 2021- va aconseguir una plata mundial al Campionat del Món de 2019.

JOAN VILLUENDAS Des de fa poc més d'un mes ha tornat al càrrec de president del Club Atlètic Granollers, on anteriorment ja havia tingut una primera etapa de més de 20 anys a la presidència. Aquest primer període va acabar l'any 2012, quan va haver de deixar la presidència per convertir-se en el màxim responsable de la Federació Catalana d'Atletisme. Anteriorment, però, ja havia format part de la seva junta directiva com a tresorer i com a vocal. Aleshores, va ser el mateix Cutrina qui el va substituir. Ara, 12 anys després, Villuendas, de 72 anys, ha de consolidar el projecte que va començar el ja expresident, que va renunciar al càrrec. Compaginarà la presidència del club amb el càrrec de vicepresident de l'Associació Esportiva La Mitja, entitat que organitza la Mitja Marató de Granollers.

EL 9 NOU

Per molts anys
d'èxits i bones notícies!

Gràcies per ser un referent informatiu i per la vostra dedicació al servei de la comarca

fontgas

GRANOLLERS

SUBMINISTRAMENT DE MATERIALS PER A INSTAL·LACIONS

FONTANERIA · ENERGIA RENOVABLE
CALEFACCIÓ · AIRE CONDICIONAT
ELECTRICITAT · IL·LUMINACIÓ
TRACTAMENT D'AIGUA · REG I JARDÍ

VISITA LA NOSTRA ÀMPLIA EXPOSICIÓ

BANYS · CERÀMICA
PARQUET · PANEL PIEDRA®

Carrer de Palautordera, 30 · 08401 Granollers

📞 93 242 69 29 - ✉️ fg.granollers@fontgas.com

PÀRQUING GRATUÏT

www.fontgas.com · www.fontgasonline.com

EMPRESA ASSOCIADA
AUNA
distribución

DISTRIBUÏDOR OFICIAL
Roca